

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

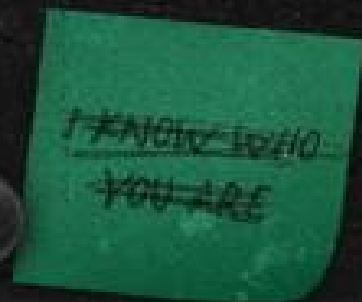
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



GOD OF LIES

SOULLESS EMPIRE BOOK THREE

JADE ROWE
SASHA LEONE



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.



YALANLARIN TANRISI

RUHSUZ İMPARATORLUK KİTAP 3

JADE ROWE SASHA
LEONE

Copyright© 2022 by Sasha Leone & Jade Rowe

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Sonsöz

Epilog

KIRA

Yaşlı Rus'un votka dumanı yangınları tutuşturmaya yeter. Ya da onunla yeterince uzun süre oturursa bir kızı sarhoş etmeye.

Eğer saf biri içeri girerse

Bu yer sızma ve yanlış sırala . Tehlike. Göze batmayan, kanlı, sizi öldürecek türden.

En cesur olanlar bile yerlerden uzak durur. Tabii ki ben hariç.

Bir hikaye için buradayım. Eğer .

Onu almam lazım.

"Bay Lenin," diye yeniden başlıyorum. "Gazetem için bana Demir Perde'nin arkasındaki hayat hakkında bir şeyler anlatabileceğinizi söylemişsiniz."

Tekrar içeri girdiğinde, eli göğsümü sıyırmak için dışarı çıktığında gözlerimin yaşarmasını sadece özdenetim engelliyor. Temastan kaçınmak için yer değiştiriyorum, bunu onu aşağılamayacak bir şekilde yapıyorum.

"Burada tek başına olamayacak kadar güzelsin," diyor votkasını yudumlarken ve kadehi bardağa çarparken. "Ama seni tatmama izin ver, o zaman olmayacaksın."

Başka bir öpücük ve elleme için yaklaşıyor ve ben istenmeyen ilerlemenin darbesinden kaçmak için yeterince hareket ediyorum.

"İzin ver seni deneyeyim," diyor, "ne istersen söyleyeceğim."

İlk içkime hâlâ dokunulmamış olmasına rağmen barda iki içki daha beliriyor. Bu sefer eli kalçamı sıkıca kavırıyor. Elimini onunkine koymadan önce ona kadar sayıyorum.

"Eğer bilgiyi burada paylaşamayacaksanız, Bay Lenin, başka bir yere gideceğim."

Baskı uyguluyorum ve parmağını büküyorum, sadece gerçek dikkatini çekecek kadar. Sonra elini .

Lenin yüzündeki yara izini ovuşturarak başını sallar.

Gerçek adını bilmiyorum, onun da bildiğinden emin değilim. Onun yaşındaki erkekler Ana Rusya'dan yanlarında pek bir şey getirmezlerdi. Bir isim muhtemelen anlamsız bir şey olarak görülüyordu. Gerçi o zamandan beri pek çok şey hediye edilmiş ve eğer ulaşabilirsem bir bilgi kaynağı.

Tabii önce bana tecavüz etmeye ya da öldürmeye çalışmazsa.

Sarhoş, yaşlı bir Rus gibi görünebilir ama zamanında çok güçlüydü ve şu anda merdivenin neresinde olursa olsun bu güç hâlâ devam ediyor. Kesin olarak bildiğim tek şey merdivenin bir yerinde olduğu.

Dövmelerinden yara izlerine ve kafayı bulduğu bara kadar her şeyi Bratva diye bağılıyor. Chicago'nun Rus yerleşim bölgesinin derinliklerindeyiz; loş ışıkları atmosfer yaratma ihtiyacından değil, karanlıkta iş yapma ve özel içki içme ihtiyacından kaynaklanıyor.

Organize suçların kanıyla ıslanmış.

Çizmelerimi kirletmek istiyorum.

Ben de bu yüzden buradayım zaten.

İlerlemek, kendime bir isim yapmak, bu şehrin gördüğü en büyük, en güçlü organize suç şebekesine girmenin bir yolunu bulmak istiyorsam, en alttan başlamam gerekir.

Mekândan ve Bratva'dan ne kadar nefret etsem de böyle bir barda başlamalıyım.

İçeri girmenin başka yolu yok.

"İç, Karenina. Bilmek istediğin nedir?"

Lenin içkisinden büyük bir yudum alıyor ve ben de tiksinti dolu bakışlarımı tutuyorum.

Kalbim hızlı atıyor.

Ona doğrudan ne istediğimi soramam, ama böyle bir adamın güvenini kazanabilirsem, konuşmaya başlayacağını biliyorum - bir bedel karşılığında olsa bile.

"Ben Kira. I-"

"Kira. Bir şeyin kısaltması. Rus, ha?" Gülüyor ama gözlerine dokunmuyor. Sert ve soğuk kalıyorlar. Bir uyarı.

"Hayır. Burada, Chicago'da büyüdüm," diyorum, onun gezinen elinden ustalıkla sıyrılarak.

Ama şimdi daha da yaklaşıyor ve loş ışıktaki, yüzünün şeklini bozan kesici bıçağın vahşiliğini görebiliyorum. "Tekrar soruyorum. Ne öğrenmek istiyorsun? Rusya Ana'yı mı yoksa Bratva'yı mı?"

"İkisi de." Kıpırdamadan duruyorum, çünkü burada olmanın tehlikenin ötesinde olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda böyle şansların sık sık gelmediğini de biliyorum.

Lenin benim anahtarım olabilir.

"Benimle eve gel Karenina, sana anlatacağım."

Kan ayak parmaklarıma kadar iniyor, tenimi soğuk ve nemli bırakıyor. "Ben burada iyiyim."

Geri çekilir, arkasını döner ve bir içki daha sipariş eder.

Kahretsin.

Kazıdığım, para ve flört ettiğim tüm kaynaklardan gelen her ipucu ve söylenti beni buraya getirdi.

Hiçbiri ilgilendiğim Bratva bölgesine girmeye cesaret edemedi. Tabii ki edemezler.

Söylentilere göre taptıkları gölge kral yeraltı dünyasının hiç görmediği bir kasapmış.

Andrei Zherdov.

Demir yumrukla hükmettiği söyleniyor.

Bir isminin olması bile bir mucize.

"Harika bir adam olduğunu görebiliyorum," diyorum Lenin'e, onu bir kez daha yağlayarak. "Burada ve Rusya'da ailelerin nasıl çalıştığını fazlasıyla bilen biri. Chicago'ya daha iyi bir yaşam için geldin, değil mi?"

Belki yanlamasına girersem, egosunun altından kayarsam, bir giriş bulabilirim.

Ama yaşlı Rus sadece alay ediyor. Onu kaybediyorum. Yine mi?

Dikkatim dağılıyor ve dönen konuşmaların farkına varıyorum. Sesler İngilizce ve Rusça konuşuyor. Tüm kelimeleri tercüme edemesem bile, imalarını anlayabiliyorum.

İzleniyorum.

Bir kişi tarafından değil, biręok kişi tarafından.

Bazılarında yırtıcı bir hava, bazılarında ise hafif bir merak. Ama harekete geçmiyorlar. Haklı olmalıyım; Lenin'in hâlâ var, en azından burada.

Bu iyiye işaret. Sayılır.

"Senden hoşlanıyorum, Karenina." Başıyla içkimi ediyor ve sonunda içkimi elime alıyorum, o geri kalanını yudumlar ken ben sadece küçük bir yudum alıyorum.

O kadar keskin ve acı ki yüzümü buruşturmamı fiziksel olarak saklamam gerekiyor. "Votka sevmiyor musun?" Lenin gülüyor.

"Benim favorim değil." Eğiliyorum, adamın bundan çıkaracağı davetin farkındayım ama bilgi almak için yanıp tutuşuyorum. "Hiç Zherdov için çalıştın mı?"

Hava etrafımızda sertleşiyor gibi. Bana uzun uzun bakıyor ve parmağını kolumda gezdiriyor.

Onu tokatlayıp uzaklaştırmamak için kendimi zor tutuyorum. "Belki de."

Bu sefer Lenin koltukları değiştiriyor, böylece beni . Açgözlü bir el iç uyluğuma geliyor ve yukarı doğru hareket ederek bana masaj yapmaya başlıyor. Elimi onun kalın bileğine kapatıyorum.

"Belki de değil."

"Eskiden Bratva'nın en korkulan infazcılarında biriydin, değil mi?"

Gözleri kısılıyor ve daha da yaklaşıyor, sanki üzerinde bir böcek varmış gibi ellerimi sıkıyor. Parmaklarını boğazıma doladığında bir şey yapmak için çaresizim.

Sıkıyor, sadece sahip olduğu gücü hissetmeme izin veriyor. "Dikkatli ol."

"Sadece soru soruyorum," diye yutkunuyorum. "Sorular seni öldürebilir."

"Gücünüzü böyle mi gösteriyorsunuz? Kadınlara saldırarak mı?" O kadar alçak sesle söylüyorum ki duymayabilir.

Ama Lenin dikkatini veriyor. Keskin, düzensiz dişlerini göstererek gülümsüyor. "Daha küçük hakaretler için bile öldürdüm."

"Elin boğazımda." Onunla göz göze için kendimi zorluyorum. "Ve şimdiden çok güçlü bir adam olduğunu söyleyebilirim."

Beni bırakmadan önce yavaşça ona kadar sayıyor. "Gücü sever misin?"

"Gücü seviyorum." Tehlikeli bir zemindeyim. Yakışıklı bir erkekle yaşadığım çoğu durumdan nasıl kurtulacağımı biliyorum. Bunu onu aşağılamadan ya da egosunu okşayacak kadar aşağılamadan nasıl yapacağımı da biliyorum ama bu adam farklı. Daha tehlikeli.

Yine de çok yaklaştım. Sadece biraz daha soğukkanlılığımı korumam gerekiyor.

Yer değiştirip bacak bacak üstüne atıyorum ve çantamı kucağıma çekiyorum. "Bana Zherdov'dan, işinizden bahsedin."

"Ve bunu benim değerli kılacak mısınız?"

"Evet." Başımı sallıyorum, küçük bariyerlerim yerinde. Buna ihtiyacım var.

Kimsenin ulaşamayacağı bir hikaye. Ama bunu yaparsam, kariyerim nihayet başlayabilir, hayallerim gerçek olur, intikamım-

"Pekâlâ. O zaman benim evime gel." Lenin blöfümü gördü. "Ve sana ihtiyacın olan her şeyi vereceğim."

Onun uğursuz ses tonuyla alarm zilleri çalmaya başlar. İşte o zaman gerçekten kafama dank etmeye başlıyor. Bir şey yapmaya kalkarsa buradaki hiç kimse bana yardım etmeyecek. Hiç kimse.

"Hayır. Hayır." Başımı salladım. "Burası iyi, ben..."

Lenin bileğimi tuttu. "Bilgim var, küçük muhabir, ama burada değil. Çok fazla göz ve kulak var."

Tüm içgüdülerim bana işleri kısa kesmemi, burada durmamı söylüyor. Ama genellikle beni tehlikeli durumlara sürükleyen hırs ve çaresizliğin altında, daha da güçlü bir şey beni devam etmeye zorluyor.

Nefret.

"Uslu durman gerekecek," diyorum sırtıışındaki uğursuz kötülüğü görmezden gelerek. "Ve belki..."

Birden çantam titremeye başladı.

Sanki bar sessizleşiyor.

Ne, burada telefona izin yok mu?

"bir zamanda seni kim arıyor olabilir?" Lenin alay ediyor.

Kıvranışımı görmek hoşuna gidiyor olmalı, çünkü sonunda beni bırakıyor, ben de beceriksizce telefonumu çıkarıp ekranıma bakabiliyorum.

İçimden yarı korku yarı rahatlama dolu bir şimşek çakıyor. Genel yayın yönetmenim.

Ofise geri dön. ŞİMDİ.

"Sorun mu?" Lenin kıkırdıyor, yüz ifademi bir kitap gibi okuyor.

Kaçışımı planlayarak etrafıma bakıyorum.

Eğer beni bir hikayeden çekip çıkarabilecek biri varsa, o da Mitt Calhoun'dur. Editör ve çok yönlü sömürücü piç. Tecrübeli muhabirlerin bu hikayeye dokunmayacağını biliyor.

Bunu benim ve gazetedeki diğer hırslı genç gazeteciler için bir sopanın ucundaki havuç gibi kullanıyor. Ben de onun yağ sürüyorum. Her seferinde.

Keşke gerçeği bilseydi.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum. Ayağa kalkıyorum ve cevabımı yazmaya başlıyorum.

Sonra Lenin'in yağlı eli bileğimi kavradı. "Nereye gidiyorsun?"

"Yapmak zorundayım-"

"Benimle gelmeyi kabul ettin."

"Tuvalete gitmem gerek."

Gözleri kısılıyor, sonra barın arka tarafını işaret ediyor. "Acele et o zaman." Şaşkınlıkla parmakları bileğimden düşüyor.

Kararını tekrar gözden geçirmesi için beklemeyeceğim. Çantamı omzuma asarak arka odaya doğru koşuyorum, bunu yaparken açık bakışları görmezden geliyorum.

Sadece buradan çıkmam gerek.

Banyo iğrenç: Kırık oturaklar, lekeli taslar ve her yerde grafitiler var. En kötüsü de kaçacak bir pencerenin bile olmaması. Kalbim hızla atıyor, telefonum uğulduyor, bir nefes alıyorum ve kafamı kapıdan dışarı çıkarıyorum.

İşte zaman anladım.

Erkekler ve Kadınlar tuvaletleri arasındaki dar koridorda, neredeyse tamamen soyulmuş grafitilerin arkasına gizlenmiş bir kapı daha var. Üzerindeki tabela titrek bir şekilde yanıp sönüyor. Çıkış.

"Lütfen çalışın."

Nefesimi tutarak bara bastım. Gıcırdayarak açıldı.

Şansıma şükretmek için beklemedim. Arka taraftaki kirli sokağa girer girmez koşmaya başlıyorum, bir şekilde çöplerin ve çöplüklerin arasından yolumu bulup külüstür, paslı arabamı park ettiğim yere .

Nabzım hala atarken, motorun tutması için dua ederek içeri kayıyorum. Sonunda dördüncü denemede oldu.

Aynen böyle, Chicago Daily'nin ofislerine doğru yola çıktım. "Tanrıya şükür," diye iç geçiriyorum, tatmin edici bir adrenalin dalgası çöküyor.

Ama bir başka cesur kaçışın heyecanına kapılamadan telefonum yeniden çalmaya başlıyor.

Hiç ara veremiyorum. Tek yapabildiğim kulaklığımı takıp cevap vermek.

Bay Calhoun'un kükremesi hemen üzerimdeydi. "Şimdi dediğimde, şimdi demek istiyorum."

Bir karşılık veriyorum. Bu staja ihtiyacım var, hem kariyerim için bir sıçrama tahtası olarak hem de kendi kişisel nedenlerim için. İhtiyacım olmasaydı, o şerefsizi uzun zaman önce ısıırırdım.

"Yoldayım Bay Calhoun," diye teminat veriyorum ona, gururumdan geriye kalan son kırıntıları da yutarak. "Haber için bir ipucunun peşindeydim."

Belli ki etkilenmemiş. "Umarım o moda kızından daha iyidir." İrkildim. Bu hala acıtıyor.

"Sanırım öyle." Affedici bir virajda keskin bir dönüş yaparak öfkemi biraz olsun yoldan çıkarıyorum. "Hey, bu Bratva ile ilgili mi? Çünkü sanırım ben gerçekten-"

"Tabii ki Bratva'yla ilgili," diye araya giriyor, sonra duraklıyor. "Seni ya da Tate'i hiç başka bir nedenle aradım mı?"

Tate.

Bu davadaki diğer kідemsiz muhabir.

Direksiyonu daha sıkı tutuyorum.

"Birkaç dakika içinde orada olacağım," diye alay ediyorum.

Bir mucize eseri, sokaklarda dolaşırken kenara çekilmekten kurtuluyorum. Kaybedecek bir saniyem bile yok.

Park edip aceleyle binaya giriyorum, Mitt'le buluşmak için asansöre biniyorum... ve muhtemelen Tate'le de.

Yeterince eminim,

Mitt'in ofisinin dışında gazetecilik düşmanım Tate Parker'ın kendini beğenmiş figürü duruyor. "Bir hikâye için lanet olası içgüdüler mi?"

"Oh, orada ?" Ben de karşılık verdim.

Tate sinirlendi. Bu başrollerin çoğu Lenin gibi. Ama çok fazla seçeneğim yok.

"Sadece bekle ve dışarıda ne yaptığımı gör," diye cevap veriyor, beğenmiş sırıtışı daha da büyüyor.

Gözlerimi , kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Hay sikeyim. Elinde ne ?

"İşte buradasın. Nihayet." Bay Calhoun, ofisinin bitişiğindeki küçük konferans odasından kel kafasını uzatıyor. "Girin." Gözlükleri burnundan aşağı kayıyor ve kollarının altında ter lekeleri görünüyor.

Burada uyumuş gibi görünüyor.

Bu ilk kez olmazdı.

"Bildiğiniz gibi," diye başlıyor, biz onu içeride takip ederken bize sırtını dönerek, "acımasız bir Rus suç örgütünün bu şehrin tüm yeraltı dünyasını ele geçirmeye başladığına dair söylentiler var. Bu etkinin bir kısmı Chicago'nun meşru alanlarına bile sızıyor gibi görünüyor. Siyasetten büyük iş dünyasına, moda kadar... Görünüşe göre."

Bunu söylerken bana bakıyor ve irkilmemek için kendimi zor . Son başrol oyuncum Yelena'yla yaşadıklarımı unutmama asla izin vermeyecek. "Benim gibi ilk kıran olmak istiyorsun. Öyle değil mi?"

"İ-"

"Şey, çok kötü." Şimdi sözümü kesme sırası Tate'te. "Çünkü davayı tamamen çözdüm. Ve bunun defilelerle ya da kıyafet serileriyle hiçbir ilgisi yok. Bir erkeğin davasına bir kız koyarsan-"

"Kapa çeneni," diye bağırıyor Bay Calhoun, anahtarlı kumandasına tıklayarak. Bir projektör tavandan inleyerek boş bir beyaz tahtayı işaret ediyor. "Buraya böbürlenmeye gelmedik. Bu lanet hikâyenin özüne inmek için . Şimdi, dinleyin. Tate tamamen boş konuşmuyor. Bizim için bir şey buldu. Büyük bir şey."

Tate kına yakmaktan kendini alamıyor. "Gerçekten büyük," diyor. "İlk yüksek rütbeli Bratva yetkilimizi ortaya çıkardım. Hem de Rus konsolosluğunda."

Neredeyse yere batıyordum. "İmkânı yok."

Bay Calhoun başka bir düğmeye tıklar ve tahtada bir dizi ekran görüntüsü belirir.

"Konsoloslukta yakın zamanda gerçekleşen bir hırsızlık olayının güvenlik görüntüleri," diye açıklamaya başlıyor. Her şey sessizliğe gömülmeden önce duyduğum tek şey bu.

Diğer ikisi konuşmaya başladı ama ben hiçbir şey duymadım. Çünkü görüntülerdeki adamı tanıyorum.

Ilya Rykov.

" olmaz."

Korku ve dehşet içimde yuvarlanıyor.

... Başka bir şeyle birlikte.

Daha karanlık ve daha heyecan verici bir şey. Tüm varlığımla nefret ettiğim bir şey.

Fotoğraftaki adam muhteşem -hatta gençliğimizdeki halini hatırladığımdan bile daha muhteşem.

Karanlık güzelliği, çekilen güvenlik görüntülerinin boktan kalitesi sayesinde parlıyor.

Karanlık, şeytani ve şeytani bir bıçağı var. Amerika'da ne işi var?

"Biliyorsun, Kira," Tate'in hırıltılı sesi şokumu delip geçiyor. "Ben her zaman daha iyidim-"

"Kına yakmakla ilgili ne dedim ben?" Bay Calhoun azarlıyor. Bana bakıyor ve ben de başımı sallayarak şimdi ve buraya dönmeye çalışıyorum. "Hakkını vermem gereken yerde hakkını vereceğim. Sonunda mührü kırdın. Demir perdenin arkasına ilk kez gerçek anlamda bakabiliyoruz. Ama seni sahneye göndermeyeceğim, evlat."

"Ne? Neden olmasın?"

"Çünkü bu iş için daha iyi birine erişimimiz var."

Hayır. Lütfen.

"Kim?" Tate bilmek istiyor.

Bay Calhoun'un sert gözleri üzerime yapışıp kaldı. "Kira, bu canavara yaklaşmak için gerekenlere sahip olduğunu düşünüyor musun?"

Buz omurgamdan aşağı kayıyor. *O biliyor mu?*

"Ben mi?"

"Eğer bu işi istiyorsan," diyor Bay Calhoun, fotoğrafı incelemek için dönüp bana bakmadan önce, "terfinin yanı sıra bizi bu herifin yakın çevresine sokman gerekecek. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Başım öyle hızlı dönüyor ki . "Ben nasıl..."

"Bay Calhoun," diye kekeliyor Tate. "Onu ben buldum. Bunu bozan ben olmalıyım. Ayrıca, küçük bayan Daisy nasıl-"

Mitt elini kaldırıyor ve Tate hemen .

"Bratva asla bir erkeğin yakın çevrelerine girmesine izin vermez. Lanet olsun, bir kadın da değil. Ama bir arkadaş... eski bir arkadaş..."

Kalbim yerle bir oldu. Bu işi bitirir.

O biliyor.

Ama nasıl?

"Ben o canavarın arkadaşı değilim," diye .

Calhoun omuz silkiyor ve elini cebine atarak eski bir Polaroid'in katlanmış baskısını çıkarıyor. "Belki artık değil. Ama birlikte büyüdünüz. Değil mi?"

Cevap veremeyecek kadar şoktayım.

Bu Bay Calhoun'u hiç rahatsız etmiyor. Buruşuk Polaroid'i açmaya başladı.

"Tate dün bana bu hikâyeyle geldiğinde, güvenlik kamerası görüntülerindeki adamı araştırmaya başladım. Hatta seni kovup terfiyi Tate'e verecektim... Ta ki çok ilginç bir bağlantı bulana kadar."

Bacaklarım güçsüzleşirken sallanmamaya çalışıyorum. Bunun nereye gittiğini biliyorum. Ama hala nasıl yaptığını anlamıyorum.

Polaroid baskıyı bana uzatıyor, ben de parmaklarımın titrememesi için dua ederek alıyorum.

Aşağı baktığımda, dünyam paramparça oluyor.

Yıllar sonra ilk kez ölen kardeşimin çocukluk fotoğrafına bakma cesaretini gösteriyorum. Ve onu içime çekerken gözlerim diken diken oluyor.

"Mikhail..." Kendimi fısıldarken hissediyorum, dudaklarımdan hüznün sızıyor. Sonra korkuyla karışık bir öfke başlıyor.

Mikhail'in yanında, daha uzun boylu ve çok daha geniş bir şekilde duran, güvenlik fotoğraflarındaki adamın daha genç bir versiyonu var.

Ilya.

"İçeriden biri," diyor Bay Calhoun daha yumuşak bir tonda, "bana bu adamın yarın gece nerede olacağını bildiklerini söyledi. Onunla 'karşılaşmalısınız'."

Devam ediyor ama onu yine zar zor duyabiliyorum. Nefret kulaklarımda yüksek sesle kükrüyor. O piçin Chicago'ya ilk geldiği hatırlıyorum, ben çocukken, kardeşim ve o henüz ergenken.

Kardeşimin ölümü onun suçu. Babamın ölümünden de onu suçluyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Ama en çok nefret ettiğim şey, ona karşı duyduğum liseli kız aşkı. Şimdi bile onun büyümüş halinin grenli fotoğraflarına baktığımda o pembe sıcaklığı hissedebiliyorum.

Onu yakıp kül etmek

istiyorum. "Eee?"

Bay Calhoun'a ters ters

baktım. "Hayır."

"Kira." Yaklaşıyor. "Bratva'yı alaşağı edebiliriz. Bu suçluyu, birlikte çalıştığı diğer tüm pisliklerle birlikte ait olduğu hapis haneye koyabiliriz. Ve sen de bunu yapan muhabir olacaksın. Manşetlerin altında senin adın olacak. Tüm ödülleri kazanacaksın..."

Tüm bu övgü saçmalıklarıyla yanlışı ağaca havlıyor. Elbette başarılı olmak istiyorum ama bu adama yakınlaşmaya değmez.

Yine de buna değebilecek bir şey var. İntikam.

Arzu içimde yılan gibi kıvrılıyor, nefretle karışıyor. Bratva'yı alaşağı ederek, Ilya'yı yok ederek babamı ve kardeşimi onurlandırabilirdim.

Bu dünyadaki tüm şöhretlerden daha iyi olurdu.

Ama bunu yapmak için nefretimi bir kenara bırakmam ve Ilya'ya uzun zamandır kayıp bir arkadaş gibi davranmam gerekir.

Bunu yapabilir miyim bilmiyorum.

Nefes vererek başımı sallıyorum. "Yapamam." Ben aktris değilim.

Başka bir yolu olmalı-
"Bunu söylemeden korkuyordum," diye mırıldandı Mitt. "Şantaja başvurmaktan nefret ederim."

Bu beni tekrar dikkatimi toplamamı

sağladı. "Şantaj mı?"

Başını sallıyor. "Belgelerinizin sahte olduğunu biliyorum."

Kalbimin daha fazla düşemeyeceğini düşündüysem, yanılmışım.

"Onlar değil-"

"Lütfen bana yalan söylemeyin, Bayan Arendelle... ya da Bayan Arendelle mi demeliydim?

Zhirkov."

Soyadı göğsümde kara bir safra etkisi yaratıyor.

"Biliyorsunuz, sahte bir soyadıyla iş başvurusunda bulunmak size çok fazla güven kaybettirebilir. Ve bu sektörde güven her şeydir. Korkunç sırlar saklamadığınızı nereden bileceğiz? Sabıka kaydı? Suçlularla birlikte büyüdüğünüzü biliyoruz. Yoksa neden Rus soyadınızı saklayasınız ki?"

"Bunların hiçbiri doğru değil,"

diye mırıldanıyorum. "Öyle

olmak zorunda değil."

Tate yakalayamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Tek odaklanabildiğim beni ve geçim kaynağımı tehdit eden güçlü editör.

"Kötü görünmesini sağlayabilirim," diye devam ediyor Bay Calhoun.

"İnsanlar bela istemezler ve sen çok fazla bela gibi görünüyorsun, Kira Zhirkov."

Gerçek ismimi duyunca irkildim. Burada olanları inkar etmek mümkün değil.

Mitt Calhoun beni taşaklarımdan yakaladı. Eğer daha fazla mücadele edersem, onu koparabilir.

Bu yüzden olumlu şeylere odaklanmaya çalışıyorum.

Derin bir nefes alarak tekrar Polaroid'e bakıyorum. Korku ve üzüntü içimde dalgalanıyor. Ama tüm bunların arasından derin, ateşli bir nefret yükseliyor.

İlyas.

Onu alt edebilirim.

Hayır. Bana bir seçenek sunulmuyor. Onu indirmek zorundayım.

"Tamam. Yapacağım," diyorum dişlerimi gıcırdatarak. "Onu ve Bratva'yı alaşağı edeceğim."

Mitt sadece başını sallıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

I zar zor duymak O. Ben zaten lazer odaklı
üzerindebenim umutsuzca bu yapmanın bir yolunu bulmaya
çalışıyorum.

Çözüm bir hastalık gibi içime işliyor.

Ilya'nın her zaman güzel kızlara karşı bir ilgisi vardı. O zamanlar onun
için çok gençtim.

Artık çok genç değilim. Erkeklerin
bana nasıl baktığını biliyorum.

Bunu kullanacağım.

Belki bu sefer gerçekten işe yarar.

Yaramak zorunda.

O canavara yaklaşacağım ve boğazına onu kesip açacağım. Onu
yere sereceğim.

Babam için. Kardeşim için. Ailem için. İntikam
için.

Herhangi bir şey. İntikam için. İntikam için.

İLYA

1 gün sonra...

Chicago sokaklarında hedefime doğru yürürken etrafımdaki hareketliliği gözlemleyerek telefonuma "Rahat terk edebilirsin," diyorum. "Bunu kendin yap."

Valentin gülüyor. "Ne? Büyük, yastıklı bilgisayar koltuğunda şişmanlayıp yumuşamana izin mi vereyim?"

Havada garip bir titreşim var, sanki takip ediliyormuşum gibi, ki bu çok saçma. Sadece ölmek isteyen biri bunu yapar.

"Belki Çin Mahallesi'nde biraz vitrin alışverişi yaparım," diyorum, "bakalım sandalyelerde neler var. İstersen sen de bana katılabilirsin."

"Sadece bana ihtiyacın olursa. İhtiyacın var mı?"

Burada yapılacak en akıllıca şey sayıca bir arada olmaktır. Ancak sayılar savaşa yol açabilir ve halkımızın çoğu bunun peşinde. Disiplin vardır, bir de yoldaşının kanının intikamını almak vardır.

İkincisi kazanır.

Her zaman.

"Yalnız alışveriş yapmak benim için daha iyi."

"İlyä." Neşeli ses tonu düşüyor ve arkadaşımın yumruğunu sıktığını, silahına baktığını neredeyse görebiliyorum. "Bu lanet herif her kimse

Bratva'mızın üyelerine işkence edip öldürüyorlar."

Bunun fazlasıyla farkındayım ve aldığım ipucu şeye işaret ediyor ama aynı zamanda diğer konuları da destekliyor gibi görünüyor.

Çin Mahallesi. Bu yüzden oraya gidiyorum. "Biliyorum."

Valentin, "Seni bu işe ben soktum," diyor, çünkü bir noktayı vurgulamak için kendini tekrarlamayı seviyor. Başkalarıyla değil. Bu noktaları başka şekillerde vurguluyor. Ama beni tanıyor ve bunun tekrar etmeye değer olduğunu düşünüyor.

Muhtemelen öyle, ama benim liderliğim ederse bir fark yaratmayacak. Yine de izin verdim.

"Bunu kimin ve neden yaptığını anlaman için seni bu işe verdim. Bu çok önemli."

"Katılıyorum, o sandalyeyi sevdim." Yarı gülümsüyorum. Sandalye kod olarak en iyisi değil, ama Valentin kemiği olan bir köpek ve sandalyemle dalga geçtiği için, oynamak için kolay bir kemik. Ve bunu takdir ettiğini biliyorum.

"Bu sandalyenin Çin Mahallesi'nde vakit geçirmesinden hoşlanmıyorum." "İyi fırsatlar var," diyorum.

Rusça hoş olmayan bir şeyler mırıldanıyor. Çin Mahallesi Bratva için güvenli bir bölge değil, bu yüzden İngilizce en iyisi. Ben korkmuyorum. Çocukken benden dayak yemiştin. Ama temkinliyim. Zekice. İngilizce, Chicago'nun bu kısmında Rusçadan daha çok kapı açar.

"Eğer Lev Arshavin yaşıyorsa," diyor, "sözde işkence gördükten ve sorgulandıktan sonra..."

"Türünün tek örneği."

"Evet," diyor. "Ve belki de o herif bir sıçandır."

"Bir tahminde bulunmak ve 'belki'yi 'kesinlikle'ye çevirmek." Soru şu: Kime ve neden ispiyonladı?

Bir adam Bratva'ya, özellikle de bizim tarafımızdan yönetilen bir Bratva'ya düşman olduğunda kendi canını kurtarmanın pek bir değeri yoktur.

"Ne ve neden dediğini öğren." "Eğer onu bulabilirsem."

"Yapacaksın," diyor Valentin.

Haklı, yapacağım. Ben zeki ve becerikliyim. Ve ölüm arzum yok. Onunla flört ederim ama bu aynı şey değil.

Yolun karşısına geçip Çin mahallesine gidiyorum.

"Gizemli baş belasının kim olduğunu biliyorsa," diye mırıldandım, "öğreneceğim."

Neyin peşinde olduğunu ve nedenini de. "Yap şunu."

"Daha fazlasını yapmak isterim."

"Öldürmek gibi mi?" Sessizliğim Valentin'in cevabı. O pisliğin ölmesini istiyorum, ama bu olası bilgiye ihtiyacım var. Bu yüzden buradayım. Tek başıma.

"Bana bir avam gibi ders mi vereceksin?"

"İhanetten hoşlanmayan akıllı bir adam gibi sana ders vermek üzereyim," diyor. "Ve bir uyarıda bulunacağım."

İçimi çektim ve istediğim yoldan geri döndüm. Belli nedenlerden dolayı düşman bölgesine pek sık girmiyorum. Şimdi amacım potansiyel tuzakları ve kaçış yollarını tespit etmek.

"Rütbesinin düşürüldüğünü biliyorum."

Valentin kötü bir kahkaha attı. "O lanet olası eski bir Rus infazcısı, rütbesi düşürülmüş biri-"

"Aşağılanmış."

"Triad ile olan bağları ortaya çıktıktan sonra."

"Ama neden? Yabancıları daha fazla içeri almıyorlar."

Valentin'in rütbesi düşürüldü kelimesini kullanmasını sorgulamıyorum. Bratva'dan ölümden başka çıkış yolu yok. Ama neredeyse tamamen dışlandı.

Bunun bir anlamı var. Koşuşturmalarını izle ve boku takip et.

"Burada küçük, hoş bir bar var," diyorum. "Bazıları arasında popüler Batılılar ve yerel halk."

"Dikkatli olun," diyor Valentin neşeyle. "Orada çok sayıda Triad üyesi olduğunu duydum."

"Siktir git. Ya da hanımını içki ve dans için White Lotus'a götürürüm ve onu kazanırım."

Bu bir hırıltı kazandırır. Valentin'in karısından şaka yollu bile olsa bu şekilde bahsederseniz, mizah anlayışının tam olarak nerede bittiğini öğrenirsiniz.

Beyaz Lotus'un arkasından çıkan sokağa göz atarak döngüme devam ediyorum - keyifsiz bir bar için şık bir isim. Sonra, zor kazandığım paramı harcayacak bir yer bulmaya çalışıyormuşum gibi bir görüntü vererek rahatça yürüyorum.

"Doğum günün için sana biraz John Belushi alacağım."

"Kim?" diye sorar cahil.

Yine de, eski tarz Americana hiçbir zaman ona göre olmadı. Ben her zaman sevdim ve zaman zaman kullanışlı buldum.

"İçeri giriyorum."

"Dikkatli ol, Ilya."

Başka biri olsa bunu benim iyiliğim için endişelendiği şeklinde algıladı ama ikimiz de kendi başımın çaresine bakabileceğimi biliyoruz. Sakın yakalanma demek istiyor.

Boyunuz 1.80, dövme ve Rus olduğunuzda bu çok zor. İngilizce konuşsam ve Bratva dövmeleminin çoğunu kapatmış olsam bile, tam olarak olduğum gibi görünüyorum.

Barın sonuna, gölgelere yerleşiyorum ve burada güvenli bir bahis olan bir bira ve burbon sipariş ediyorum.

"Karışık bir ortam," diyorum telefona. Burada farklı milletlerden insanlar var, bu da buranın bar görünümünün altında bir buluşma yeri olduğuna dair şüphelerimi güçlendiriyor. "Ve o burada."

Lev'in birkaç İtalyanla konuşmasını göz izliyorum. Tanıdığım biri değil.

"Sigara içiyor," diyor anne ayı Valentin, yüzüne karşı böyle dersem beni öldürür. "O yüzden mola verdiğinde gözünü dört aç. Unutma, Çin Mahallesi bir Rus için tehlikelidir. Özellikle de yalnız bir Rus için."

"Bu benim ilk rodeom değil."

Valentin'e söylemiyorum ama . Biramdan bir yudum alıyorum ve Lev'i köşeye sıkıştırırsam ne yapacağımı anlatmasını dinliyorum. Sanki bunu daha önce yapmamışım gibi. Çoğu kişi onu reddedebilir. Ben görmezden gelmiyorum. Bana bu işin ne kadar ciddi olduğunu anlatıyor. Ve kimse nedenini bilmiyor.

Yine bu yüzden yalnız geldim.

Biradan bir yudum daha alarak, "Oyunun adı ihtiyatlı olmak," diyorum.

Lev İtalyanlardan diğerlerine geçiyor ama Triad olarak seçebileceğim kimse yok. Açıkçası, hepsini tanımiyorum ama anlatılanları biliyorum.

Bana hiçbir şey vermiyorlar.

"Adamlarımıza işkence eden ve onları öldüren kişi orada olduğunuzu öğrenirse..." Valentin duraksıyor. "Ününüz sizden önce geliyor."

"Önemsediğini bilmiyordum."

Lev sarhoş. Tökezliyor, cebinden sigara paketini çıkarıyor. Sarhoş ya da uyuşturulmuş. Sikeyim. Ya da uyuşturucu. Yine de...

". Yaptırman işleri karmaşıklştırabilir."

"Yani bu gerçek aşk, sen ve ben?" Cebimden bir sigara paketi çıkarıp barın üzerine koyuyorum.

Lev ara sokağa yönelir. "Bir sigaraya ihtiyacım var."

Telefonu kapatıyorum ve bir dudaklarımın arasına yerleştirip dışarı çıkıyorum.

Dışarı adımımı atar atmaz çakmağı hazırlıyorum. Silahım kolayca ulaşabileceğim bir yerde, ama şimdilik farklı bir rota izleyeceğim.

Çakmağı çakıp uzatıyorum ve Lev sigaranın ucunu tutuşturmak üzereyken onu yakasından tutup çöp bidonlarının arkasına götürerek duvara çarpıyorum.

"Lev, eski dostum. Ben de seni arıyordum. Sohbet etme vaktimiz geldi, sence de öyle değil mi?" Rusça söyledim.

Yutkunuyor ama beni görünce titremek yerine bakışlarını etrafta gezdiriyor.

"I-Ilya, lütfen!" cevap veriyor hızlı Rusça. "Bırakın gideyim."

Erkeklerin benden neredeyse akıllarını kaybedecek kadar korkmalarına ve kesinlikle her şeyi dökmeye istekli olmalarına alışkınım, böylece kurtarılamazlarsa, en azından onları çabucak bitiririm. Ama bu yeni bir şey.

Benden çok korkuyor ama başka bir şey onu daha da çok korkutuyor. Ve bu benim ilgimi çekiyor.

Bu adamı benimle ve Bratva'mın gazabıyla yüzleşmekten daha fazla kim korkutabilir?

"Bu şehrin gördüğü en acımasız Bratva ile yolların kesişti amına koyayım," diyorum, gömleğini sıkıca kavrayarak yaklaşıyorum. "Sırlarını kime sattın? Hmm?"

Lev gözlerini sıkıca kapatıyor, titriyor ve bana fısıldıyor. "Yapamam."

"Üçlü mü?"

Adam konuşmuyor.

Sakladığım bir bıçağı çektim. İnsanları balkabağı gibi kesip doğrama ya da oyma eğiliminde değilim, ancak bıçağın bir silahtan daha derin bir korku uyandırma yolu var. Ama silaha odaklanmak yerine,

Lev'in bakışları telaşla etrafı tarıyor. Bakışlarını ara sokağın girişine ve barın kapısına kadar takip ediyorum ama kimse yok.

"İtalyanlar mı?"

"İly, lütfen." Yutkunuyor. "Yapamam."

Yapamazsın. Yapamam. Reddediyor.

O biliyor.

Ve bunu bana söyleyemeyecek kadar da korkuyor. Bu bir ilk.

"İşkence mi gördün?" Ben

sordum. "Evet."

"Ve hala konuşmuyor musun?"

Adam resmen ağlıyordu. Bıçağı boğazına tutuyorum, hafifçe kesiyorum, sonra aşağıya, taşaklarının hemen altına indiriyorum. Yukarı doğru bir hareketle kastrato şarkısını söyleyecek.

"Elinden yap."

"Neden bu kadar korkuyorsun?"

Lev'in gözleri fırladı ve "Sen ve-" dedi.

"Beni becermekten korkmuyorsun. Sana işkence eden kişi. Belli ki işe yarıyorsun yoksa burada olmazdın, o zaman neden bu kadar korkuyorsun?"

"Yapamam," diye tekrarlıyor, sesi gerçek bir dehşetle dolu. "Özür dilerim."

Bu çok yeni. Onu izliyorum. "Seni öldürebilirim. Seni adamlarıma edebilirim..."

"Ne istiyorsan onu yap."

Bunun üzerine neredeyse geri adım atacaktım ve bıçağı hafifçe uzaklaştırdım. Şu anda önündeki gerçek tehditten çok bir yabancından korkuyor. Bu daha önce hiç olmamıştı. Mürettebatım ve ben genellikle her çok korkuluruz.

Peki, ekibinin geri kalanı öldüğünde işkencecisinin elinden başaran bu adam neden bu kadar korkuyor?

Bir anlaşma yaptı, yani-

Oh, lanet olsun.

Ölümden daha kötü kaderler vardır ve eğer Lev benden daha kötü bir canavar tarafından köşeye itildiyse, o zaman... Bunlar gerçek

ve korkunç komplikasyonlar.

Birdenbire her şey tersine döndü. sonuçlardan dolayı dikkatim o kadar dağılmıştı ki bıraktım. Korkmuş bir adam için Lev hızlı hareket ediyor, gömleğinin altındaki silaha doğru gidiyor. Bıçağımla karnını yarıyorum ama o silahı bırakmıyor ve sürprizin avantajını kullanarak beni yere seriyor.

Kapıya doğru koşarken çöp konteynerine çarpıyorum ve kapıyı açarken çığlık atıyorum.

Lev'in avantajı kısa sürdü, çünkü kendimi ona doğru fırlattım ve onu kapıdan sürükledim.

Korku Lev'e daha fazla güç veriyor ve benimle dövüşmeye çalışıyor, gömleğime tutunuyor, silahı bu boğuşma arasında kayboluyor.

Ama korkunun verdiği güç, benim cüssemde ve benim yeteneğimde bir adamla boy ölçüşemez. Onu bağırsaklarından bıçaklayıp yukarı çekiyorum.

Lev uluyor ve tişörtümü tutuyor, tırmanmak için kullanmaya çalışıyor. Gömleğimi yırtıp çıkarıyorum ve herifin boğazına sıkıca sarıyorum.

İçerideki Triad'ın onu müzik sesinden duyup duymadığını ya da kaç tanesinin kavgaya etmek için koşarak dışarı çıkabileceğini hiç bilmiyorum. Bu çok tehlikeli. Kaçmam lazım.

Mücadele eden adamı gömleğimden tuttuğum gibi bıçağı çekiyorum, boğazını kumaşın altından kesiyorum ve sonra bıçağı şakağına .

Lev hareket etmeyi bırakıyor ve ben de silahını almadan önce bıçağı çıkarıp silerek temizliyorum. Barın içindeki boğuk müziğin durduğunu duyduğum anda silahı kendiminkiyle değiştiriyorum. Bağırışmalar havayı dolduruyor. Metal metale çarpıyor ve silahların hazırlanma sesleri havayı dolduruyor.

"Bu lanet durum gerçekten boka sardı Lev," diyorum ölü adama. "Çok teşekkürler."

Elimde işe yarar bir şey yok. avlanmanın utancı ve konuşamayan ölü bir adamdan başka bir şey yok.

Siktir et hepsini. Genelde bundan daha iyiyimdir. Bir dahaki sefere iyi şanslar.

Lev'de başka silah da işe yarayabilecek başka bir şey var mı diye bakıyorum ama sadece sigarası ve parası var.

Onları bırakıp dönüyorum ve gitmeye başlıyorum. İyi bir dövüşü ne kadar sevsem de, şu anda yapılacak en akıllıca şey bu. Sayıca çok az olacağım. Arkadaşlarım Valentin ve Andrei'nin muhtemelen kalıp savaşıacaklarını ve hepsini öldüreceklerini biliyorum, ama ben akıllıca olanı eğlenceli ve pervasız olana tercih ediyorum - en azından çoğu zaman öyle yapıyorum.

Yine de doğru yönde bir adım atamadan önce gözüme bir şey çarpıyor.

Lev'in cesedinin yanındaki sokağın loş ışığında gümüş rengi bir şey parıldıyor. Ne olduğunu görmek için eğildim. Lanet olsun. Başka bir silah. Çorabının içinde olmalı. Onu almaya gidiyorum. Savaşmayı ama savaşa hazırım ve hazır olmanın bir parçası da düşmanın size karşı kullanması için geride silah bırakmamaktır.

Yakındaki bir ses dikkatimi çektiğinde parmaklarım silahın etrafını sarıyor. Silahı doğrultup ateş etmeye hazır bir şekilde döndüm.

Ama gecenin ikinci avını yakalamak yerine, hiç yapmadığım bir şeyi yaptım.

Donup kaldım.

Şok olmuş bir şekilde, ilerideki sokakta etrafı pislik ve çöplerle çevrili genç bir kadın duruyor.

Loş, titrek ışıktaki bile muhteşem olduğunu söyleyebilirim - uzun siyah saçları, elektrik mavisi gözleri ve hemen dikkatimi çeken bir ağzı var.

Genç kadın tüm bu bölgenin antitezi. Onun burada ne işi var?

Tam soracaktım ki bir şey beni durdurdu - içimin derinliklerinde bir yerden büyüyerek lanet olası bir dağ kadar büyük olan bir tanıma.

Kaşlarımı çattım.

Tanıdık geliyor.

Çok tanıdık.

Yavaşça ayağa kalkıyorum.

Biraz zaman alıyor ama... Kim olduğunu biliyorum. Hiç şüphe yok.

Tanrım, bunca yıldan sonra...

"Hayır. Lanet olsun. Olmaz."

Kira Zhirkov.

KIRA

Yerimde donup kaldım.

İçimdeki her şey önümdeki adama kilitlenmiş durumda. Çok iyi hatırladığım bir bakışla bana bakıyor.

Karanlık, ölümcül, tehlikeli. Lezzetli. Tüm yanlış yollarla. İlyas.
Gözlerimiz kilitlendi.

Bir parçam onun gömleksiz olduğunu, dövmeli mükemmelliğinin bir adamı öldürdükten sonra kanlı olduğunu fark ediyor.

Ve beni neredeyse anında tanıyor gibi görünüyor.

Damarlarımda sıcak bir cızırtı hissediyorum,
donmuşluğumu eritiyor.

Ağzının kenarları hafifçe dönüyor. "Kira Zhirkov... uzun zaman oldu.
Harika görünüyorsun."

O karanlık, derin, kadifemsi ses ruhumun derinliklerine işledi.

Ama o artık bir çocuk değil. O bir erkek. Ateşli ve ondan nefret ediyorum. "Senin için aynı şeyi söyleyemem," mırıldandım.

İlyas alçak ve kirli bir şekilde gülümsüyor ve bana doğru yaklaşıyor.

"Beni temizleyene kadar bekle."

Bir iğneye karşılık vermek için ağzımı açmıştım ki arkasından bir ses geldi ve bir kapı patlayarak açıldı.

İlyas bileğimi tutuyor ve beni hızla kendisiyle birlikte sürüklüyor.

"Burası güvenli değil. Benimle gel."

Cevabımı beklemeden beni omzunun üzerinden atıyor ve yakındaki bir arabanın içine daldırıyor. Kurşunlar gibi hızla uzaklaştık.

Kurşun geçirmez olduğu belli olan camdan sekiyor.

"Biliyor musun Kira, beni üstsüz görmek istiyorsan tek yapman gereken telefonu açmaktı."

"Numaran bende yok."

"Senin gibi akıllı bir kız bunu bulabilirdi," diyor, ben koltuğu kavrarken neredeyse mırıldanıyor. "İnancım var."

Kurşunlar durdu ama korku devam ediyor. Bu kötü bir fikirdi. Zar zor kaçtığımız kurşun yağmuru bile onu rahatsız etmiyor.

"Akıllı olsaydım, burada olmazdım..." Mırıldanıyorum, ondan çok kendime.

Yine de duymuş olmalı.

"Peki seni Çin Mahallesi'nin arka sokaklarına getiren nedir, Kira?" diye alay ediyor, ses tonunun altında ciddi bir çizgi var.

O zaten şüpheli. gerektiği gibi. Bir cevaba ihtiyacım var.

Mesele şu ki, Bay Calhoun'un benim için bu geceki planları son anda değışti. Beni buraya gözden düşmüş bir Rus'la tatlı dille konuşmam ve Ilya'yla buluşmanın bir yolunu bulmam için gönderdi. Giyindiğim daha lüks yere ne olduğunu kim bilir. Beyaz Lotus tam olarak payetler ve ipek değil.

"Ön tarafta çok fazla insan vardı, ben de..."

Kahretsın.

"Utangaç mısın?" diyor. "Bunca yıldan sonra beni tekrar görmek için sabırsızlanıyor musun?"

Arkadan dolandım ve aslanın inine doğru yürüdüm. "Pek sayılmaz," diye homurdanıyorum, çılgın nefesimi kontrol etmeye çalışarak. "Bilmiyordum

Sen . Başka bir yol bulup bulamayacağımı görmek istedim."

"Belki de daha iyi bir şey bulana kadar sessiz olmalısın."

Bununla birlikte radyoyu açtı.

Sessiz kalıyorum, gideceğimiz yere varana kadar düşüncelerimi düzene sokmaya çalışıyorum. Kahretsın. Nereye gidiyoruz? Bay Calhoun'un istediği buydu. Çoğunlukla. İçimde Ilya'nın öldürdüğü kişinin oraya buluşmaya gittiğim adam olduğuna dair korkunç bir his var. Bir muhbir, Ilya'yı tanıyan biri.

İkisi bir arada. Hem bilgi edin, hem de tanış.

Ama artık davete gerek yok.

Ilya lüks bir binanın bodrum katına park etti. Beni şaşırtarak iniyor ve sözsüz bir şekilde beni asansöre doğru sürüklüyor ve bir kod giriyor. Kapılar açılıyor ve o en üstteki düğmeye basıyor.

"Ya biri bizi görürse?"

"Benden utanır mısın, Kira?"

"Seni kastediyorum," diye tısladım. "Her tarafın kan içinde. Sen fark ettin mi bilmiyorum ama diğerleri fark edecek. O zaman ne olacak?"

Omuz silkiyor. "Onları öldüreceğim."

Asansör güzel, geniş, modern bir çatı katına açılıyor. Ilya ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarır, sonra silahlarını mutfak tezgahının üzerine koyar.

Bir silah alabilirdim, ama beni alt ederdi ve onun gibi bir adamın beni öldürmeyeceğini düşünmezdim.

"Ne yapıyorsun?" Pantolonunu çıkarırken tıslıyorum.

O duşu açarken ben de onu banyoya kadar takip ettim. Başka ne ki? Hala neler olduğunu tam olarak algılayamadım.

"Neye benziyor?" "Duş alıyormuşsun gibi." "Kıza bir ödül ver."

"Çoğu insan saatlerini çıkarır," diyorum, "silahlarını değil."

O sırtıyor. Bu siyah dövmele kapsayan onu hareket et ile Yüz ifadesi. Ben mürekkep kullanan bir kız değilim, ama onda...

Titriyorum.

Tanrım, ondan nefret ediyorum.

"Ben çoğu insandan daha ilginç biriyim." Eğiliyor. "Şu haline bak, resmen ağzının suyu akıyor."

Rus dili ılık havada kayıyor. "Görüyorum ki hâlâ o aptal aksanından kurtulamamışsın."

Gülüyor. "Görüyorum ki hâlâ o boktan tavrından kurtulamamışsın."

"Hiçbir yere gitmiyor." Ters ters bakıyorum. Alay ediyor.

"Ve sen de değilsin."

Bununla birlikte Ilya bir parmağını elbisemin üst kısmındaki çıplak tenimde, göğüslerimin arasında gezdiriyor. Dokunuşu heyecan verici. Zar zor nefes alabiliyorum.

Ağzını boğazımın derisi boyunca gezdiriyor, dokunmuyor, sadece nefesi külotumu ıslatan ve vücudumu alevlendiren geçici bir yol bırakıyor. Şahdamarımın zonklamasına karşı üflüyor ve sonra beni duvara yapıştırıyor.

O kadar tahrik oluyorum ki düşünmek, nefes almak, onun içinde eriyip boğulmaktan başka bir şey yapmak imkansız.

O çok ateşli.

Buna dayanamıyorum.

Parmaklarıyla elbisemin ince askısında geziniyor ve ben onun ağzını tenimde görmek için yanıp tutuşuyorum. Üstünü soymasını istiyorum ve-

Kendimi

durduruyorum. Bu

adam bir canavar.

Başkasının kanına bulanmış. Öldürdüğü birinin. Ve ben onu gördüm. Belki tam olarak değil, ama cesedin yanında çömelmiş, kurbanın boynunda bir gömlek vardı. Lanet olası gömleksiz. Gerçekleri bir araya getirmek zor değil.

Ve ben burada beni öpmesi ve soyması için yalvarıyordum. Ve sonra sözleri kaydedildi.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Ne ne demek?" diye sorar. "Mutluluk dolu küçük bir dünyaya gittin. Belki dudaklarımın seninkilerin üzerinde olduğunu ya da amının tadına baktığımı hayal ediyorsundur?"

"İğrençleşme." Oh, kahretsin, bunu istiyorum.

Hayır, bedenim olabilir ama ben değilim.

"Hiçbir yere gitmeyeceğimi söylemiştin," diyorum. "Beni esir mi tutacaksın?"

Cevap vermiyor. Onun yerine, tekrar içeri giriyor.

Bu kez boğazıma dokunuyor, parmaklarını hassas tenimde . Okşamaları altında küçük kıvılcımlar sıçırıyor.

"Bir cinayete tanık oldunuz. Benim işlediğim bir cinayete. Gitmene nasıl izin verebilirim?" diye mırıldanıyor. "Bir velet gibi ..."

"Ben bir bok görmedim." Burnumu çektim.

Sırıttıyor.

"Sadece biraz daha aşağıya bak." Vücudundan aşağıya, sikine doğru işaret ediyor. "Ve her şeyi göreceksin."

"Bırakın gideyim."

"Neden ki? Benim evimdesin."

"Beni buraya sürüklediniz. Bazıları kaçırdın da diyebilir." Kaçmaya çalışıyorum ama o çok güçlü. Bana zarar vermiyor ama ağırlığını kullanarak beni orada tutuyor. "Bırak gideyim, Ilya."

"Aşağıya bak güzel Kira, tek gördüğün seninki." Eğiliyor ve kalbim teklemeye başlıyor. "Bazıları bunun sadece senin için olduğunu söyleyebilir. Ev yapımı."

"Sen bir domuzsun."

Usulca gülüyor, eli hafifçe yanağımı okşuyor. "Benden hep hoşlandın."

Onun dokunuşu en acımasız türden bir işkence. Çünkü tabii ki o büyük aşkımlı fark etmişti. Ama o başka bir hayattı. Ve ben kelimeleri zorluyorum. "Çocuktum."

"Ben de ama artık çocuk değiliz."

Onu itmek üzereydim ki bir şey beni durdurdu.

Artık çocuk değiliz.

Eski aşkımlı biliyor ve şimdi sertleşecek kadar benden hoşlanıyor. Çünkü baktım ve... aman Tanrım... kocaman. Tecrübem olduğundan değil, ama... Onun cazibesini kullanabilirim.

"Beni ne kadar istediğini fark ettin mi Kira?" diye soruyor, sesinde ipeksi bir alay var.

Bir şeyler kopuyor.

Onu kullanacağım.

İşim için.

Onun çöküşü olmak için.

Ne olursa olsun.

KIRA

Yüzünü tutup kendime doğru çektim. Sonra hayatımda yaptığım en aptalca şeyi yaptım. Onu öptüm.

Bir hikaye elde etmek için yaptığım tüm eylemler arasında bu en vahşisi, mutlak zirvesi.

Ve buna değer.

Tadı çok güzel. Karanlık, sıcak ve derin, seksin olmasını hayal ettiğim her şey gibi.

İlyâ öpüşmeyi kesiyor, bana bakıyor. Bir eli köprücük kemiğimde, diğeri boğazımda, kafatasımla birleştiği yerde.

Bir an için öylece bakar. "Ne yapıyorsun lan sen?" "Neye benziyor?"

"Belaya davetiye çıkarıyorsun," diye fısıldıyor ve aradaki boşluğu kapatarak ağızımı alıyor.

Bu sefer öpücük daha çökertici ve kapsamlı. Ağızımın içine dalıyor, her şeyi alıyor ve bana daha fazlasını veriyor.

Onu itiyorum, sanki bir uzmanmışım gibi o kocaman aleti okşuyorum. Öpüşme daha tutkulu bir hal alıyor. Ve benim için onu tuzağa düşürmenin bir yolu olarak başlayan şey daha büyük, daha güçlü bir şeye dönüşüyor. Beni de tuzağa düşüren bir şeye.

Çünkü dili benimkinin üzerinde her kaydığında daha fazlasını istiyorum. Bu çok iyi.

Daha önce de erkeklerle öpüştüm ama en fazla bu kadar ileri gidebildim. Hiç kimse havai fişekleri patlatmadı ya da kanımdaki köpekleri serbest bırakmadı.

Bunun gibi.

Ilya nükleer.

Geri adım attığında, kendimi tekrar ona doğru attım. Ama  st nl ğ  ele ge cirmeme izin vermiyor. Duvara çarptığımızda kontrolü ele alıyor, ağızlar ve eller her yerde, ateşi körüklüyor. Ona dokunmaya çalışıyorum ama eli orada, kalçalarımın arasından yukarı kayıyor ve tüm vücudum serbest düşüşe geçiyor.

Ağzı boğazımı buluyor ve emmeye, yalamaya, ısırmaya başlıyor. Aşırı yük altındayım. Nefes alamıyorum, almak da istemiyorum.

Sadece... İstiyorum... "Bu adil değil," diyorum.

"şehvet ve savaşta hiçbir şey adil değildir."

Dizlerim bükülüyor ve beni sıcak fayans zemine indiriyor. D şun tıslaması ve sert nefes alış verişlerimiz birbirine karışarak hipnotik bir şarkıya dönüşüyor.

"Sen  ıplaksın ve ben giyinik," diye üstünü  rt yorum. "Kolay bir   z m, Kira." Beni tekrar öpüyor.

Saçlarını çekiyorum ve bizi ters çeviriyor, tekrar duvara çarptığımızda uzuvlarımız birbirine karışıyor, ben onun üzerindeyim, kendimi ona doğru sallarken kalçalarım açılıyor.

Ilya gülerken gözleri sıcak ve vahşi bir ışıkla parlıyor, elleri sa larımda dolanıyor ve bana doğru k krerken beni kendine doğru çekiyor.

O kadar büyük ve sert ki dişlerimi boynuna geçirdiğimde çeliği ısırıyormuşum gibi hissediyorum. Dudakları daha yumuşak ama bu beni daha sert ısırmaya itiyor. O aldırmıyor gibi görünüyor. Aslında, düşük bir zevkle iniliyor, sonra geri ısırıyor ve üstüme düşerken bizi tekrar yuvarlıyor.

Bacaklarımı onun etrafına sarıyorum ve vücuduma doğru sallanıyor, k lotumun ipeğine s rt n yor, cildimin altında dans eden küçük heyecanlar gönderiyor.

Her küçük heyecan anlık bir orgazm gibi davranıyor. Vücudum karıncalanıyor, daha fazlası için ağlıyor. Ellerimi sırtında, o sert, pürüzsüz kasların üzerinde gezdiriyorum ve mükemmel, sıkı kı ını yakalayana kadar aşağı iniyorum. Tırnaklarımı geçiriyorum ve o da saçlarımı çekiyor, dişlerini şahdamarıma batırmak için başımı geriye çekiyor.

Terli, kan lekeli. Ve umurumda değil.

Ilya elbisemi yırtmaya başlıyor ve ben üste çıkana kadar yuvarlanıyoruz. Elbisemi çekip çıkarıyor, külotumu çıkarabilmek için taze bezi bir kenara atıyor. Ateşli bir çaresizlikle, külotum gidene kadar ona yardım ediyorum.

Bizi tekrar yuvarlıyor ve orada, kalçalarımın arasına yerleşiyor. Bir elini aşağı indirdi. "Benim için çok ıslaksın, Kira."

Kıvrımlarımı ayırarak bir parmağını içeri daldırıyor ve sonra parmağı gidiyor, yerini sikinin şişman, yassı başı alıyor.

Ne yapıyorum ben?

"Hayır." Nefesim kesildi, kelimeler içimden, ruhumdan kopup geldi.

Ama göz göze geldiğimizde, ona doğru inkar edilemez bir çekim hissediyorum. Hayatım bir şeyi ya da birini hiç bu kadar çok istememiştim.

"Ne? Yeterince ıslak değil mi? Bunu değiştirebilirim. Eğer damlatman gerekiyorsa, seni damlatırım."

Bana sesimi bulma şansı vermiyor, sesim orada, bir yerde, içimde, ama ona ulaşamıyorum ve o aşağıya doğru öpüyor ve ısıtıyor, tenimdeki küçük ısırıklar beni daha yükseğe ve daha uzağa gönderiyor. Ve sonra dudakları arasında, klitorisimden aşağıya doğru bir yol çiziyor.

"Gerçekten harikasin, Kira. Hayal ettiğimden bile daha güzelsin. Bu vücutta büyüdün... lanet olsun... ve hepsi benim için."

Avuç içi kalçamda geziniyor, ben zevkten titremeye başlayana kadar bastırıyor. "Ne yapıyorsun?"

Nefesini amımın ıslaklığında hissedebiliyorum, burnu yukarı kalkıyor, parmakları okşuyor. Omzunu kullanarak bacaklarımı daha da ayırıyor ve beni aşağıda tutuyor.

"Ne düşünüyorsun?"

Ilya yarığım boyunca beni yalıyor, tam içime giriyor ve canlı bir his dünyasını serbest bırakıyor. Bu samimi dokunuş karşısında çığlık atmamak için çenemi sıkıyorum. O kadar inanılmaz bir zevk ki başım dönüyor.

Uyluklarımın arasına yerleşiyor, parmakları daha yukarıda, her yeri yalamaya ve emmeye başlarken kıvrımlarımı ayırıyor.

En çok dokunmasını istediğim yer hariç her yerim. Ben saçlarından tutup onu ödüle doğru çekmeye çalışırken bile klitorisimden kaçınıyor.

İki parmağını içime sokmadan önce, "Sabır, ufaklık," diye mırıldandı. Ayak parmaklarım kıvrılırken dudaklarımdan bir çığlık kaçıyor. "Aman Tanrım..."

"Çok sıkısın, bebeğim. Sıkı, sıcak, ıslak. Mükemmellik."

Parmaklarını içimde hareket ettirmeye başlıyor, onları vücudumda elektrikli zevk dalgaları yaratan bir şeyi ovmak için çeviriyor. O kadar ıslak ve kaygandım ki hiç direnç göstermiyordum. Hayatımda hiç bu kadar iyi bir şey hissetmemiştim.

Sonra ağzı klitorisime kapanıyor ve kendimi tutamıyorum.

"Aman Tanrım."

Bana karşı gülüyor, derin sesi bedenimde ürperti ve yankılar yaratıyor.

Dilinin yumuşak darbeleri, emerkenki çekişi ve lezzetli, hafif acılı, karanlık bir derinlik katan diş sıyrıkları, artık nefes alamayana kadar hepsi tek bir yayda birleşiyor. Düşünemiyorum. Sadece hissediyorum.

Ama bana verdiği yoğun zevkle mücadele ederken bile, İlya parmaklarını hareket ettirmeye devam ediyor, şimdi daha sert, daha derin. Yalamalar, emmeler ve ısırmalar daha da yoğunlaşıyor, beni farklı bir âleme götürüyor.

Açgözlüyüm. Onunla savaşıyorum, daha fazlasını istiyorum, kalçalarım hareket ediyor, onu daha derine sokmaya çalışırken ellerim çekiştiriyor, bana daha sert girmesi için.

Sonra, dönen his havuzunun bir yerinde bir şey büyüyor ve yayılıyor, içimdeki her şeyin farklı bir seviyede titreşmesini sağlıyor.

"Oh...oh...ohhh..."

İlya adımlarını hızlandırırken tek bir kelime bile edemiyorum. Üzerimde, içimde çaldığı ritim, daha derin bir zevki ortaya çıkarırken sabit kalıyor, çökmeden önce yükselmeye başlayan, beni süpürüp götüren bir zevk.

Kalçalarım eğiliyor ve sonunda beni serbest bırakıyor.

Bu his beni ele geçirirken vücudumun ona nasıl sürtündüğünün sadece belli belirsiz farkındayım. Orgazm olmak üzere olduğumu fark ediyorum.

Parmaklarına yapıştığımda her şey titriyor ve zonkluyor. Sonra, paramparça oluyorum.

Bu dünyaya, sıcak banyo zeminine geri döndüğümde çıplak olduğumu fark ediyorum, o da çıplak ve biz neredeyse seks yapıyorduk.

Kendimi neyin içine soktum ben?

Ondan uzaklaşıyorum ve bir topun içine kıvrılıyorum.

"Yerlerin sıcak." "Isıtılmış."

Ses tonundan bir şey anlayamıyorum ama pişmanlık ve tiksinti içimde öfke yaratıyor. Onu ittim, daha fazlasını istedim, belki kelimelerle değil ama vücudumla yalvardım.

Ve cehennem, ilahi, inanılmazdı.

Yapmamam gereken bir şeydi.

Bir elini yan tarafımın kıvrımları boyunca gezdiriyor. "Görünüşe göre yanılmışım."

"Ne demek istiyorsun?"

Ilya usulca güler. "Sonunda beni temizlemedin. Hatta beni daha da kirlettin."

Rutubetli, karanlık, pis bir utanç bana sertçe çarpıyor ve bunun ağırlığıyla savaşıyorum, yukarı itiyorum ve dokunuşunu üzerimden silkeliyorum. "Bu..."

"Hayatınızın en iyi orgazmı mı? Ana yemekten önce güzel bir lokma mı?"

Titreyip elbiseme uzanıyorum ama onun yerine büyük ve kabarık bir şey çarpıyor yüzüme; bir havlu. Onu titreyen bedenime sarıyorum ve Ilya ayağa kalkıp bana elini uzatırken giysilerimi nemli tenime tutuyorum.

Görmezden ve kendimi uzaklaştırıyorum. "Hiç içkiniz var mı?"

"Ben Rus'um. Sen ne düşünüyorsun?" Bir an sessiz kaldı. "Mutfakta bir buzdolabı dolusu var. Ben duş alırken biraz al."

Duşun kapısı tıkırdayarak açılıyor ve ben gözlerimi kaçırırken kapanıyor; onun suyla yıkanan çıplak halini görerek daha fazla uyarılmaya ihtiyacım yok.

Yutkunuyorum, ağzım kuruyor ve çatı katının açık planına doğru koşuyorum.

"Seni serbest bırakıyor," diye mırıldanıyorum, havluyu kenara atıp yırtık kıyafetlerimi giyiyorum. "Bu iyiye işaret."

Havluyu geri alıyorum, katlıyorum ve ahşap yemek masasının üzerine koyuyorum.

"Artık şüpheli değil demek..." Etrafımdaki abartısız zenginliğe bakıyorum.

Başka ne beklediğimden emin değilim. Monte edilmiş ayı kafaları mı?

Siyah deri, çelik ve koyu renkli ahşap mı?

Bu hafif ve umurumda değil.

Şu anda sinirlerimi yatıştıracak bir şeye ihtiyacım var. Ayrıca gitmem gerek. Mümkün olan en kirli şekilde ifşa edildim.

İkisini birleştirmeye karar vererek, şarap dolabını gördüğüm açık mutfaktan geçerek asansöre doğru fırlıyorum. Ama şaraptan daha fazlasına ihtiyacım var. Mutfaktan çıkıp, daha önce iyi stoklanmış bir ıslak bar gördüğüm oturma alanına doğru yöneldim. Küçük bir isyan hareketiyle, delicesine pahalı bir şişe Japon viskisi seçiyorum.

"Siktir . Bunu yanımda götüreceğim. En azından bunu yapabilir."

Asansöre doğru ilerliyorum ve kalbim sıkışıyor. Garajda kullandığı gibi bir şifre var ve düğmelere ne kadar basarsam basayım yanmıyor.

"Pislik."

Ona dik dik bakıyorum. Hay sikeyim. Gerçekten sıkıştım. Burada. İlyla ile.

"Ve bunun için gösterecek hiçbir şeyim yok," diye alay ediyorum, "... henüz." Şişeyi kaldırıp kapağını açıyorum, sonra da bin dolarlık bir içki şişesine böyle davranılmayacağını tamamen farkında olarak kaynağından bir yudum alıyorum.

Uzaktan hala sesini duyabiliyorum. Yumruğumu sıkıyorum.

"Onu orada hayal etme," diyorum kendime. "O senin düşmanın, unuttun mu?"

Doğru.

Etrafta dolanıyorum, içkimi yudumluyorum ve sessizce onun ölümünü planlıyorum, bu tamamen fanteziye dönüştü, çünkü onu bu şekilde kaldırabileceğimi sanmıyorum.

"Ayrıca," diye fısıldadım, "bunun neresi eğlenceli? Onu yere sermek çok daha iyi."

Bu şekilde, aşağılanmasını, zirveden düşüşünü, onu indirenin ben olduğumu bilerek yaşar.

İçime garip bir tatmin yayılıyor - sadece komplo kurmaktan değil, bana verdiği zevkten, bana vermek istediği zevkten.

Onu alaşağı edeceğim. Ateşli olabilir, bana şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmı yaşatmayı biliyor olabilir ama ondan nefret ediyorum ve bana yaşattığı acı için onu asla ama asla affetmeyeceğim.

Ama onu kullanabilirim. Beni iyi kullandı, onu nasıl istediğimi göstermemi sağladı. Ama bunu tersine çevirebilirim... onun sahte kız arkadaşı gibi davranabilirim. Ne de istediği bu gibi görünüyor.

Değil mi?

Tabii ki. Bunu yeterince açık ifade etti.

Bu harika; bu şekilde daha derine inebilirim - en azından kendime böyle söylüyorum.

Duşun kapandığını duyduğumda viskiden biraz daha yudumluyorum ve ardından pahalı bir şarap şişesi seçip açacağı buluyorum ve mantarı çıkarıyorum.

Şarap kadehlerini bulmak kolay. İki bardak dolduruyorum, birini içiyorum ve sonra tekrar doldurup viskiden biraz daha içiyorum.

Çoğu erkeği masanın altında içebilirim. Ama Ilya bunu bilmiyor, o yüzden sarhoş numarası yaparsam gardını .

"Ne planlıyorsun?" diyor arkamdan, o yumuşak ve derin sesi tüylerimi diken diken ediyor.

İçimdeki her şey eridiğinde, hafif içiciyi satmaya hazır bir şekilde genişçe dönüyorum.

Ilya üzerinde havludan başka bir şey olmadan orada duruyor, saçlarından dövmeli göğsünün o geniş alanına su damlıyor.

Kalçaları dar, tıraş olmuş ve bir canavara benzemiyor. Yanıma geliyor, koyu kahverengi gözleri beni içine çekerken parlıyor.

Bergamot, rom, narenciye, karanfilli deri ve tütsülenmemiş tütün gibi kokuyor. Baş döndürücü bir koku, ancak havayla dalga geçen ve beni daha yakın, daha samimi bir keşif için davet eden bir şey.

"Gördüğün şeyi beğendin mi?"

Sözleri beni çok etkiledi.

Çünkü ben biliyorum.

Bu haliyle, temizlenmiş haliyle, Ilya dövmeli bir beyaz atlı prens gibi. Ve benim temel, düşünmeyen yanım bunun için burada.

İLYA

"Seviyor , Kira?" Fısıldıyorum, ağzım kulağına yakın, kokusu göğsümdeki narin, boğucu parmaklar gibi.

Bana gülümsüyor, eğer gördüysem bu davettir. Ama sadece yakından bakmazsam.

Eğer yaparsam?

Davet falan yok, sadece içtiği bir şişe üst raf viskinin getirdiği bir coşku var. Bakışlarım onun yanından geçip şişeye ve pahalı şaraba gidiyor.

"Sevilmeyecek ne var ki?" diyor, şişenin boynunu çıplak göğsümün üzerinde aşağıya doğru izlerken sesinde bir bulanıklık var.

Bileğini tutuyorum. Kemikleri narin, teni pürüzsüz ve beni içine çeken bir sıcaklıkla canlı.

Daha önce, öldürmenin, kavganın ve onu görmenin etkisiyle hâlâ kafam iyiydi, ilkel nefret ve tahrik içimde zonkluyordu. şey, onu anlamsızca becereceğim yer, kısmen öfke, kısmen aşağılama ihtiyacı, kısmen de sokaktaki kan ve ölümden kaynaklanan titreşen arzu olduğunu düşündüm.

Ama o burada?

Şimdi mi? Hiçbir şey değişmedi.

"Bir gün başladığımız işi bitireceğiz, Kira." Ve bunun bir söz mü yoksa uyarı mı olduğundan emin değilim.

Bana doğru bastırıyor, bunu yapmak tehlikeli bir şey, bana ne kadar kardeşini hatırlatsa da - o piç, Mikhail-Kira'nın

Hala karşı konulmaz genç bir kadın. Büyümüş. Yasal.

Çok, çok yasal.

Ama bu gerçekleri değıştirmez. Kardeşi bana ihanet etti ve beni Rusya'dan sürgün ettirdi. Bu suçı kendi suçuymuş gibi taşıyor olmalı. Kural kuraldır.

"Bana hatırlatmalısın," diye fısıldıyor, göğsümü yalamak için eğilirken sallanıyor. "Bitirmemiz gereken şeyin ne olduğunu."

Nefes alıyorum.

Dili ıslak ve beni her yönden tahrik ediyor, tutkumu, ihtiyacımı, nefretimi ve azgın arzularımı uyandırıyor. Uyarılmam sert ve vahşı. O dilin sikimin üzerinde olmasını istiyorum, ben ağzına, boğazının arkasına sokulurken dudakları etrafımda sımsıkı sarılı.

"Ateş var ve lav var, Kira. Bir mumu canlandıran alevler ve ormanları dakikalar içinde yerle bir eden alevler." Bir elimle saçlarını okşuyorum, sarıyorum ve başını kaldırıyorum. "oynamayı seçtiğine dikkat et."

"Belki de bir ateş görmek istiyorumdur."

Şişeyi ondan alıyorum. "Bu türden değil. Ben kötü türdenim, Kira. Beni bir kez ateşlediğinizde, beni ."

Bir adım attı ve tökezledi. Şişeyi masanın üzerine, havlunun yanına koyuyorum ve bana çarpıyor, sallanıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Bir çakırkeyiflik var, bir de bu.

"Sarhoş musun?" "Anlayışlısın," diye tükürüyor.

İç çekiyorum. "Sarhoş kızlar çekici değildir, Kira." Ya da erkekler, ama onlar pantolonuma girmeye çalışmazlar. Bunun yerine aptalca kavgalar başlatıyorlar. Sarhoş bir kızın pantolonuna girmeden önce sarhoş bir adamı yere sererdim. "Git biraz su iç."

Elini uzatıp şişeyi alıyor ve ben şişeyi tekrar ondan alıp bir kenara koymadan önce derin bir yudum alıyor. "Oynamak istemiyor musun?"

"Sarhoş olmak bana göre değil. Aklını başına topla, belki o zaman konuşabiliriz."

Kira bana sarılıyor ve havluyu çıkarmaya çalışıyor. Elini tutuyorum ve yarı yarıya üzerime düşüyor, yüzüme pahalı dumanlar soluyor. "Yanlış bir yaptık. O yüzden ayaklarımızı yerden keselim ve yatay olalım..."

Kahretsin, onun özensizliği sevimli ve cezbedici. Ya da belki de o. O baştan çıkarıyor. Yarı limpet, yarı ahtapot ve o tatlı göğüsleri bana sürtünürken tamamen baştan çıkarıcı. Ve beni öpücüklerle boğmaya başlıyor -göğüs, boğaz, meme uçları- ve sikim o kadar sertleşiyor ki taşaklarım morarıyor.

Ama onu nemli bedenimden çözdüm.

Piçin teki olabilirim ama bir kodum var.

Bana doğru geliyor ve ben de onu nazikçe masada Japon viskimden uzak bir yere oturtuyorum.

"Ama ben seni öpmek istiyorum," diye .

"Hayır," diyorum, bana ne olduğunu merak ederek, "

Şimdi olmaz."

"Bilmiyorsun." Havluya uzanıyor, ben de yolundan çekiliyorum.

"Havluyu çıkar."

"Kuduran yangınlar, Kira,"
diyorum. Kaşlarını çatması
tamamen tiyatral.

Sarhoşken beni becermeye çalışmasında kadar aptalca ve genç bir şey var ki, bu bana Mikhail ve benim eskiden çok korumacı olduğumuz genç kızı hatırlatıyor. O zamanlar çok masumdu. Ona bakıyorum. Hâlâ öyle mi? Yaptıklarına rağmen, onda henüz silinip gitmemiş bir saflık var.

"Beni istemiyor musun?" Sesi o kadar küçük ki; sanki varlığının içine işlemiş gibi, orada kalan masumiyeti hissediyorum.

Onu bozmak istiyorum... Ama aynı zamanda onu beslemek ve korumak da istiyorum. Bana ne oldu böyle?

"Hayat o kadar basit değil," diyorum.

Ama değil. Onu becermemi engelledi. Hiçbir kız bana bunu yapmaz, özellikle de ben onları öptükten sonra. Bunu yaptığımda, kıyafetler dökülür ve tüm hazineler ortaya çıkar.

"Öyle," diye mırıldanıyor, koltuğunda biraz sallanıyor. "Sanki biraz cesaret topladıktan sonra bunu yapmak istemiştin ama şimdi istemiyorum."

Bekle, ben mi onu öptüm yoksa o mu beni öptü? Hatırlamakta zorlanıyorum.

Sikeyim.

"Bazıları buna kararsızlık diyebilir," diyorum.

"Ve bazıları sana horoz engelleyici diyebilir."

Ben gülmeye başlıyorum ve o sertleşiyor. Kira'yı aşağılamak bunca yıldan sonra bile yapabildiğim bir şey. Savunmasız, sarhoş ve masum? O da değil.

"Kendini engelleyebileceğinden emin değilim." Mutfak tezgahından telefonumu aldım ve hızlıca bir mesaj gönderdim.

Beni takip etti, gözleri kısık ve kıskançlıktan zümrüt yeşili, memelerinden sarhoş olmanın getirdiği türden. Kahretsin, o lanet bir hafif sıklet.

"Kim olursa olsun reddedilmeye hazır olsa iyi olur."

"Semyon'a karşı hamle yapmayı planlamıyorum." Gz kırıyorum.
"Onun tipi olduğumu sanmıyorum."

"Sen-"

"O benim asistanım ve sizi eve götürmesi için onu çağırıyorum."

O kıskançlık patlamasını unutarak ters ters bakar. Sonra şaşkınlık yüzüne vuruyor ve bakışları kayboluyor. "Benden faydalanmayacaksın değil mi?"

Neredeyse gülecektim. Onun yerine omuz silkiyorum. "Gerçekten ihtiyaım yok, değil mi? Ben zaten istediğimi aldım."

Ama bu doğru değil. Onu istediğimi itiraf edebilirim. Her şeyini. Onu yok etmek zorunda kalsam da fark etmez, sahip olduğu her şeyi istiyorum.

Ceza yerine onu götürebilirim. Bu işe yarar. Ama kendini özgürce vermesi gerekecek. Beni içeri alması için ne gerekiyor? Onu istediğim gibi becermeme izin vermesi için?

"Bu lanet bir yalan-"

Alt bodruma inen özel asansör ınılıyor. Duvarla birleşiyor ve oturma odasının uzak tarafında açıldığında Kira'nın nefesi kesiliyor.

Semyon Perov orada duruyor, ellerini kavuşturmuş.

Asistanım ve ikinci komutanım olarak, beni kızdırmak için bana 'efendim' demeyi seviyor ama yerini biliyor. Kira'ya bir baktı ve sadece bekledi.

Ona başımı salladım. "Semyon'la git, Kira. Eve sağ salim dn."

"Ama..." O büyük mavi gözler benimkilere dikiliyor ve orada çözemediğim bir şey var. Bir şey...

Semyon'a bir bakış attım ama o .

Mikhail ona karşı her zaman çok korumacıydı... ama Mikhail artık buralarda değil. Ve Kira'nın her zaman sorun çıkarma konusunda gerçek bir becerisi vardı - çirkin bir şey değil, ama ne zaman vazgeçeceğini, ne zaman geri adım atacağını asla bilemedi.

Belki bunu kullanabilirim.

Yanına gidiyorum, kasıtlı olarak kalabalık yapıyorum, böylece yukarı bakmak için başını geriye eğmek zorunda kalıyor.

Tüm bunlar boyunca, sokaktaki boktan olaydan onu soyup yememe, sarhoş olup beni baştan çıkarmaya çalışmasına kadar, küçük çantasını sakladı.

Elbette banyoda değil, ama yere koydu ve şimdi burada, elinde. Ben alıyorum.

"Hey," diyor çantayı kaparak. Telefonunu alıyorum, çantayı bir kenara atıyorum, numaramı yazıyorum ve kendime bir mesaj gönderiyorum.

Geri veriyorum, bana dokunmasını sağlıyorum. "İrtibatta olacağım. Yarın akşam yemek yiyeceğiz."

Çok iyi hatırladığım o fişek canlandı. , baş döndürücü ve inanılmaz derecede sevişilebilir, ama o ateşli küçük kız hâlâ ortasında alevler saçıyor. "Kim demiş?"

" söylüyorum." Eğiliyorum. "Ve ben ne dersem o ."

Bu kez Semyon'a başımla selam verip kışına bir şaplak atıyorum ve onu asansöre doğru hafifçe itiyorum.

"Semyon. Eğer ona bir şey olursa, bu senin hayatın olur," diyorum. Bana donuk bir bakış attı. "Evet, efendim."

Kira orada öylece duruyor, gitmeli mi kalmalı mı bilemiyormuş gibi . Ve bu büyük bir savaş. Bakışlarının asansöre takıldığını, sonra bana kaydığını, gözlerini sikime indirdiğini görebiliyorum.

Bu büyük bir savaş ve ben bunun için buradayım. Gitmek için umutsuz, kalmak için özlem duyuyorum. Bu benim arzum için yakıt.

"Git."

"Bu taraftan, bayan." Semyon onu kibarca asansöre bindirir ve kapılar kapanır.

Krem rengi büyük kanepenin arkasına yaslanıyorum. O yokken oda , sanki önemli bir şey eksikmiş gibi. Ama en azından şimdi nefes alabiliyorum.

"Lanet olsun. Kira ile ne yapacağım ben?" Duraksıyorum, toparlanıyorum ve üzerime bir şeyler giymek için odama gidiyorum. Sonra elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Ne yapıyorum ben?"

Telefonumu elime alıyorum, parmağımı gönderdiğim mesajın üzerinde gezdiriyorum, bana onun numarasını veren mesajın.

İşe yarayabilir. Kan bağıyla bu hayata, beni , sürgün edenlere bağlı. Şimdiden intikam peşindeyim; tatlı, soğuk ve lezzetli. Rusya'daki Bratva'nın iç işlerini hedef alarak, onun lanet kardeşi gibi beni becerenleri.

Keşke o kişi ben olsaydım-

Hayır. Mikhail beni ne kadar kötü becermiş olursa olsun, başına gelenleri hak etmemiştii. Onu bitirecek kişi ben olmalıydım. Başka kimsenin buna hakkı yoktu.

Valentin'in numarasını bulup onu aradım. "." "Siktir."

Kira'nın piç kurusu kardeşi burada değil ama Kira burada ve Mikhail'le eskiden korumacı olmamız artık bu yola girmemiz için bir neden değil.

"Onu öldürmek zorundaydım."

"Başka bir yol bulacağız, başka bir giriş."

Kira gibi mi? Eğer gerçekten öyleyse, bunun onlarla bir ilgisi var. Ya da belki de onu tekrar görmek isteyen bir parçam olduğu için boşa kürek .

Yatak odasından çıktım ve bilgisayarıma yöneldim. "Çok korkmuştu."

"Korkutucu olabiliyorsun,"

diyor. "Hayır," diyorum,

"benden."

Valentin sessiz; sonra nefes veriyor ve bir sandalye gıcırıyor. Çalışma odasında olduğunu biliyorum. O lanet sandalye bir kocakarı gibi gıcırıyor. "Andrei'ye söylememi ister misin?"

"Hayır, konuşacağım. Bazı şeyleri konuşmam gerekiyor."

"Tamam. Bu sadece bir aksilik." Ve Valentin kapattı. Ses tonu sözlerini yalanlıyordu. Ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok.

Bir grup Triad üyesini öldürmek ya da kendimi öldürtmek hiçbir şeye yardımcı olmayacak. Birincisi daha da kötüleşebilir. İkincisi.

Hayatta daha faydalı olduğumu söyleyelim.

Bilgisayarımda Kira'yı aramaya başlıyorum ama sonra duruyorum. Hızlı bir arama ya da derin bir dalış yapabilirdim; uzun sürmezdi, ama

Belki de bilmemek daha eğlencelidir. Yani Mikhail küçük kız kardeşine ne yaptığımı asla öğrenemeyecek ama yine de kendimi daha iyi hissederim. Ondan intikam almak ve Kira'yı bozup kullanmak eğlenceli olurdu. Hatta tedavi edici.

Sikeyim. Belki de ondan hoşlanıyorumdur. Kim bilir?

Kesin olan tek şey onu tekrar görmem gerektiği.

İLYA

Ertesi gün.

Andrei'nin Club Silo247'deki eski ofisinde bacak bacak üstüne atmış, parmaklarım koltuğa vurarak oturuyorum. Bir siparişe ya da aynı derecede can sıkıcı bir şeyle ilgilenmesi gerekiyordu.

Aklım şu durumda, de.

Uzun ilk kez kız, işe karşı galip geliyor.

Yine de... Siktir. Kira Zhirkov, geçmişten gelen bir hayalet gibi ve belki de bizim Bratva'nın bahçesindeki sorunlarla bir bağlantı. Ne kadar mastürbasyon yaparsam yapayım geçmeyen ağrılardan bahsetmiyorum bile.

Dün gece aksanımlı yüzüme vurdu. Onu korumak, geliştirmek için kendimce sebeplerim var. Anlamayacağı sebepler. Ya da belki anlayacak, belki-

"İlya, ne oldu lan?"

Andrei içeri girer ve yerine oturur. Yüzündeki sert çizgiler demir yumruğunun gücünü ortaya koyuyor. Gözleri adil olduğunu gösteriyor.

Ama bazıları bunu zayıflık sanıyor. Tam olarak bir kez.

Sonra da ölürler. Böyle adamları severim.

Nefesimi üfleyerek ellerimi açtım. "Lanet Lev her yerdeki muhbirlerin kaderiyle karşılaştı."

"Ama konuşmadı mı?"

"Oh, konuştu. Bir sürü saçmalık." Doğruldu ve öne doğru eğildim. "Cinayetlerin arkasındaki kişiden benden çok daha fazla korkuyordu."

Andrei imaları kavrarken gözleri kısılıyor. "Son yıllarda Chicago'nun başına gelen en korkunç şey biziz. Ya aptal olmalısınız ya da arkanızda bir güç olmalı."

"Benim düşüncem ikisinin bir kombinasyonu."

Her şey mavi toplar ve şehvet değildi. Lev boku da zihnimde dönüyor.

"Ama yine de hiçbir şey alamadınız mı?"

"Sen, ben ve Valentin'in yapabileceğimizi sanmıyorum. Korktu dediğimde, resmen sıçıyordu." İçimi çektim, "Ve evet, ben de çok şaşırdım. Normalde konuşurlar."

"Normalde."

Tüm durum garip ve bizim dünyamızda garip eşittir tehlike demek.

Ama madem bu kadar potansiyel tehlikedeyiz, neden aklımı Kira'dan alamıyorum? Kahretsin, ailesinden ne kadar nefret etsem de, onu bilerek herhangi bir tehlikeye atabileceğimden emin değilim - en azından beni doğrudan ilgilendirmeyen bir tehlikeye.

Birden kafamı kaldırdım. Andrei kaşlarını çatıyor. "Özür dilerim patron." "Bir şey var mı diye sordum?"

Tadı kesinlikle bir şeydi. Kafamı onun sorduğu şeye geri dönmeye zorluyorum. "Bence bir şey söylemektense ölmeyi tercih etti."

Tehlikenin boyutlarını tam olarak bilmezken onu bu işe bulaştıramam. Bildiklerim zaten yeterince kötü. Kira Mikhail'in kız kardeşi olsa bile.

Sonra tekrar, oynamayabilir. İstese bile. İstiyor da; dün gece bunu kanıtladı. Ama dün gece o da hayır dedi. Ve bu sabah ona bu gece nerede ve ne zaman buluşacağımızı mesaj attığımda cevap vermedi.

Ondan bunu beklemiyorum.

Bunu yapmak için çok fazla kargaşa içinde olacak. Ve bu beni aniden gülümsetiyor.

"İly'a, aklında bir şey mi var?"

Sessizliğin altındaki ölümcül tonu kaçırmadım. "Bununla bir yok. Sadece çok güzel ve muhtemelen belalı bir şey."

"Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim... Ilya Rykov'un büyük zekası sonunda aletin yerini mi alıyor?"

Ona sadece bir bakış attım. O da bana bakıyor ve küçük, gizli bir buzdolabından bir şişe votka alıyor. Bahse girerim bu, bekârlık günlerinden kalma bir alışkanlık. Bilirim; tercih ettiğim işin derinliklerindeyken bilgisayarlarımdan neredeyse hiç ayrılmak zorunda kalmadığım bir düzenim var.

İki kadeh doldurup birini üzerine kaydırıyor.

"Cesedin herhangi bir soruna yol açıp açmayacağını sordum." "Triad bölgesi.

Hiçbir iz kalmayacak."

Kadehlerimizi kaldırıyoruz ve içindekileri geri atıyoruz. Sonra Andrei bardağı yere bırakıyor ve eğiliyor.

"Anlıyorum, Ilya. Güven bana. Ama sana ihtiyacım var. Senin büyük beynine. Ve bir bıçak gibi keskin olmasına ihtiyacım var. Bu tehdit giderek ciddileşiyor. Ortaklarımız ve astlarımız bu gizemli saldırgan tarafından işkenceye uğramaktan ve öldürülmekten giderek daha fazla endişe duyuyor."

Pakhan'a bir bakış fırlatıyorum. "Bu büyük beyin birçok seviyede çalışabilir ve keskin kalabilir."

"Öyle olduğunu gör. İnsanların benim olanla oynamasından hoşlanmıyorum."

"Görev emin ellerde," diye onu temin ederim. "Bu işin aslını öğreneceğim."

"Güzel." Bana bakıyor. "Biliyorsun, güçlü olduğun şeylere bağlı kalmakta utanılacak bir şey yok."

"Beni seçtiniz çünkü yapılması gerekeni yapıyorum, sadece hoşuma gideni değil. Saha çalışması benim doğal yaşam alanım değil, ama bu beni daha az ölümcül yapmıyor."

"Biliyorum."

Telefonu alıyor ve ona bakıyor, sonra cep telefonunu kaldırıp bana el sallıyor.

"Ilya?"

"Evet?"

"Beni bilgilendirmeye devam et."

Yalan söylediğimi bilerek ayrılıyorum. Yalan, işimi, kalitemi ve hatta gerektiğinde neşteri keskin tutma becerimi etkilemeyecek.

Ama şu anda işe odaklanmış değilim.

Onun yerine, aklımda tek bir řey var, tek bir dūřünce:

Kira.

Çıkıp eve gidiyorum, duş almak için soyunuyorum çünkü mesajlarıma cevap verse de de Kira'yı dışarı çıkaracağım. Takım elbisemi seçerken, Semyon'u bir sonraki hamlem için bilgi bulması için işe gönderiyorum.

Birileri, bir yerlerde, kayacak ve benim ikinci komutanımın aç kurma ve hepsini takip etme konusunda bir becerisi var. Bukalemuna dönüşebilir ve farklı toplumsal gruplar arasında hareket edebilir, bu da kullanışlı bir şeydir.

Ayrıca yumrukları, bıçağı ve silahıyla ölümcül olabilir, bu da kullanışlıdır.

Bunu yaptıktan sonra, ihtiyacım olan bir ilaç gibi kanımda çarpan tehlikeli dürtüye teslim oluyorum. Kira.

Siktiğimin Kira'sı.

Çünkü o sadece güzel değil; benimle, hayatımı şekillendiren bir geçmişle bağları var.

Arduvaz rengi üç parçalı bir takım elbisede karar kıldım ve siyah ince çizgili bir kravat seçtim. Bilerek safir bir yüzük de taktım. Gözleriyle aynı renkte.

Aslında ondan hep hoşlandım. O zamanlar daha çok bir kız kardeş gibiydi, çünkü başka türlü bir ilişki için çok genç ve masumdu. şimdi ise ikimiz de yetişkiniz ve o kaçınılmaz bir şekilde muhteşem ve günahkâr bir kokuyla kaplı. Benim günahkar kokum.

Kravatı yerine oturtup yeleğin düğmelerini iliklerken içimde eski bir öfke dalgası kabarıyor. Lanet , Mikhail. Seni Bratva'dan uzak tutmalıydım.

O ipler çekilir. Yaralar var.

Siktir . Mikhail'den intikam almak için onu kirleteceğim. Ya da kahretsin, belki de için şımartırım.

Onda soğuk, boş göğsümü geren bir şey var.

Ve bundan hoşlandığımdan emin değilim.

Ceketimi giyerken yansımana kaşlarıımı çatıyorum.

"Onunla ilgili bir şey," diye mırıldandım. "Onu tekrar gördüğümde nasıl hissedeceğimi görecekiz."

Yeni açılan havalı bir restoranda bize yemek ayarladım. Şık, pahalı ve az ışıklı.

Oraya vardığımda, yemyeşil ve zarif çiçeklerin neredeyse mimari bir şekilde sergilendiği barda bir içki alıyorum. Beklerken bir oyun oynamaya karar veriyorum.

Kira dakik olacak... bütün gün gelip gelmeyeceği konusunda gidip geldikten *sonra*. Bence zamanında gelecek ve birkaç dakika geç gelmeyi bekleyecek. Ya lüks giyinecek ya da rüküş. Hangisi olacağına karar vermedim.

Ama bunu öğreneceğim çünkü saatim onun burada olması gereken zamanı gösteriyordu.

Tam o sırada kapı açıldı.
Neredeyse içkimi
düşürüyordum.

"Lanet olsun."

Kira dikkatimi çekmek istediye, işe yaradı. Bakışlarımı ondan ayıramıyorum.

Kırmızı giyiyor. Elbise güzel, kısa sayılmaz ve ipeksi kumaşı boyalı. Yakası göğüslerinin arasına giriyor ve neredeyse gözlerini dikmiş kıcına bakan adamdan anladığım kadarıyla sırtı da açık.

Siyah çorapları ve topuklu ayakkabıları bacaklarını kilometrelerce uzun gösteriyor; bileğinde altın bir bilezik, sevimli siyah bir çanta ve zarif boğazında altın bir gerdanlık var.

Siyah saçları toplanmış.

Çok şık giyinmiş ve halka açık bir yer için biraz fazla açık saçık.

Kralın odasına giden modern bir fahişe gibi görünüyor.

Ve oradaki her erkek onun üstündeki kumaş parçalarını sıyrıyor.

Sutyen giymiyor ve külot giydiğinden de şüpheliyim.

Ona yapışmış her bir erkek gözünü, her bir erkeğin kafasından oymak istiyorum.

İçimde keskin ve ısırıcı bir sıcaklık dalgası dolaşıyor ve içkimi geri atıp yavaşça kalkıyorum.

Görünüşe göre Kira'ya bir ders verilmesi gerekiyor.

KIRA

Ilya kısık gözlerle bana bakıyor ve bu benim sistemimde bir sarsıntı yaratıyor.

Yavaşça yükselirken nefesimi de çalıyor, bakışları uzun atımlar boyunca benimkiyle birleşiyor.

Onunla ilgili her şey çarpıcı,

Boyu ve yapısından arduvaz takım elbisesinin üzerine kusursuz bir şekilde oturmasına kadar. Siyah saçlı güzelliği baş döndürüyor - erkeksi güzellik kişileştirilmiş. Bahse girerim odada birkaç ıslak külottan fazlası vardır.

Ilya bu para ve statü dünyasına sorunsuzca uyum sağlamış gibi görünüyor. Yasal statü. Tehlikeli bir havası olsa bile bunu başarıyor.

Beni içine alıyor ve gülümsemiyor. Bunun yerine bakışlarını benden kaydırıp odadaki adamlara ölüm bakışları gönderiyor. Bana baktıklarını fark adamlara.

Genelde yaptığım bir şeydir. Bildiğim bir şey çünkü kadınların pusuda bekleyen avcılara karşı uyanık olması gerekiyor. Ama bu sefer hiçbir şey fark etmedim.

Sahip olduğum tüm hisler bu adama odaklanmıştı ve odaklanmış durumda.

Ama şimdi, bakışlarıyla dokunduklarını, beni soyduklarını hissediyorum. Yutkunuyorum çünkü o saniyelik farkındalıkta, kırmızı halıdaki X-rated film ödül gecesini andıran bu kıyafetin içinde çırılçıplak kalıyorum.

Ilya yavaş ve temkinli adımlarla bana doğru gelirken sırtım dikleşiyor.
"Ne giyiyorsun lan sen?"

"Ne düşünüyorsun lan?"

Eğiliyor, dudakları neredeyse tenime değiyor. İçimi bir arzu ürpertisi kaplıyor. "Sanırım yine yanlış ateşle oynuyorsun."

"Öyle mi ?"

"Bunu yapabilir, Kira. Eğer burada olmasaydım, uysal koyun kılığına girmiş bazı vicdansız kurtlar seni paramparça ederdi."

"Belki," diyorum, "hoşuma gider."

"Ve belki de tehlikeli küçük repertuarına düğmelere basmayı da ekliyorsundur."

Aslında burada olduğu için minnettarım. bakıma. O benimle onlar arasında bir engel. Ama aramızdaki engel kim ya da ne?

Bu kadar dar, bu kadar açık, bu kadar ben olmayan bir şey giyerken ne düşünüyordum ki?

Ne düşündüğümü biliyorum.

"Akşam yemeği için şık giyinmemi söyledin, ben de öyle yaptım. Bunun senin zevkine uygun olacağını düşündüm."

Arka tarafta, büyük çiçek vitrinlerinin arasına yerleştirilmiş, samimiyet havası veren masamıza götürülürken pis pis sırtıyor. "İçindekileri beğendim. Ama kıyafet? Sana benzemiyor."

Oturduğumuzda Ilya duraksıyor. Sonra eli nefes nefese kaldığım bir saniye boyunca kalçamda geziniyor. "Belki de yanılıyordumdur ve bu da beni buradaki en şanslı adam yapar."

El gitti, dokunuş o kadar kısa sürdü ki neredeyse bana dokunup dokunmadığını merak edecektim... ama okşamayı hâlâ hissedebiliyorum.

Bu açık saçık elbiseyi Ilya'yı baştan çıkarmak için giydim, onu çekmek için... ve belki de dün gece sağ koluna mesaj attığında yaptığım gibi onu kışkandırmak için. Bu rol değildi. Gerçektir. Bana sahip olmadığını, arzulanabilir olduğumu görmesini istiyorum ama şimdi bu aptalca geliyor.

Aptalca, aptalca ve kafa karıştırıcı ve sadece aniden savunmasızlığın kıyısında sallanmaya başladığım için değil, aynı zamanda açıkça koruyucu olduğu için.

Kendine has, korkutucu, tehditkâr bir şekilde.

Orada bir şey var, bu saçmalığın ortasında, hoş hissettiren bir kafa karışıklığı.

Kardeşim gittiğinden ve babam öldüğünden beri kendimi korunmuş hissetmiyorum. Yıllardır sadece ben varım, kendi başımın çaresine bakıyorum, dünyada yapayalnızım.

"Kendini şanslı hissediyor musun?" Menü mü açarken soruyorum. Ama o elini sayfanın üzerine koyuyor. "Sipariş vereyim mi?" "Kadın düşmanlığının modası geçti."

Bu kez gülümsediğinde, bir gündem yok, sadece saf eğlence var. Bu onu muhteşem bir şeye dönüştürüyor. "Ben de öyle duydum."

Elindeki menüye bakıyorum ve bazı fiyatlar çarpıyor. "Bir salon geçiş hakkınız var. Sipariş verin."

"Öküz yüreği ve işkembe senin için iyi mi?" Gözlerimi kısıyorum.

"Lezzetli."

Eğiliyor, dudakları kulağımı sıyrıyor. "Peki bu ellerinde olsaydı ne yapardın?"

Dönüyorum, ağızlarımız birbirine çok yakın, bakışlarımız birbirini yakalıyor. "Sana yedireceğim."

"Tavuk."

"Şimdi bunu yiyeceğim." Ve ben . Gerçekten güldüm.

Gülümsemesi alçak, gevşek ve gördüğüm en seksi şeylerden biri. "Beni hayal kırıklığına uğratma. Tavuk etlerin en iyisidir."

"Peki ya vegan olsaydım?"

"Sen Rus'sun. Buna cesaret edemezsin. Kara ekmek ve votka gibi, omnivor olmak da DNA'nızda var."

Ne kadar zeki ve hızlı olduğunu unutmuşum. O zamanlar onun güzel yüzüne vurulmuştum ama kitap zekasına daha çok vurulmuştum. Zekasını hiç saklamazdı.

"Patates vejetaryeni mi?"

"Patates dünyanın etidir." Yine güldüm.

Şarap geldi ve çok lezzetliydi; tereyağlı, hafif, dili okşayan çimenimsi ipeçleri ve son bir narenciye patlaması. Eşleşiyor

İlk yemek olan yeşil elma jus ve çıtır sashimi ile tamamen mükemmel.

"Bu yüce bir şey," diye
fısıldıyorum. "Tıpkı senin
olduğun gibi."

Bunu kadar yumuşak söylüyor ki,
neredeyse kaçırıyorum. "Kendin için iyi
olanı yaptın, Ilya."

Bir sonraki yemek geldiğinde gülümsemesi biraz değişiyor - tereyağlı
dereotlu tost ile aslan yelesi mantarı ezmesi. "Dün gece Çin Mahallesi'nin
o köhne yerinde ne yapıyordun? Pek erken sayılmazdı."

Bir an tereddüt ediyorum ve şarabımı alırken elimi sakinleşmeye
zorluyorum. Ne de olsa bir şey bekliyordum. "Sana söylemiştim-"

"İçeri girip giremeyeceğinizi görmek için arkadan mı dolaştınız? Burası
Çin Mahallesi, hem de keyifsiz bir yer."

Kahretsin. Lanet olsun. Adam haklı. Akıllı bir kız bunu yapmaz,
özellikle de Chicago'da büyümüş biri.

Ben de biraz kaydırdım. "Beni yakaladın."

." Bakışları üzerimde geziniyor. "Öyle değil mi?"

Sözlerindeki yüklü ağırlığı görmezden geliyorum. "Bazen zor bir iş
gününden sonra bir kızın ihtiyacı olan şey sakın bir içkidir ve orası
gürültülü olabilir, ama... gerçek mi?"

"Bu iyi olurdu, Kira."

Nefesimi tutarak, yeni gelen narin salatadan bir yaprak kopardım.
Porsiyonlar küçük, ana yemekten önce sizi çok tok bırakmadan
açlığınızı gidermek için mükemmel. Bir yaprak daha koparıyorum, bir
ısırik alıyorum ve taze narenciye patlamalarının ve tat tomurcuklarımı
uyandıran ekstra gür lezzetin tadını çıkarıyorum. Duyusal hazza
rağmen kendimi ona bakmaya zorluyorum.

"Doğrusu, bir şeyler içmeyi düşünüyordum ama işten sonra eve
doğru yürürken bir kargaşa duydum. Ben de yardım edebilir miyim
diye bakmaya gittim."

Salatayı yemeye ve şarabı yudumlamaya devam ediyorum, sanki
bir şey arıyormuş gibi bana farkındayım.

Sadece başını sallayıp şarabından bir yudum alsa da şüphe havada
asılı kalır.

Yalan söylediğimi ya da ona tüm gerçeği anlatmadığımı
düşündüğünü biliyorum.

Onun gibi bir adamın sorunu da bu. Bulmacaları sever, kurcalamayı, kurcalamayı ve alttaki işleyişi ortaya çıkarmayı sever.

Şarabımı bırakıp ona doğru eğildim, masanın altından kalçasına dokunarak ona yaklaştım.

"Ne yapıyorsun, Kira?"

Sözleri yumuşak, tembel ve baştan çıkarıcı. Rusça konuştuğunu fark etmem bir anımı aldı.

Ses üzerimde dalgalanıyor.

Kirpiklerimin altından ona bakıyorum. "Flört etmek." Onun dikkatini dağıtmanın tek yolu bu.

Yanağıma, ağzımın kenarına dokunuyor, oyalanıyor. Sonra bacaklarımız birbirine değecek şekilde kayıyor.

İlyà bana şarabımı uzattı. "Burası hakkında ne düşünüyorsun?" "Çok güzel."

"Yemekler örnek teşkil ediyor."

"Bütün randevularını buraya mı getiriyorsun?" Kelimelerin serbestçe yuvarlanmasına engel olamıyorum.

Gülümsemesi ağızıyla flört ediyor. Onu yalamak istiyorum.

"Kıskandın mı?" İlyà'nın eli kalçamda geziniyor, dudaklarını boğazımın derisinde gezdirirken yavaşça kulağıma kadar geliyor. "Sadece seni."

Şarap kırmızıya dönüyor ve parmakları iç uyluğuma doğru kayıyor. Klitorisim çılgınca zonkluyor ve elimde değil, kalçalarımı biraz ayırıyorum.

Gözlerindeki parıltı bu hareketi kaçırmadığını gösteriyor.

Ama ben de ona dokunuyorum. Çünkü bu ilgi oyununun bir parçası, onun yerinde olabilirmişim gibi davranmak.

Çünkü istiyorum.

"Sen..." Gözlerindeki ateş sönüyor ve ben de Bratva hakkındaki sorumdan uzaklaşıyorum. "Chicago'ya döndüğün için mutlu musun?"

"Vatanım yerine mi?" O yine Rusça konuşuyor, ben ise İngilizce konuşmaya devam ediyorum ve bunda sıcak bir şeyler buluyorum.

Bir savaş, gerekli bir şey?

Emin değilim, ama kendime engel olamıyorum - tıpkı parmaklarının çorapların üstündeki çıplak etime her dokunuşunun yarattığı küçük sıçramalara engel olamadığım gibi.

"Evet," dedim. "Rusya yerine."

"Bu koşulların hayranı değilim." Sözlerindeki düzlük bir kapıyı çarparak kapatıyor.

Elimi daha yukarı kaldırıyorum, büyüyen sikiyle flört ediyorum, sıcaklığını, çeliğini ve kapladığı alanı hissediyorum.

"Şey, yine karşılaştık. Buna ne diyorlar?"

"Takip mi?" Gülümsemesi acısını alıyor. "Sanırım tesadüf demek istedin. Eğer bunun mutlu bir durum olduğunu düşünüyorsanız."

Kirpiklerimi kırıştırıyorum, sıkıyorum. "."

Bu benim işim için bir oyundan başka bir şey değil, yine de onun dokunuşu içimde o küçük sıcak elektrik kıvılcımlarını gönderiyor ve ben ona dokunmaya devam ediyorum, o da bana dokunmaya devam ediyor.

O küçük şokların bağımlısı olabilirim.

Kahretsin, lütfen onu sevmeme izin verme.

"devam edersen uzun süre bir beyefendi olarak kalamayacağım," diye mırıldandı.

Ana yemek geldiğinde nefesimi tutuyorum; kavrulmuş, kremi yaban havucu püresi ve karabiberle süslenmiş zengin bir jus yatağında agyu bifteği. Bebek havuç, kabak, mor filizlenen brokoli ve ince Fransız fasulyesi tabakları kokulu bir et suyunda onunla birlikte geliyor.

Sorun şu ki, aç değilim. Yemek için değil.

Ama Ilya yiyor ve ben de yiyorum, ellerimiz birbirine değiyor, masanın altında flört ediyoruz.

Her yükseldiğinde, çıplak amıma dokunmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştığında, taşaklarına ya da şaftına sürtünüyorum.

Tek tepki onun sert nefesi. "Ateş, Kira. Flört etmekte ısrar ettiğin büyük bir ateş fırtınası."

"Belki," diyorum, sikiinin başını okşayarak, "Yangın geciktirici kıyafetler giydim."

"Çok yanıcısın ve üzerine benzin döküyorsun."

Bu sefer bana dokunduğunda ciyaklıyorum. Dikkat çekmememin tek nedeni bana erimiş biftek yedirmesi.

Yüce.

Onun

gibi.

I yapamam Şekil dışarı nedeno olmak

Yani Uzlaşmacı, çok ölçülü, sanki iyi bir izlenim bırakmak ister gibi. Ama Ilya'nın

hiç böyle olmamıştı, ne ona aşık bir çocukken, ne de şimdi.

Onun ne? Benden

hoşlanıyor mu?

Onu umutsuzca memnun etmek isteyen o küçük kız burnunu dışarı çıkarmaya devam ettikçe paniğe ve onu itip kakmaya devam ediyorum.

Kaybetmeye devam ediyorum.

"Biftek muhteşem," diye fısıldıyorum.

Parmaklarını yarığım boyunca klitorisime doğru kaydırıyor ve ben inliyorum. "Sığır eti umurumda değil, Kira."

Sonra bana biraz sebze yedirirken parmağını içime sokuyor ve hangisinin daha orgazmik olduğunu bilmiyorum. Yemek mi, o mu?

Bu bir yalan.

Benim var.

Onu.

Kesinlikle o.

Parmaklarımı sikine doladım ve sıktım. Bu onu uçurumun kenarına gönderdi.

"Çantanı al, ayağa kalk ve beni tuvaletlerin orada bekle" diye emretti.

Onu sorgulamıyorum. İlyâ elini benden çekiyor ve dudaklarımdan bir protesto dökülüyor. Ayağa kalkarken doğru düzgün düşünemiyorum.

O masadan bir adım atıyorum. değil, aşağıya bakıyorum, ama ereksiyonu hala orada olsa da, saklanmış.

"İlyâ."

Cevap vermiyor, sadece kolumdan tutup beni restorandan dışarıya, unisex tuvaletlere sürüklüyor. Bunlar sadece televizyonda gördüğüm türden lüks tuvaletler. Düşük ışıklı, koyu renkli, çiçekli, gül ve baharat kokulu tek odalı yerler. Beni kapıya doğru itiyor ve kilitliyor.

Ben daha tek kelime edemediğim ağzı benimkinin üzerindeydi. Ben de onu öperken kendimi kaybediyorum, dudakları ve dili karanlık bir sihir yapıyor.

Boğazımdan aşağıya doğru bir öpücük izi bırakıyor, elleri her yerde, kısa eteğimin altında, iki parmağı içime girerken

Parmaklarım klitorisimi okşamaya başladı ve aklımı kaybettim.

Ama bir şekilde tutunuyorum ve onunla savaşıyorum. "Bekle, Ilya, ben değilim, ben-" "Seni uyarmıştım."

Kemerini havada bir gümbürtüyle iniyor. Ve parmakları içimde hareket ediyor, her itiş uzun, yavaş ve derin. .

Kaçmak isteyip istemediğimi bile bilmiyorum.

"Seni ateşle oynama konusunda uyarmıştım Kira."

Parmaklarını serbest bırakıyor ve kemerini bileklerime dolayarak arkamdan bağlıyor. Sonra dizlerinin üzerine çöktü.

"Külot giymediğini biliyordum." Dişleriyle eteğimi yukarı çekerek beni havaya kaldırıyor ve klitorisimi sertçe emerek bir yol yalıyor.

Yüksek sesle iniliyorum, sınırsız mutluluk vücudumu yıkarken dizlerim bükülüyor.

"Hepsi benim için," diyor ve parmaklarıyla kıvrımlarımı ayırıp tekrar içeri girerken yüzüyle beni yerinde tutuyor.

Ürperiyorum, daha fazlasını istiyorum, durdurmak istiyorum, ama parmaklarını daireler çizerek sertçe sokmaya başladığında kelimeleri bulamıyorum. Duygu çok yoğun, binlerce uğultulu zevk bahçesi gibi. Klitorisimi emiyor ve yalıyor, beni muhteşem bir şekilde tamamlanmaya itiyor.

Bu sefer Ilya oynamıyor. Dalga geçmiyor. Ödüle ulaşmak istiyor ve sonra... Ne olduğunu bilmiyorum, çünkü parmaklarının her itışı ve aşağı doğru hareketi, klitorisimdeki her yalama ve emme, düşünemeyene kadar beni daha da paramparça ediyor, sadece hissediyorum.

Sertçe emiyor, o noktayı ovarken bile dilini klitorisime doğru itiyor. Bu çok fazla, bir zevk kreşendosu.

Çok fena boşaldım.

Ama Ilya'nın işi bitmedi. Sırıtarak ayağa kalkıyor, fermuarını açıyor ve kendini serbest bırakıyor. Sonra beni kapıya bakacak şekilde çeviriyor.

"Bekle-"

Beni arkamdan okşamaya başlıyor, kemerini kullanarak kığım dışarıda olacak beni konumlandırıyor, böylece açık ve ona maruz kalıyorum.

Heyecanla birlikte panik de başlar. "Ilya, lütfen, bekle-"

Telefonum çalmaya ve titremeye başladı, arayanın Bay Calhoun olduğunu zaten biliyordum. Biliyorum çünkü telefonumu o çaldığında çalacak şekilde ayarlamıştım ve çaldığında Ilya'ya bakire olduğumu söyleyemiyordum.

Aramayı kaçırıramam ve cevap verip açığa çıkaramam. "Lanet olsun, hayır" diyor. "Telefon yok."

Çantam hâlâ omzumda, ama o çantamı alıp telefonu almak için uzanıyor. Ben de sikini tuttum.

Ellerim hala arkamdan bağlı, ama doğruluyorum ve parmaklarımı üzerinde gezdirerek şaftını çekmeye başlıyorum. Çantamı ve telefonumu düşürdü.

"Sikeyim evet," diyor, ellerime sertçe bastırmaya başlarken ellerinden biri sertçe duvara iniyor. "İşte böyle, Kira... daha sıkı... mükemmel."

Boşalıyor ve homurdanıp titrerken salgısının ipleri kıcıma çarpıyor.

İşi bittiğinde omuzlarımı öpüyor ve döllerini içime sürüyor, sonra eteğimi indiriyor ve ellerimi çözüyor.

Titrek ayaklarımla ona bakıyorum.

"Ben... Benim gitmem gerek," diyorum, sesim tırmalıyor. "Nereye? Başka bir randevun mu var Kira?"

Sertçe yutkunuyorum, elbisemi düzeltiyorum, dölünün altındaki tenime bulaştığının farkındayım. Çantamı aldım.

"Para kazanmak için," diye çıkışıyorum, "hepimiz yaşamak için insanları öldürerek milyonlar kazanamayız."

Bir eliyle yanağımı okşuyor. "Milyarlarca," diye düzeltiyor. "Ve paraya ihtiyacın yok; ben sana bakarım."

"Benimle ilgilenmeni istemiyorum." Gözlerimi kısıyorum. "Buna ihtiyacım yok."

"Gerçekten mi?" Yüzü taşa döndü. "Para için ne yapıyorsun da bu kadar bağımsızsın?"

Avuç içim ona vurmak için kaşınıyor ama yanımda tutuyorum. "Seni ."

"Hâlâ alingan." Lobumu emiyor ve sonra dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor. "Alinganlığı severim."

Beni yeniden tahrik ediyor ve tüm vücudum zonkluyor. "Gitmem gerek."

Kavgaya hazırım, ama kavga gelmeyecek. Sadece başını sallıyor. "Eğer gitmek ve asıl eğlenceyi kaçırmak istiyorsan, git."

Kapının kilidini açıp gitmemi işaret ediyor ve yanaklarım alev alev yanıyor.

Ilya ilgisini kaybetmiş gibi önden gidiyor, karanlık kafası telefonuna eğilmiş. Ama bu bir hile. Bana odaklanmış durumda, sessizliğin içinde ve şüpheyle dolu olduğunu biliyorum çünkü her şey bir yana, bu o.

Yanına gittim ve koluna yarım uzandım ama başını kaldırmadı. Şokla, yaptığı şeyi sevdiğimi fark ettim. Ona dokunmayı seviyordum. Aletinin sıcaklığını sevmiştim.

Beni becermesini istiyorum.

Bana gerçekten kapılmasını istiyorum.

Kahretsin. Kendimi o kadar aştım ki komik değil, ama bu hırsım için riske atmam gereken bir şey.

Önemli olan da bu. Ilya değil.

Derin bir nefes alarak arkamı dönüyorum ve telefonum tekrar çalarken oradan uzaklaşıyorum.

Cevap vermeden önce dışarı çıkana kadar bekliyorum. "Alo?"

İLYA

"Mesele Őu ki," diyorum, bir viski doldururken elimi ħeneme sűrterek, "tűm bu lanet Őeyi Őűpheli buluyorum."

Kıyafet, flűrtleŐme. Kıyafet. Siktir, *kıyafet.*

"Telefon verdiĐi cevaptan bahsetmiyorum bile. Sanki pezevengi ya da sevgilisi telefonun diĐer ucundaydı." Durakladım, iħkiyi bıraktım ve bir tane daha doldurdum. Bunu adanın űzerine koydum. "Onun bir tűr telekız ya da eskort olduĐunu sanmıyorum. Ćin Mahallesi'ndeki o ara sokakta bulunma bahanesi de berbat."

Başımı sallayıp iħ geħiriyorum ve bir yudum almak iħin bardağı elime alıyorum. "Orada bir Şey var."

Ve bunu iħin lanet olası dűŐűncelerimi yeterince dűzene sokamıyorum. Ćok fazla engel oluyor. Kira neredeyse elbisenin iħinde. Kira'nın elleri arkadan baĐlıyken bana el iŐi yapıyor. Ben onun ellerini amcıĐıymıŐ gibi kullanırken.

Lanet olası elbise.

"Kahretsin."

Viskiden bűyűk bir yudum daha alıyorum, iħime yayılan sıcaklıĐı zar zor fark ediyorum.

"Aklımı baŐımdan alıyor," diye mırıldanıyorum, fikrimi deĐiŐtirip ŐiŐeyi almak iħin geri dűnmeden űnce mutfaktan ħıkmak iħin doğruluyorum. Berbat bir sohbet aracı ama iŐe yarıyor.

"Mesele şu ki," diyorum şişeyi oturma odasından kurulu olduğu yere götürürken, "aramızda kalsın, ona karşı bir şeyler hissediyorum. O lanet el işi..."

Bir tür Amerikan liseli saçmalığıydı ve ben de onun için oradaydım. Boşalmak için onun elini kullandım ve bu uzun zamandır yaptığım en ateşli şeydi.

"Her türlü bahaneyi bulabilirim, bazıları gerçekten yasal," diye devam ediyorum, ekranların otururken viskiden bir yudum alıyorum.

Bu tek taraflı konuşma başladığından beri her zamanki gibi cevap alamıyorum. Artık buna alıştım.

"Ama gerçek şu ki, onu kimin çağırdığını ve çağırılmış gibi koşturduğunu bilmek istemiyorum -" çünkü bu bir erkekti, olmak zorundaydı "- çünkü bunun kıyafetimle ilgili olan şeyle bir ilgisi olabilir. Rakibimin kim olduğunu bilmek istiyorum."

Bekliyorum ama dünya patlamıyor.

"Tamam. ediyorum. Bilmek istiyorum çünkü ondan hoşlanıyorum. Onu becermek istiyorum."

Bardağı bitirdim ve Kira'nın daha yakın geçmişine dalmaya başladım. İnternetteki varlığı, geçmişi, tutuklanmaları, ne varsa ama... yatmayan bir şeyler .

Kira Zhirkov adıyla görünürde yaptığı son iş, yıllar önce henüz genç bir kızken bir kahve dükkanındaydı.

Belki de suç dolu bir hayata yöneldi. Belki de her şeyi saklamak için kendini internetten temizlemiştir. Ama bundan şüpheliyim.

Peki neden burada değil? Neden bir tane bile sosyal medya paylaşımı yok?

Biraz şaşırdım çünkü Kira her zaman zekiydi, okulda çok başarılıydı, İngilizce ve tarih derslerinde çok başarılıydı. Hatırlıyorum çünkü babası hep bununla övünürdü. Mikhail de öyle. Küçük kız kardeşiyle gurur duyardı.

Ve şimdi üniversiteye gitmesi gereken yaşta. Peki, neden değil?

Hafif bir derin dalış yapıyorum ama karşılığında aldığım tek şey, son sınıfta sınıf birincisi olması gibi bariz şeyler oluyor.

Ne oluyor lan? Bir işte çalışamaz mı? Belki de Mikhail... 'den ayrıldıktan sonra babasının ölümü... kahretsin, belki de bunlar onun üzerinde öyle bir etki yarattı ki dikkatini kaybetti...

Göğsüm sıkışıyor ve ağrımaya başlıyor. Elimle ovuyorum. Lanet olsun, bu kısmen benim suçum mu? Çünkü Mikhail'i Chicago'dan ayrılmaya benden başka kimse ikna edemedi.

Ve babası öldüğünde... Kimsesi yoktu.

Hala kimsesi olmayabilir.

"Lanet olsun," diyorum, şişeyi elime alıp içiyorum. Şu anda, onu koruyup kollamak, içimdeki suçluluk duygusunu yatıştırmak istememe neden olabilir ama babası bana bir pislikmişim gibi davrandı.

Lanet kardeşi bana ihanet etti.

"Ona hiçbir şey borçlu değilim."

Siyah ve beyaz yoktur, iyi adamlar yoktur. Sadece sadık olanlar ve olmayanlar.

Ama...

Onun hakkında daha çok şey

bilmeliyim. Her şeyi.

Parlak yanıyor.

Ve cevap almanın bir yolunu biliyorum. Telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım.

Yarın akşam yine yemek yiyeceğiz. Bu sefer benim .

Dakikalardır bana geri dönmüyor. **Meşgul.**

Kaşlarımı çattım. Bu şüpheli. Öyle değil mi?

de yazıyorum, **o zaman sana geleceğim.**

O mesaj atıyor. **Nerede yaşadığımı biliyor musun?**

Kira dün gece onu kimin bıraktığını unuttu. Adresini ona gönderdim. Belli ki, ona çok uzaklara hatırlatmam gerekiyor.

Sonunda cevap verene kadar bir duraklama oluyor.

Tamam. Ben geleceğim.

İçime bir kendini beğenmişlik yayıldı. Çok zorlamama bile gerek kalmadı.

-

Telefonum çalmaya başladı, arayan Semyon'du. "Söyle bana," diyorum, "iyi bir şey söyle."

"Bir ipucumuz daha var."

Sesinde içimi daraltan bir şey var. Çoktan ayağa kalktım, silahımı almaya gidiyordum.

"Ne kadar kötü?" diye sordum. "Kötü."

Yirmi dakika sonra silaha ihtiyacım olmadığını anladım.

Onun yerine, gizli ofisteki silah zulasında duruyorum.

Her yer darmadağın olmuş, kameralar kırılmış -görünebilenler- ve aklıma gelen tek kelime katliam.

"Ne oldu lan?" Bakışlarım Semyon'dan, yaralı muhafızın yanında önemsiz kaldıkları için isimleri aklıma gelmeyen iki yüksek rütbeli üyeye kayıyor.

Kan üniformasını lekeliyor ve kafasındaki yarık hiç hoş değil. Kolunu tutuyor. Yüzünün her yerinde acı ve suçluluk izleri var.

Ona odaklanıyorum. "Bir daha sormayacağım. Söyle bana. Ne oldu lan?"

"Burada olmamalıydım. Ölmüş olmalıydım. Ölmeyi hak ediyorum," diyor adam Rusça ve ben suçluluk ne olduğunu anlıyorum.

Bana sadece iyi bir Rus'un yapması gerektiği gibi arkadaşlarının yanında savaşarak ölmediğini değil, aynı zamanda bunu kimin yaptığını da görmediğini söylüyor. Bir tarifi yok. İşe yaramazın teki.

Bu da demek oluyor ki.

Lanet olsun, bir suçlu bile bulamadım.

Nefesimin altında küfrederek etrafıma bakıyorum. Temizlik ekibi cesetlerden çoktan kurtulmuştu ama gözüme başka bir şey çarptı

-Daha doğrusu, bir şeyin eksikliği.

Silahlar. "Lanet olası silahları aldılar..."

Burada depoladığımız ateş gücü yüksek kalitede; bir servet değerinde. Askerlerimize dağıtılmak üzere ayrılmışlar. Eğer istersen

bize zarar vermek için, en azından adamlarımızla birlikte zulamızı yok ederdimiz.

Ama...

Tekrar etrafa bakıyorum.

Vuran her kimse sert, yumuşak ve hassas bir şekilde vurdu; yakmak için yapılmış profesyonel bir vuruş.

Bize bir mesaj gönderdiler.

Yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum.

"Bir şey buldum," diyor ekibimin daha genç bir üyesi dizüstü bilgisayarından başını kaldırırken.

Yanına gittim ve ekrana baktım.

Görüntüler.

Bunu görmememiz gerekiyordu.

Tabii bu içeriden bir iş değilse.

İşte bu. bir Çirkin düşündüm, ve o dökümler suçlama bir yerde Henüz kendi Bratva'mızın işleyişine bakmadık.

Ama bize bu şekilde sırt çevirmek kesinlikle intihar olur. Andrei sevecen tavırlarıyla tanınmaz.

Ayrıca içeriden birinin yaptığı bir iş hissi de vermiyor. Bunlardan biri kimseyi sağ bırakmazdı.

Eğer içeriden bir iş yaparsan, beni tanıyorsun demektir. Valentin'i tanıyorum.

Andrei'yi tanı.

Bu da ya büyük oyna ya da evine dön demek.

Şimdi Lev'i, insanlarımızı kaçıran ve işkence eden lanet olası suçluyu düşünüyorum. Ve görüntülerin gösterdiği şiddete bakılırsa, bu bir mesaj. İğrenç, kanlı bir mesaj.

Semyon'a bakıyorum; herkesi kovup emirleri dağıtıyor ve bana düşünmem için alan bırakıyor.

Yalnız kaldığımızda bir elimi çeneme götürüyorum, zihnim çalkalanıyor. "Doğruca erkeklere gittiler." Ekranı işaret ediyorum.

"Öfke mi?"

"Hayır." Duraksıyorum. "En azından bu şekilde değil. Bu kaotik görünmek için ayarlandı."

Ne yapıyordum ben? Lanet olası bir kıza bakıp bakıp duruyordum.

"Başka bir kamera alacağımızı biliyor olmalılar" diyor.

"Belki de değildir. Yaralar, daha önce işkence görmüş ve öldürülmüş olanlarınkiler kadar korkunç muydu?" Ben soruyorum.

Buraya geldiğimde cesetler gitmişti.

Bana telefonunu uzattı. "Bir kurşun silahlardan bahsetti. Duvardaki delik Rus barlarından birinde kulak misafiri olmuş. Kimin söylediğini görmemiş ama beni aradı. Konuştuğumuz sırada yerleşim bölgelerini kontrol ediyordum."

Görüntülerdeki kan ve vahşete göz gezdiriyorum.

"Çok zamanımı almadı ve gittiler."

Telefonu ona uzattım. "Dur tahmin edeyim. Cesetler hâlâ sıcak mı?" "Evet, ama-"

"Bizi bekliyorlardı. Bu bir gösteriydi. Telefonunu Andrei ve Valentin'e götür. Onlara telefonda olduğumu söyle."

Başını sallıyor. "Görüntüler mi?"

Geri sardım ve tekrar izliyorum, ama saldırganların hepsi siyahlar içinde, kar maskeli ve... Kaşlarımı çatıyorum ve öne eğilip geri sarıyorum.

"Bu adam..." Yanından sinsice geçen üç kişi daha var. Ama kameraya yaklaşan ve odakta kalan sadece bir kişi var. Lanet olası bir şüpheli. "Bunda bir şey var..."

"Ne?"

Başımı salladım. "Hiçbir fikrim yok, ama..." Kopyalayıp Semyon'a veriyorum. "Bütün bunları Andrey ve Valentin'e götür. Ben sizinle temasa geçeceğim. Ve her zamanki güvenlik protokolünü ayarlayın. Eğer duyulduysa, şehir dışından bir rakip aradığımız söyleniyor. Sıradan bir şey olsun, biz ilgileniyormuşuz gibi yapın."

Bunu her kim yaptıysa, engellenmiş hissetmesini istiyorum.

Semyon giderken, orijinal kopyayı tekrar izliyorum.

Bu orospu çocuğunun hareketlerinde tanıdık bir şeyler var. Tüylerim diken diken oluyor.

Bu herifin benim gibi kızgın istiyorum. Kim olursa olsun, benim olanla . Bunu kimse yapamaz. Artık yapmıyor.

Tekrar tekrar test edilmek isteseydim, Rusya'da kalmak için mücadele ederdim.

Onun yerine sürgünü kabul edip gitmeyi seçtim. Buraya gel.

Ama Amerika artık benim bölgem ve birilerinin bunu mahvetmesine izin vermeyecek kadar çok mücadele ettim.

Telefonum çalıyor ve ekrana bakıyorum. Tüm
sinir uçlarım zıplıyor.

Kira.

Bu bir adres. Başka bir şey
değil. Tüylerim diken diken oldu.

Çünkü yıllar içinde öğrendiğim ve hayatta kalmama yardımcı olan bir
şey varsa o da içgüdülerime güvenmektir.

Ve bu içgüdülerin her biri belayı fısıldıyor. Kira'nın başı
dertte.

KIRA

Sonunda çok ileri gittim.

Baltika, Mikhail'in bile uzak durduğu, Chicago şehir merkezinin kötü bir yerinde bulunan, kırmızı duvarlı, kaba saba bir Rus barı.

Yine de buradayım, erkekler beni köşeye sıkıştırırken boyumdan büyük işlere kalkışıyorum.

Mitt Calhoun'un adını lanetliyorum... buraya geldiğim için kendi muhakeme eksikliğimi de. Ilya'dan bir şey alamadığım için beni buraya ceza olarak gönderdi. Bundan eminim.

"Etkilemek için
giyin." Bu onun
emriydi.

Bu yüzden muhakeme eksikliğim beni başka bir açık saçık elbise yoluna götürdü.

Ne de olsa, ateşli bir elbise numarası Ilya'da işe yaramıştı; burada da birinin dikkatini dağıtarak gereğinden fazla konuşmasını işe yaramalıydı.

Ve bu biraz daha uzun ve gerçek bir sırtı olan siyah numara işe yaradı.

Çok iyi.

"Buraya sadece bir şeyler içmeye geldim," diye zorluyorum kendimi, "hepsi bu."

Bu tehlikeli adamlar dinleme havasında değiller.

"sanmıyorum. Göründüğün gibi değil, kızım." İçlerinden biri daha da yaklaşıyor ve saçlarımı derin derin kokluyor.

Bu bir fırçala-kendini-temizle anı.

Korku derimin her yerinde baloncuklar gibi patlıyor ve ben onu kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Bu adamlar köpekbalığı. Eğer bir yemek bulduklarını , dişlerini geçirirler ve benden geriye hiçbir şey kalmayana kadar bırakmazlar.

Saçımı savuruyorum. "Beni bırakmalısın. Erkek arkadaşım-"

"Daha çok pezevenk gibi," diyor biri, yüzümü yalıyor ve üzerime ekşi dumanlar üflüyor.

Panik yükselirken kalbim sert ve hızlı atıyor.

Başka bir kol omuzlarıma dolanırken bir el kalçalarımın yukarı kayıyor.

"Bize mallarını göster kızım. Kimse aksiyon aramıyorsa buraya böyle girmez," diye hırlıyor eli kalçalarımın gezen adam.

Kolunu bana dolayan kişi bir göğsümü okşuyor. "Güzel memeler. Aynı anda kaç erkeğe hizmet ediyorsun?"

Sendeleyerek bara giriyorum ama barmen önce bana sonra da adamlara bir bakış atıyor. Benim bulunduğum yere gelmiyor. "Sadece konuşmak istedim-"

"Bebeğim, biz konuşuruz," diyor biri.

"Siklerimizle," diyor bir diğeri ve gülüyorlar.

Üçüncü bir adam beni tutuyor, ben de kaçıyorum ama dördüncüsü saçımı tutup tepemden çekiştiriyor. "Kaçma, eğleniyoruz."

Sözlerinin neşeli doğası, kötülük ve niyeti sadece ince bir şekilde örtüyor. Ve arkamda daha fazlası var, beni pençelemek, kıyafetlerimi yırtmak için bekliyorlar.

Burada ve şimdi kimseyi konuşturmam mümkün değil. Çok fazla kişi var.

Tek umudum Ilya'nın çantamdan gönderdiğim kör mesajı almış olması, ki bu bir muhabir olarak mükemmelleştirdiğim bir beceridir. Ama doğru anlayıp anlamadığımı kim bilebilir?

"Bırak," diyorum, tam o sırada kolunu bana dolamış olan tekrar yapıyor, bu sefer elini göğsüme koyarak aşağıya doğru iniyor.

"Bunu istemezsin kızım," diye hırlıyor.

Elini elbisemin üst kısmına sokan kişinin ayağına basmaya çalışıyorum ama ıskalıyorum.

Ben de bacaklarımı büküp birbirine bastırarak başka bir gezgin eli durduruyorum.

Bunu bir saniyeliğine kontrol altına alabilirsem, onları yerlerine koyabilirsem ve korkumu gizleyebilirsem, belki buradan çıkabilirim.

"Bak," diyorum, "gerçekten bunun için burada değilim. Ama konuşmak istersen konuşabiliriz."

Kolunu bana kişi kolunu sıkıyor. Sanırım elebaşı o, çünkü o ne zaman bir şey yapsa diğerleri de onu takip ediyor.

Muhtemelen konuşmak için burada olduğum adam o.

"Kelimelere gerek yok, o güzel ağız için planladığım şeyle değil." Boştaki elini içeri soktu ve yanaklarımı sertçe sıktı. "Pezevengin senin için ne kadar istiyor?"

Gözlerim çaresiz bir öfke ve korkuyla yanıyor.

Bu adamların nerede oldukları umurlarında değil. Hedeflerinde bir kurban var ve o da benim.

Ve Tanrım... Pezevenk mi? Kahretsin, gerçekten böyle bir imaj mı veriyorum? Bir fahişe mi? Geçen gece Ilya bu yüzden mi beni tuvalete sürükledi?

Kurtulmaya çalışıyorum ama her kıpırdanışım da beni daha da sıkıyorlar. Ve kalçalarım inatla birbirine yapışmışken koşmak çok zor.

Eli üstümde olan meme ucuma dokunuyor ve bir şey kopuyor. Sahip olduğumu bilmediğim bir güçle sarsılarak kurtuluyorum ve bardan bir şişe alıp kafasına indiriyorum. Kırıldı ve sonunda sendeleyerek uzaklaştı.

Diğerleri de geri çekilir.

Sonra bana doğru geliyor. Çabuk.

Cebinden bir şey çıkarıp şaklattı. Ve tüm kanım buza dönüştü. Bir bıçak çıktı, ölümcül ve keskin.

Diğerleri de aynısını yapıyor.

çekilirken sertçe yutkunuyorum. Bana en yakın adamlara başını sallıyor.

"Tut onu. Bu kullanılmış kancığa bir ders vereceğim. "Bırak onu, binmesi iki dolar olan bir orospu olarak kalsın." Küçümsüyor. "O güzel yüzü mahvet."

Dışarı çıkmalıyım, kaçmalıyım ama beni köşeye sıkıştırdılar. Tek yapabildiğim çenemi kaldırmak. "Kiminle bilmiyorsun."

Sırtım bara çarpıyor ve diğer ikisi bileklerimi tutuyor. "Son kullanma tarihi geçmiş bir fahişe."

Siktir. Oh, lanet olsun. Gözlerinin içine baktım. "Ben fahişe değilim. Yanlış kızla uğraşıyorsun."

Gülüyor. "Kadar da önemli görünmüyorsun tatlım ama eminim pezevengin sana büyük, güçlü bir adam olduğunu söylüyordur-"

"Ben fahişe değilim."

"Bizim için daha iyi, ama sana bedavaya bir şey söyleyeceğim, amcık." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Seninle işimiz bittikten sonra olacaksın."

Dehşet göğsümü delip geçiyor. İlya'nın mesajımı alıp almadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Beni yemeğe davet ettikten sonra telefonumda numarası hâlâ açık olduğu için şanslıyım.

Ama o Bratva. Tehlikeli. Ve bu adamlar bu kasabayı kimin yönettiğini biliyorlar. Oyuncuları tanıyorlar. Rusça bağıriyorum, yeterince yüksek sesle, eğer yardım edebilecek biri varsa, edecektir. "İlya Rykov benim erkek arkadaşım ve kendisine ait olana başkalarının dokunmasından hoşlanmaz. O yüzden bırak gideyim."

Lider bana inanmıyormuş gibi dudak büktü. "Umurumda değil."

Yanağımın tam ortasına ters bir tokat attı. Acı beni bir an için sersemletti. Diğerlerinden biri beni arkadaşının üzerine itiyor, o da beni geri iterek elbisemi yırtıyor.

Ama diğerleri... Hareket etmiyorlar. Korkularını hissedebiliyorum.

Biri lideri yakaladı. "Durun. Rykov ismini biliyorum." "Bu İlya'ya bulaşılmaz," diyor arkadaşı.

Diğerleri kendi aralarında tartışırken, bu ikisi geri çekilerek küçük kalabalığın içinde eriyor.

Gitmeme izin vermiyorlar ama bana zarar vermeye de çalışmıyorlar. Bir an bile özgür olduğumu düşünmedim. Bu korkunç bardan çıkana kadar da olmayacağım.

"Kim olduğumu umursamamak da neyin nesi?"

Aniden, İlya'nın alçak, derin sesi gürültüyü kesiyor. "Çünkü kadınıma elini sürüyorsun... ve insanlar bundan çok daha azı için öldüler."

Onlara cevap verme şansı tanımıyor. İlya hızlı ve akıcı bir şekilde hareket ediyor, liderden bıçağı alıp emici bir yumruk atarken güzel bir güce sahip.

Bir başkası ona doğru atlarken çığlık atıyorum ama İlya bacaklarını açıyor ve ayağını adamın boğazına sertçe indiriyor.

Bazı aptallar ona saldırır, diğerleri kaçmaya çalışır, ama o kontrollü bir öfke ve ölüm alevidir, bir adamı yakalar ve o adamın kafasını bara çarpmadan önce bir başkasını bıçaklamak için kullanır.

İki tanesini daha yakalayıp kafalarını birbirine vuruyor ve ilkinin boynunu mide bulandırıcı bir şangırtıyla kırıyor.

Ilya bir yığın ceset bırakıyor, üzerine gelecek kadar aptal olan herkesi bir pire gibi fırlatıp atıyor. Hiç çekinmeden şiddetle öldürüyor ve ben bunun bir zevkten ziyade beni korumak için yapması gerektiğini düşündüğü bir şey olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Yine de göğsümde bir çığlık yükseliyor ve çevredekilere saldırmaya başladığında çığlık kaçıyor.

"Hayır, Ilya, lütfen, yeter! Dur, lütfen."

Adamın yakasından tutmuş ve yumruğunu geriye çekmiş, adamın yüzüne sertçe vurmaya hazır.

Ama o durur.

Ilya durdu.

Sonra adamı , gömleğini düzeltiyor, ceset yığınının üzerinden geçiyor ve yavaşça kolumu tutuyor.

"şekilde buluşmaya bir son vermeliyiz," barı işaret ediyor. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Ona bakıyorum ve o da yüzümü büyük bir elinin içine alıp bakıyor, gözleri kısılıyor.

"Gitmemiz gerekmez mi? Ya daha fazlası gelirse?" Uzaklaşmaya çalışıyorum. "Peki ya polis?"

"Polisler mi?" Gülüyor ve başını sallıyor. "Hayır. Buna cesaret edemezler."

"O zaman," diyorum, "diğer

pislikler?" "Onları da

becereceğim."

Yapardı. Hiç düşünmeden ve hayatı buna bağılıymış gibi yapardı. Ama yapamam... Şu anda daha fazlasıyla uğraşamam. Ayrıca, hala ayakta olanlar - yani kaçmayanlar - sanki bu bedava bir gösteriymiş ve ön sıralardan yer buldukları için şanslılarmış gibi bakıyorlar.

"Hayır..." Elimi göğsüne koydum ve kalbinin sabit, güçlü atışının içimdeki bir şeyi yatıştırmasına izin verdim. "Hayır, burada olmak istemiyorum."

artık. Bu kadar şiddet yeter, gidelim."

Yine yanağıma dokunuyor ve şimdi ölü olan adamın bana vurduğu yer olduğunu fark ediyorum. Ilya'nın gözlerinde öfke parlıyor.

"Tamam," diyor, "ama seni evime geri götüreceğim."

"Ilya..." İstiyorum, istemiyorum.

"Tartışma," diyor yumuşak bir sesle. "Seninle ilgilenildiğinden ve temizlendiğinden emin olmalıyım. O canavarlar sana zarar verdi, elbiseni yırttı."

Nefes veriyorum, aniden beni zorladığı için memnun oluyorum, çünkü onunla gitmek istiyorum - buna ihtiyacım var. Direncim kırıldı.

"Tamam."

Bir gülümseme var. "Sanki başka seçeneğin varmış gibi."

Kelimeler beni rahatsız etmeli ama etmiyor. Onun varlığında kendimi garip bir şekilde güvende hissediyorum.

Ben ona sarılırken o beni bardan çıkarıyor.

Sonunda güvendeyim. Ses.

Ta ki içime bir korku dalgası gönderen bir şey daha söyleyene kadar.

"Bu arada, evime Kira, seninle bir konuşma yapacağız. Cevaplaman gereken bazı sorular var."

Sikeyim.

KIRA

Ily'a ellerime bir bardak içki tutuşturdu. Karmaşık meyve ve karamel notalarına bakılırsa Japon viskisi.

Ben içerirken, zonklayan yanađıma çay havlusuna sarılı bir buz torbası koyuyor. ay havlusu gibi sıradan bir řeye sahip bir adam olarak onu dűřűnmek komik.

Hareket etmek için ayağa kalkmaya çalışıyorum ama ellerimden birini tutup onunkini çantanın űzerine koyuyor. "Otur ve yanağındaki buz torbasını yanağın için kullan. Moraracağını sanmıyorum ama yine de emin olalım."

Ona meraklı bakış atarak, canavarın, soğuk dehanın bu yumuşak tarafına bakarak, paketi bırakmaya başladım. "Ben iyiyim."

"Buna ben karar vereceğim." Onu yerine koyuyor. "Dikkatsiz hareketlerin için sana şaplak atmaktan çekinmem, Kira. Ve bu seksi, sapıka bir şaplak da olmayacak."

Ağzımı açıyorum, sonra kapatıyorum. Kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Beni temizliyor, o řerefsizlerin tuttuđu yerlere, kırmızı izlere lavanta kremi sűrűyor.

"Lavanta mı? Sonra da kűpűk banyosu yapacaksın."

Tenime masaj yaparken kűűk bir sırtıř yűzűnű aydınlatıyor ve sıcaklıktan titrememe neden oluyor. "Baloncukları ve ayak tırnađı

boyamayı başka bir zamana saklayacağız. Lavanta kaslara iyi gelir.

Yatıştırmaya yardımcı olur" diyor. İçimden irkin, soğuk bir alev fışkırıyor ve gűzlerimi kısıyorum.

"Bunu sana kim sűyledi?"

Sesimdeki ısırlıkla gülümsüyor. "Adamlarımdan birinin karısı. Doğal hoşlanır ama güzel kokuyor ve burada duruyordu, hoşuna gidebileceğini düşündüm."

"Kız olduğum için mi?"

"Çünkü sen zevk sahibi bir kadınsın."

Bileğimi ovuyor ve onun dokunuşundan mı yoksa üründen mi emin değilim ama daha iyi hissediyorum, sanki cildimden gerginlik sızıyor - belirli bir tür gerginlik.

Boynunu bükerek, "Artık bazı sorulara cevap vermenin zamanı geldi," diyor. "Şu pervasız hareketler hakkında... Seni böyle giyinip dışarı sürükleyecek ne iş yapıyorsun?"

Sarsılıyorum, neredeyse bileğimi ondan çekiyorum, ama o gitmeme izin vermiyor, sadece nazik masaja devam ediyor. Yeterince iyi bir yalan bulmaya çalışırken zihnim koşturuyor. Ama hiçbir gelmiyor, ben de İlya gibi onun gibi bir adamın satın alabileceği bir şey olan saf çirkinliği seçiyorum.

Bana inanmamasına meydan okurcasına gözlerimi kısarak, "Ben sarhoş adamları soyarım," diyorum.

"Sen bir hırsız mısın?" Eğiliyor, parmakları tenimde yavaşça geziniyor, içimde bala batırılmış his dalgaları gönderiyor. "Ne hırsızıyım? Para mı? Kalpleri mi? Erdem mi?"

"Erdem mi?" Başımı savuracak oluyorum ama boynumdaki kasın çekilmesiyle keskin ve yakıcı bir acı hissediyorum. O pislikler beni bir bez bebek gibi oradan oraya savurdular. "Öyle bir yerde mi?"

"Sen de oradaydın."

"Benim erdemli olduğumu mu düşünüyorsun?" Bu düşüncenin yarattığı tatlılık patlamasını incelemiyorum. "Değilim."

"Yani sarhoşlardan para mı çalıyorsun?" Kaşlarını kaldırdı ve diğer bileğime doğru ilerledi. "Pek yüce bir kariyer sayılmaz."

"Ben hayatta kalan biriyim."

İlya başını sallıyor ve kolumu okşuyor. Buraya geldiğimizde bana inanılmaz yumuşak, eski siyah bir tişört giydirmişti. Kolumun iç kısmındaki çürükleri ve ağırları kolumun altından okşuyor. "Beni soymayı mı planlıyorsun? Buradaki uzun oyunun bu mu?"

"Değerli bir şey var mı?" İçkimden bir yudum alıyorum.

Bardağı alıp bitiriyor, sonra yanındaki şişeden doldurup geri veriyor. "Neyi değerli bulduğunuza bağlı."

Omuz silkiyorum. "Pek çok şeyi değerli buluyorum."

İly'a bir süre cevap vermiyor. "Belki de doğru şeyler, çünkü parasal olanlar burada seni çevreliyor ve sen cebine bir şey sokmaya çalışmadın." Bana şöyle bir bakıyor. "Zor zamanlar geçirdin. Bak ne diyeceğim Kira, sana kasanın şifresini vereceğim. Orada para var. Hem de çok."

Onu düşünüyorum. "desem ne yapardın?"

"O zaman ben yaparım." Bitkisel kokulu ılık bir suya daldırdığı bezi kaldırıp boğazıma ve yüzüme sürüyor, sanki o adamların pis kokusunu temizliyormuş gibi. O bunu yaparken ben de paketi hareket ettiriyorum. "Ben sözümün eriyim."

"Öyle ?"

Bacaklarımı silmeye başlıyor, sanki bana dokunduklarını biliyormuş gibi kalçalarımın başlıyor. Ya da belki sadece erkekleri tanıyor.

Cinsel ya da aşırı şehvetli değil. Hassas bir şey.

Ve gözyaşlarımın sıcak ve istenmeyen bir şekilde gözlerime hücum etmesine neden oluyor. Onları geri kırıyorum.

"Peki ya kullanıp çalsaydım?"

Şifreyi verirsem hırsızlık mı yapmış olurum?" diye düşünüyor.

"Belki," diye tersliyorum. "Oradaki bütün parayı alsam? Tüm o sözde servetini?"

"O zaman şüphelendiğim kişi değilsin, Kira."

Sözleri beni tedirgin ediyor ama onları çözmeye çalışmıyorum, öylece bırakıyorum. İkimiz de onun kasasını açmayacağımızı biliyoruz, evi pahalı şeylerle dolu olmasa bile. Ve ikimiz de biliyoruz ki onu soymak isteseydim, bunu yapardım.

Ama yalanıma inanmak ve değersiz olduğuma inanmak var. İlkinin yapmasını istiyorum, ikincisini değil.

Bu iş nasıl bu kadar karmaşık hale geldi?

Hay sikeyim. Gözlerimi kapatıyorum. Başım ağrıyor. Bardaki adamlardan mı yoksa bu... *bu* her neyse ondan mı emin değilim.

Barda gösteriş yaparak yanlış bir yaklaşım sergilediğimi biliyorum. Ama yine de, bol kot pantolonla bir hikaye bulmaya çalışsam bile

ve büyük boy bir kazak giyseymdim, büyük ihtimalle kendimi fahişeleştirmek için orada olduğumu düşünürlerdi.

Ve bir de Ilya var. Ateşli, zorba. Çok zeki ve karmaşık. Beni pahalı bir restoranın becermeye çalışacak, beni , benim için adam öldürecek bir adam. Ve hem benim hakkımda her türlü varsayımda bulunacak hem de bana bir şifacı, bir koruyucu şefkatiyle davranacak bir adam.

Gözlerimi açmadan, "Erkekler ne istiyor?" diye fısıldadım.

"Gözlerini aç, Kira."

Açtım.

Ilya bana kaşlarını çatıyor. "Hoşlandığın biri sorun mu çıkarıyor?"

"Evet." O. O. "Ve sen bunu biliyorsun."

"Sana erkeklerin ne istediğini öğretmemi ister misin?"

"Her zaman fırsatçıdır," diyorum. "Bana erkeklerin gerçekten ne istediğini öğretecek misin?"

Sırıttıyor ama gözleri hiç de eğlenmiş gibi değil. Ateş gibi yanıyor. "Hayır. Sana ne istediğimi öğreteceğim."

Konuşmaya çalışıyorum ama hiçbir şey . Onu kastettiğimi biliyor. Bunu biliyor. Bir an için karanlık bir şeyin parıltısını gördüm, sanki rakibini öldürmek zorunda kalacağını düşünüyordu. Ve bu beni heyecanlandırdı, heyecanlandırmaması gerektiğini bilsem de.

"Peki bu ne?" Oyun oynayarak soruyorum. "Senin gibi bir adam, her şeye sahip bir adam ne ister?"

"Sen."

Yumuşak ve vurgulu bir şekilde söylüyor ve odadaki tüm havayı alıyor.

Bana cevap verme şansı vermiyor. Bardağı ve paketi alıyor, yere bırakıyor ve sonra ağzı derin bir öpücükle benimkini alıyor. Ruhumu yakıyor, dönüştürebilecek, yara açabilecek türden bir sıcaklıkla kıvılcımlanıyor.

Ve yine de, Ilya nazik. Elimde değil. Bu kibarlık beni mahvediyor. Hayatım buna bağılıymış gibi onu öpüyorum. Elini kalçalarımın doğru itiyor ve ben de kalçalarımı onun için ayırıyorum.

Bana doğru bastırıldığında, elleri üzerimde gezinirken inliyorum.

Tüm varlığım canlı ve beni almasını istiyorum. Ama tam olarak ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Bu yüzden onu nazıkçe itiyorum.

Ağzını benimkinden ayırıyor. "Ne? Daha sert, daha hızlı mı istiyorsun? Seni yalvartmamı mı istiyorsun? Dizlerinin üstünde? Bağlanmak mı istiyorsun? Bir tanrıça gibi alınmak mı? Konuş."

Ilya tişörtümü yukarı iterek beni ortaya çıkarıyor ve amımı öpüyor, sonra başını kaldırıyor.

"Mesele şu ki Kira, ne istediğimi bilmek istiyorsan, bu gerçekten sensin. Ve bunu her şekilde istiyorum," diye mırıldanıyor. "Bu adamın istediği de bu."

Bir tür çaresizlik kaplıyor içimi. "Ne yapacağımı bilmiyorum." Kaşları kalkıyor. "O banyoda öyle görünüyordun."

"Ne yapacağımı biliyorum, sadece... ufak tefek şeyleri değil. I..." Kendimi ona bakmaya zorladım. "Ben bakireyim."

Sessizlik ağır bir şekilde çöküyor ve bana bakıyor. "Sen... ne?" "Bakireyim."

Başını sallıyor ve yemin ederim aksanı daha da kalınlaşıyor. "Ben de senin bir fahişe olabileceğini düşünmüştüm. Yoksa neden böyle köhne bir barda, böyle giyinmiş olasan ki?"

Gözlerimi kısıyorum. "Bir sürtük gibi mi?" "Sen söyledin, ben değil."

Ne dediğini anlamam iki vuruş sürüyor.

Sözlerinde alaycılık var ve belli ki mallarımı sattığımı düşünmüyor ya da düşünmemiş. Ama bunu söyledi ve benim adam soymamla ilgili bir şey. Bana hiç inanmadı; bunu şimdi anlıyorum. Sadece ne söyleyeceğimi duymak istedi.

Ilya kaşlarını kaldırıp elini sert meme uçlarımin üzerinde gezdiriyor. "Peki, meraktan soruyorum, gerçekten neden oradaydın?"

Kaçmaya çalışıyorum ama bana izin vermiyor. "Sana söyledim-"

"Seni usta bir hırsız olarak görmüyorum." Ellerini kalçalarıma koyup beni yerimde tutuyor. "Değilsin ve hiçbir zaman da olmadın. Gizlenmeye çalıştığında bile nerede olduğunu hep biliyorduk Kira. Sende o özellik yok. Tekrar dene. Devam et."

Sertçe yutkunuyorum. Kahretsin. Eterden bir yalan kopardım. "Peki," diye hayıflandım. "Bir içki şirketinin temsilcisiyim. Ve müşterilerini, ne tür şeyler içtiklerini görmek istedim-"

"Ucuz, boktan bira. Ucuz, boktan içkiler. Temel seviye Rus votkası." Her kelimenin ardından ellerini göğüslerime, oradan da belime doğru kaydırıyor, alaycı bir dokunuşla. Kalçalarımın arasına dalması için can atıyorum.

Konuşmayı kesmek istiyorum.

Seksle ilgili bu yaygaranın ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Ve eğer banyoda olanlara yakın bir şeyse.

İçimden bir ürperti geçiyor.

"Marka üst ya da alt segmente çıkabilir, henüz lansmanı yapılmadı. Bu gelecek yıla kadar olmayacak, bu yüzden doğru yerlerde olması önemli. En iyi nereye ait olacağını görmek lazım."

Ilya'nın iri elleri tenimin üzerinde kayarak dans ettikçe yolda kalmak gittikçe zorlaşıyor.

Umarım, bu efsanevi içkiye o kadar derin bakmaz. Ya da benim korkunç yalanıma. Derinlemesine bakmasını istediğim tek bir yer var, o da benim.

Bakmasını bile istemiyorum. Sadece yapmasını.

O zaman ondan nefret etmeye devam edebilirim. Düzgün düşünmeye.

"Benim etkim var," diyor dudakları göbeğimin üzerinde gezinirken. "Birçok yönden. Pek çok şeyde."

Aklıma bir fikir gelince ona baktım. Bunu onunla da kullanabilirim. Eğer işe yararsa. Tabii o da kabul ederse. "Ayrıca biraz şaibeli. Yabancı yatırımcı muhtemelen suç faaliyetleriyle bağlantılı."

"Bu yüzden mi alçak yerler?" "Evet."

Ilya ellerini kalçalarımın doğru kaydırıyor. "Bu boktan bir marka olmalı... Ne tür bir içki bu? Sadece içki mi?" Başparmaklarıyla oradaki narin, hassas deriyi okşuyor.

"Farklı şeyleri var."

"Güzel," diyor. "Ama bunun gibi dalış noktalarına göndermeye çalıştığına göre tüm bu farklı şeyler hapishane kalitesinde saçmalıklar olmalı."

Tekrar yutkunuyorum, bu işin peşini bırakmak istemiyorum. "Sadece kapıdan içeri bir adım gerekiyor ve çoğu yer benim gibi bir kadını içeri almaz."

Hiçbir fikrim yok. İçki sektörüne hiç girmedim ama taklit etmek ne kadar zor olabilir ?

"Senin gibi bir kadını kim içeri almaz?" diye soruyor.

"Süslü yerler." Tanrım, saçma ve safça konuşuyorum. Düşündüğümde, bu benim lehime çalışıyor. Bunu oynayabilirim.

"Seni güzel bir yere götürdüm," diyor. "Seni içeri aldılar."

"Sadece sen benimle olduğun için." İç çektim. "Bu insanlar bir erkekten alışveriş yapmak istiyor. Benden değil."

"Hayır, yok." Arkasına yaslanıp gülümsüyor, sonra parmaklarını şıklatıyor. "Bunu kanıtlayacağım. Bu gece artık burada yemeyeceğiz."

"Ne?" Aptal gibi konuşuyorum. "O zaman nereye?"

Gülümsüyor. "Güzel bir yerde. Seni yine dışarı çıkaracağım." Eğilip fısıldıyor, "Uygun giyin."

"Hayır-"

"Hayır, uygun giyinmeyecek misin? Ya da yemeğe hayır."

"Burada demiştin." Tekrar çıkarsak randevuya çok az kaldı ve ondan hoşlanmıyorum. Hoşlanıyor muyum? Fiziksel arzunun ötesinde değil.

"İki kuş, Kira." Başparmağını dudaklarımın üzerinde kaydırıyor. "Demek istediğimi kanıtlayacağım ve seni şımartacağım. Belli ki zor zamanlar geçirmişsin. Bunu değiştirmemin zamanı geldi."

Keskin bir nefes alıyorum. Ciddi mi? Anlayamıyorum. Gösteriş yapmayı, para saçmayı sevdiğini biliyorum, bunu gördüm. Ama ciddi mi? Yalanlarıma inandı ve şimdi beni şımartmak mı istiyor? Çünkü... Bunu çözemiyorum. Ya da belki çözebilirim.

O beni istiyor. Ama orada başka bir şey daha var, beni hem heyecanlandıran hem de korkutan bir şey.

"Ben..." Fısıldıyorum. "Erkekler bana davranmaz."

"Bunun değiştiğini düşün. Benimle birlikte."

Elimi uzattım, yanağını okşarken parmaklarım titriyordu. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

Uzun bir süre cevap vermiyor, sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi.

Sonra konuşur, sessizdir ama kelimeleri güvenle doludur. "Çünkü bunu hak ediyorsun."

Hayır, güven değil. Gerçek. Onun gerçeği.

Ve bu benim soğuk kalbimi biraz eritiyor.

Gözlerimi hızla kırpttırıyorum ve o da eğilip dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Epey zaman geçirdin, değil mi?" diye mırıldanıyor.

İlk başta babamı kastettiğini düşündüm. Mikhail. "Şey-"

"Şarap satmaya çalışmak, berbat kıyafet seçimleri denemek ve flört etmek için daha kötü erkeklerle uğraşmak."

Kaşlarımı çattım. "Flört etmiyordum."

"Karşılaştığınız herkesten çalma eğiliminizden bahsetmiyorum bile."

Neredeyse gülecektim. "Sen hariç."

"Ben hariç. Şimdi uyumalısın." İlya benden uzaklaştı. "Akşam yemeğini unut. Dinlendiğinde seni besleyeceğim. Bu gece benim yatağımda yat."

Ayağa kalkıp elini uzatıyor ve ereksiyonunu fark etmekten kendimi alamıyorum. Korku ve arzu eşit ölçülerde içime işlerken bile ağzım sulanıyor.

"İlya..."

Elimi onun elinin içine koyduğumda "Yalnız," dedi. "Yarın sana karşı bu kadar sabırlı ."

"Peki ya sen?" Ben soruyorum.

"O yatakta yatmayacağım, Kira. Kanepede yatacağım."

"Ama sen kanepede için çok büyüksün."

"Eğer o yatakta yatarsam," diyor, sesi belli belirsiz sinirli çıkıyor, "ellerimi kendime saklayamayacağım. Pek uyuyamayacağım. Anladın mı?"

Yine de benimle gelmesini istemek istiyorum ama beni odasına götürürken, başucu lambasını yakarken ve kocaman Alaska kral yatağına bir yastık koyarken dudaklarımı kapalı tutmayı başarıyorum. Renkler nötr, keten olduğunu düşündüğüm yatak takımı birçok yıkamadan sonra yumuşamış.

Kahretsin. Bu adam beni şaşırtmaya devam ediyor.

Ne beklediğimden emin değilim. İpek mi? Saten? Büyük, koyu siyahlar ve maviler, bu değil... bu değil. Doğal renkler odaya bir dinginlik katıyor. Ve yatağa doğru çekiliyorum.

Ama duruyorum, çünkü yatak o kadar büyük ki ona da fazlasıyla yer var. O yanımdayken, belki de olanların korkunç anıları kalabalıklaşmazdı... belki o zaman, serin

Son beş yıldır her gece boğulduğum yalnızlığın dokunuşu yok olacaktı.

Ilya'ya döndüm ama o gitmişti.

İç çekerek yatağa giriyorum ve her zamanki gibi kafam karışmış bir halde ışığı kapatıyorum.

İLYA

"Sadece sen ve ben, evlat," diyorum mükemmel Amerikan aksanımla, eski tarzda.

Kehribar rengi sıvı dolu kristal bardağa bir göz atıyorum ve . Sonra bir tane daha dolduruyorum.

"Pek konuşkan biri değilsin ama yine kendimizi burada bulduk," diyorum. "Yalnız."

Tekrar.

Kanepeye uzanıp cama bakıyorum, içimde fırtına bulutları oluşuyor. Berbat bir yalancı.

Ama sır saklama konusunda mükemmel. Bu sonuncusu, ona bunu vereceğim.

Oturup içebilir ve kara kara düşünebilirdim ve kesinlikle ilkini yapacak da, ikincisiyle çoklu görev yapabilirim.

İkinci bardağı da bitirip bilgisayarlarımın yanına gidiyorum ve tüm bağlı olmayan dizüstü bilgisayarımı elime alıyorum. İstersem bunu yapabilirim, ama büyük sunucuya bağlı olmayan bir şeye sahip olmayı seviyorum.

Daha önceki görüntüleri kendime gönderdikten sonra kanepeye geri dönüp şişeyi elime alıyorum ve bir yudum içiyorum. Sonra Wi-Fi'yi kapatıp izliyorum, o tek adama, o tek sahneye geri dönüyorum.

Hareket etme şekli.

Hafızamda bir şeyleri gıdıklıyor, ulaşamadığım, ulaşamayacağım bir şeyleri.

Ve bu lanet olası uzun bir gece olacağı için Valentin'i arıyorum.

"Senin bir hayatın yok mu?" diyor, kelimeleri Rusça hırıldayarak.

Sırıtiyorum, kadınıyla hiçbir şeyi bölmediğimi biliyorum, ama çok yaklaştım. Çünkü her ne kadar odaklanmış, çılgın bir orospu çocuğu olsa da, adam acil bir durum olmadıkça Yelena'yla geçirdiği bir saniyeden bile vazgeçecek gibi değil.

Ve acil durum numarasını aramadım. Onu

aradım. Yeni kişisel telefonundan.

Altında yatan kıskançlık duygusunu görmezden gelsem de hâlâ güldüğüm bir şey.

Onun adına mutluyum ama bir yanımda bunu istiyor. "Görüntüleri izledin mi?"

Anlamadığım bir şeyler mırıldanıyor. "Onları tanıyor musun?" "Bilmiyorum." Kaşlarımı çatıyorum. "Tanıdık gelen bir şeyler var." "Düşmanlarımız var."

Mesele de , değil mi? Düşmanlarımız var. Her zaman. Sonsuza kadar. Bunun dışında... Bilmiyorum. Kişisel hissettiriyor.

"Bence her zamanki gibi iş yaptığımızdan emin olmalıyız," diyorum. Bu sefer cevap vermiyor.

Acele etmiyorum. "Tuhaf bir şey var." Viskiden bir yudum alıyorum ve sonra adamı ninja tarzında, tamamen siyahlara bürünmüş halde yakaladığı sahneyi tekrar oynatıyorum. "Kaçırdığım bir şey var."

"miyiz?" diye soruyor.

Nefes veriyorum, bunu yaparken içimdeki tüm öfke ve hayal kırıklıkları sert bir şekilde dışarı vuruyor. "Bizi bir yere götürecek geçerli bir ipucu bulana kadar, sadece beklemekle kalmamalı, her gibi iş yapmalıyız. Sadece en güvendiğimiz kişiler alarmda olduğumuzu bilebilir. Diğer herkes-"

"O zaman," diyor, "olanları kimseye anlatmayız.

Orada bulunanlara, bir olay olduğu söylendi."

"Aynen öyle." Benimle aynı sahada, aynı oyunda olduğu için minnettarım.

"Bu senin gösterin, Ilya."

"Yani," diyorum, onun yerine bitiriyorum, "kısa, tatlı, muzaffer bir intikam hikayesi olsun, sonunda hepsinin öldüğü uzun bir Shakespeare trajedisi değil?"

Valentin gülüyor. "İşte tanıdığım ukala. Andrei ile konuşmam mı?"

"Zamanı geldiğinde. Onun yeterince işi var ve bu yüzden bize sahip."

Neden beni en üst düzey katında tuttuğunu. "Düşünceleriniz?" Valentin soruyor.

Yatağımdaki tatlı kokulu kızın kendi huzurum için çok fazla farkındayım. Ancak bu gerçek, yakın zamanda uyuyamayacağımı bilmemle birlikte bana çalışma, parçaları yerleştirme ve bir şeylerin yerine oturup oturmadığını görme fırsatı veriyor.

Ama bunu bir kenara itip az önce söylediklerini düşündüm.

Başımı sallıyorum. "Bratva'ya bulaşmaya çalışmak için delinin de delisi olman gerekir."

"Ama yine de," diyor, "öyleler. Ve bu her kimse, insanlar ondan senden, benden ya da Andrei'den daha çok korkuyor."

Oturup videonun oynamasına izin veriyorum. "."

Hoparlöre geçiyorum, kalkıp bilgisayarımın kurulumuna gidiyorum ve Valentin'in duyabilmesi için Semyon'a bir çağrı yapıyorum. Zaman kazandırıyor.

"Bu bekçi," I söyle olmadan Önsöz, "bu bir kim yaralandı. Nerede o?"

"Eve. Onu sana getirmemi ister misin?" Semyon sordu. "Onu dışarı mı çıkarayım?"

"Hayır. Valentin, kır evi mi? Kullanılıyor mu?" "Şu anda kullanılmıyor."

Kırsal bölge tam da böyle bir yer. Kırsal Illinois. Eski ve kullanılmayan bir çiftlik arazisi. Gerçek bir kale, saklanılacak ve gizlenilecek bir yer. Mahkumları tutmak ve gerekirse onlara işkence etmek için bir yer.

Ama ben bunu istemiyorum.

Viskiden bir yudum alıyorum. "Onu ve varsa ailesini oraya götürün. Güzel olsun, zorunlu bir tatil olsun. Bunu sorgulamamalı ama gereksiz yere korkmasını da istemiyorum. Orayı kilitleyin. Eğer sorarsa, bu onun ve ailesinin güvenliği için."

Valentin ekliyor, "Eğer ."

Semyon bitirip bitirmediğimi görmek için bir süre bekliyor. "Ona güvenmiyor musun?"

"Bilmiyorum." Duraksıyorum. "Tuhaf bir şey olursa... ne olursa *olsun* bana, Andrei'ye ya da Valentin'e bildirin. Siz koordine edin."

Semyon telefonu kapatmadan önce, "Evet efendim," der.

Sadece Valentin ben kaldığımızda, oturma odasına geri dönüp içkiden bir yudum daha alıyorum.

"Oyun mu oynuyorsun?" diye soruyor.

İç çekiyorum. "Hayır. Sadece bir şeyler olup görmek istiyorum. Muhtemelen olmayacak. Ama hayat sana saman çöpleri verdiğinde, hepsini kavra."

Bir kahkaha attı. "Bu gece şehre gittiğini duydum. Genç bir şey için."

"birlikte siktirip gidebilirsin." Bir yudum almadan önce şişeye kaşlarımı çatıyorum.

"Kim o?"

"Sadece bir kız."

"Bir erkek bunu söylediğinde," diye kıkırdıyor Valentin, "asla sadece bir kız değildir." Duraksıyor. "Bu adamı hareket ettirerek bir şey elde etmeyi mi bekliyorsun?"

"Pek sayılmaz," diye mırıldandım. "Ama yaşıyor.

Yani... izliyoruz." "İyi bir filmi tercih ederim."

"Şu anda bir tane izliyorum. Diyalogdan pek anlamam ama her şey de olmaz ki." Videoyu bir kez daha oynatıyorum, ne aradığımdan emin değilim, ama gelecektir.

"çarpan bir şey var mı?"

Neden sorduğunu biliyorum. Mikro yönetim için değil. Sadece bu saçmalığa bir an önce son vermemiz gerekiyor.

"Emin değilim..."

"Emin olmamanın anlamı var." Valentin'in başını salladığını neredeyse duyabiliyorum. Videoyu tekrar oynatıyorum. "Emin değilim demek değilim demektir."

Ama o haklı. Bir şey var ama ne olduğunu bilmiyorum. Bilgisayar ekranına bakıyorum.

"Kahretsin, bu adamda tanıdık gelen bir şeyler var."

Valentin, ", " diye mırıldanıyor ve ben onun hareket ettiğini, klavyede bir şeyler tıkladığını duyuyorum. "Ne tanıdık? Ben göremiyorum."

"Tanıdık," diyorum, "bana."

tanıdık şey... hem uzak hem de yakın. Ama nasıl?

Neden? Lanet olası kim?

Rusya'da kıyafetlerimi kesen gölgelerdeki bir oyuncu mu? Dışarıda bazı hasta pislikler var. Her tarafta ve dünyada kendi başlarına faaliyet gösteriyorlar.

Yine de bu, hangi savaşa girdiğini bilmeyen bir manyak değil.

Öyle.

Ve bence bu kesinlikle istediği bir şey. Asıl soru neden?

"Kaç tane düşmanın var?" Valentin soruyor.

Şişeyi elime alıp derin bir yudum alıyorum. "Her zamanki miktar. Senden iki eksik. Şerefsiz."

"Artık hayatıma geri dönebilir miyim? Kan dökmeye ve isim almaya hazırım ama kadını az önce kapıdan içeri girdi."

, o garip küçük mutluluk özlem sancıları beni çekiyor. "İsim mi alıyorsun?"

"Kalpleri sökerek, evet." Ve Valentin gülüyor.

Yatağımda bir kadın var, lanet bir bakire... bir bakire, bu yüzden göğsümün neden gergin hissettiğini bilmiyorum.

"Aklın bu tarafında kalmaya çalış, Valentin."

Telefonu kapattığımda, kaçırdığım bir şey görmeye çalışarak lanet videoyu izlemeye devam ediyorum, ama . Aklım Kira'ya dönüyor.

Bir bakire.

Bugünlerde tek boynuzlu at gibi olduklarını düşünmüştüm. Ama uyuyor.

Elimi yüzüme sürüyorum, içimde bir huzursuzluk dolaşıyor. Var olduğunu bilmediğim yerlere kayıyor, belki de hep . Ama sonra çocuk oldu ve bu daha çok aile gibi hissettirdi. Bu...

Bu hissettiğim küçük kız kardeş aile titreşimleri değil.

O benim kardeşim değil, hiç olmadı. Kira çok gençti ve o zaman, o zirvede, çok sınırsızdı. Zaten bakmayı düşünemeyecek kadar hırslıydım. Kanıtlamam gereken noktalar vardı. Takip etmem gereken planlar.

Başkaları tarafından parçnoktalar ve planlar.

Tıpkı kardeşi Mikhail gibi. Onun yüzünden vuruldu. Benim kadar uzağa gidemedi. Lanet hikayenin sonu.

Ayağa kalkıyorum, huzursuzum ve viskiyi alıyorum. "Beni sarhoşluk konusunda da hayal kırıklığına uğratıyorsun," diyorum. "Senden çok konuşmanı beklemiyorum ama işini yapmanı bekliyorum."

Bir yudum daha alarak çatı katımdaki büyük pencereye doğru ilerliyorum ve şehrin ışıltısına bakıyorum. Güzel ama hiçbir cevap barındırmıyor. Kahretsin, çok huzursuzum. Mutfağa gidiyorum ama orada ihtiyacım olan hiçbir şey yok.

İhtiyacım olan her şey yatağında.

Ve bir şişe viskiyle konuşuyorum. Hay sikeyim.

Odama gittim ve kapıyı yavaşça açtım. Lamba açıktı, sanki rahatlama için biraz ışığa ihtiyacı varmış gibi. Ve talihsiz bir şekilde onu altın yumuşaklığında bir ışıltıyla yıkıyor.

Bir melek. Tişörtüm ona sarılmıştı. Yorganın yarısını atmış.

Sadece alay etmeye ve kızdırmaya yetecek kadar.

Orada çok tatlı ve masum görünüyor. Bana inatçı, meraklı küçük Kira'nın o tatlılığını hatırlatıyor. Ve o masumiyet, hâlâ aklımda.

Daha olgun bir şeye dönüşmüş olabilir ama bu hala masumiyet ve dokunulmamış halinden kaynaklanmıyor. Çünkü ona pek dokunulmadığından .

Bu düşünce sikimi tuttu.

Düşüncelerimi kasıtlı olarak bundan uzaklaştırıyorum.

Ayrıca, bin tane erkeği olsa bile hala orada olacak bir masumiyeti var. Elbette, hepsini öldürmek zorunda kalırdım, ama...

İçimde biriken dokunma dürtüsüyle savaşıarak sessizce gülüyorum.

Sonra içinde yaşayan nefret aklına geldikçe kahkahası azalıyor.

Ona bir derinlik verir, tatlılığının bir kısmını alır. Pekmez gibi acı bir kenar verir.

Onu çok daha ilgi çekici yapıyor.

Yine de yalan söyleyemiyor. Sanki hiç barda vakit geçirmemiş gibi. Hiç gerçek bir temsilci görmedim. Onlar personele satmazlar, müşteriye satarlar.

sahipleri. Ve gündüzleri, meşgul olmadıkları zamanlarda geliyorlar. Süslü yerler güzel bir kızın gelmesine bayılır. Tanrım.

Yani erkekleri soymuyor. Telekız olmadığını zaten biliyordum ve kesinlikle içki satmıyor. Ne şarap, ne de belirli bir içki seçkisi. Şirketin adı bile yok. Sadece... içki.

Casusluğu da listeden çıkarabilirim çünkü o işi beceremez. O zaman ne iş yapıyor?

Çocukken içinde olan tüm o merak duygusu hâlâ orada olmalı. Kardeşi de dahil olmak üzere ailesindeki herkesten önce benim kötü bir haber olduğumu biliyordu.

Lanet olası kardeşi.

Gerçek bir iş olduğunu düşünüyorum, bir dükkanda ya da onun gibi bir şeyde değil, fark yarattığını düşündüğü bir işte. Bir doktor. Avukat. Öğretmen. Bunların hepsi uygun. İlk ikisi için çok genç ve üçü için de bir diplomaya ihtiyacı var. Ama okula gidebilmesi için gerçek ismiyle kayıtlı olması gerekiyor.

Bana arkasını döndü ve silahsız ve eğitimsiz biri dar, narin. Onu kullanabileceğimi sanmıştım ama artık değil. Oh, kullanabilirim. Sadece istemiyorum.

Yapmak istediğim şey o kadar beklenmedik ki neredeyse şişeyi düşürmeme neden olacak.

Onu korumak istiyorum.

Onu güvende tutmak.

Ama benden değil.

Çünkü daha fazlasını istiyorum.

Onun tatlı masumiyetini paramparça etmek istiyorum. Onu almak, yok etmek, benim yapmak. Onu dünyadan korumak ve kendimi onun üzerine salmak, onu işaretlemek istiyorum.

Benimleyken her şeyden güvende olacak.

Benim dışımda.

Bu o kadar ince bir çizgi ki, içimdeki öfkenin kabarmasına neden oluyor.

O mükemmel küçük bedenini bana doğru savuruyor ve içimdeki öfke özleme dönüşüyor. Gözleri çırpınarak açıldı. Korkuyla irileşiyorlar... ta ki karanlıktaki şeklin ben olduğumu fark edene kadar.

Birbirimize bakıyoruz ve mavi gözleri önce ısınıyor, sonra ve dudaklarını aralıyor.

Tek kelime etmeden battaniyeyi kaldırıp beni yatağa davet etti. Şişeyi yere bırakıp önce gömleğimi, sonra da pantolonumu çıkardım.

Yorganın altına girdiğimde iç çamaşırlarım üzerimdeydi.

Düşünmüyorum. I

düşünmek istemiyorum.

Hissetmek

istiyorum.

Onunla.

Öpüşüyoruz, ağzı benimkinin altında eriyip açılıyor, elleri boynuma dolanıyor.

"İlyä..." Tenime minik öpücükler bırakıyor, sonra bakışları dalıyor ve ereksiyonumu hissedebildiğini biliyorum.

Tekrar yukarı bakana kadar beklerim.

"Kira," diyorum. "Benim için hazır mısın?" "Evet."

KIRA

Ilya gülümsüyor. Kurt gibi bir gülümseme ve bana bir şeyler yapıyor.

Yasadışı olması gereken şeyler.

Başka bir zaman, başka bir insanda olsa, buna yırtıcı bir gülümseme diyebilirdim, ama gözlerindeki ışıktaki karanlığı ortadan kaldıran bir şey var. Orada, biliyorum, ama bu adam bana böyle baktığında, kayboluyorum.

Beni o adamlardan kurtardı, benim küçük halimin romantik bulacağı bir şekilde benimle ilgilendi.

Şimdi mi? Bunu rahatsız edici, yanlış ama bir o kadar da doğru buluyorum. Farklı bir romantizm. Aşksız romantizmin o yumuşaklığına, o sahip olmasına izin veren bir romantizm. Ya da belki de büyümüş, kan ve kemik dolu bir romantizm.

"Ilya," diye fısıldıyorum.

Elini giydiğim tişörtün altından geçirip bir göğsümü avuçluyor, başparmağı meme ucumu okşuyor. "Şaplağı yemeye hazır mısın?"

Ona döndüğümde içimden karanlık bir heyecan geçiyor, ağzım onunkini arıyor. "Belki de öyleyimdir."

"O zaman belki sana veririm. Eğer iyiysen."

Ilya benimle oynuyor, ağzı neredeyse benimkinde, nefesi dudaklarımda, önce kayıyor, başını hareket ettiriyor, vermeyeceği öpücüğü kovalamamı sağlıyor.

Her ıskalama içimdeki bir şeylerin daha derin zonklamasına, özlemin da büyümesine neden oluyor, ta ki ben bir istek ve ihtiyaç karmaşasına dönüşene kadar,

ve artık ne yapacağımı bilmiyorum.

"Bana istediğini söyle," diye fısıldıyor. "Hayır," diye fısıldıyorum.

Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor, yine alay ediyor, onu yakalamaya çalışıyorum ama sadece kulağımı ısıtıyor. "Oh, çok *eğlenceli* olacaksın, Kira."

Boynumu öpüyor, sonra tişörtümü yukarı kaydırıp çıkarıyor.

"Çok güzel." İlya dövmeli kollarının üzerinde yükseliyor ve sanki daha önce hiç bu kadar büyüleyici bir şey görmemiş gibi çıplak göğüslerime bakıyor.

Belki de onu şaşırtacak kadar yeni olduğumdandır. Ya da o sadece gördüklerine kapılmıştır.

Sonuncusu midemi dans ettiriyor.

Esmer başını eğip bir meme ucunu ağzına alıyor ve beni inletiyor. Vücudum canlandı. Sonra dikkatini diğer mememe çeviriyor.

Her şey ihtiyaç içinde titriyor. bir basınç yükseliyor. Ellerimi saçlarının arasına sokuyorum, o göğsümde ilerlerken ben de onu kavıyorum.

"Daha sert, Kira."

İlya dişleriyle meme ucumu çekiştiriyor ve nefesim kesiliyor. .

"Daha sert mi?"

"Saçım. Öyle sert çek ki acısın."

Başım dönüyor ve aniden diğer meme ucumu ısıtıyor. Ciyakladım, parmaklarım onu çekiyordu. Yukarı çıkıyor, yükselirken hassas mememi çekiştiriyor. İçime bir zevk dalgası gönderiyor. Güzel bir sızı, vahşi bir sızı. Derin ve karıncalı ve sadece doldurabileceğini biliyorum.

Sırtım dikleşti.

"Söyleyecek misin?" diye soruyor, meme ucumu bırakıyor ve kulağıma doğru öpücükler konduruyor. Ellerinden biri karnımdan aşağıya, kalçalarımın arasına kadar iniyor. Beni birbirinden daha da ayırıyor.

"Bana istediğini söyleyecek misin?" Dudakları sonunda benimkilerin üzerine kondu.

"I..." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama ben biliyorum. "Sen ne?"

Cevap veremediği dili ağzıma dalıyor ve beni parmaklamaya başlıyor, klitorisimde yavaş daireler çiziyor.

Her seferinde biraz daha fazla baskı, biraz daha derin, neredeyse inleyene kadar.

Beni tekrar öpüyor, flört edercesine bir öpücük, şimdi biraz daha uzun, ama yeterli değil.

"Ben... Ben ne istediğimi bilmiyorum."

"Beni istiyorsun," diyor. "Sadece korkuyorsun. Ama endişelenme, nazik olabilirim."

"Nazik olmak istemiyorum," diye cevap veriyorum akılsızca.

"Sanmıyorum."

Şimdi boynumda, parmakları okşuyor, içimde makas yapıyor, başparmağı ıslak klitorisimde uğulduyor.

Tam orada, boğazımın ve omzumun kıvrımında gülümsüyor ve hislerimin üzerine fısıldıyor.

"Gözlerinizi kapatın, cevap gelecektir."

Söylediklerini yapmaya çalışıyorum ama aklımda hiçbir düşünce oluşmuyor.

"Ben... Ben bilmiyorum." Nefes nefese kaldım. doğru okşuyor, dudakları tenimin tadına bakıyor ve emiyor.

"Kelimelerini kullan, Kira."

Elim aşağıya kayıyor, ona dokunuyor, büyüklüğünü, sıcaklığını ve çeliğini hissediyorum. Banyoda bana yaptırdığı gibi çekmeye başladım. Düşük bir inilti ve elime sert bir itiş ile ödüllendirildim.

"Şöyle diyecektim-" Amımı okşarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Bilecek kadar bilmiyorum."

Küçük dar amcığma üçüncü bir parmak daha sokuyor. "Bakire olduğun için umarım olmaz."

"İly, bizim yaptığımızı ben hiç yapmadım. Ben..." Siktir, bu çok aşağılayıcı. "Öpüştüm, üçüncü aşamaya geçtim -hani şu-"

"Kira." Başını kaldırıp bana bakıyor ve bakışlarına yakalanıyorum. "Bana rahibe olmaktan bir adım uzakta olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Evet... Hayır... Ben bir başarısızım." Başımı göğsüne gömüyorum ve parmaklarını sokmaktan vazgeçmiyor.

Şimdi durdu ama çekilmedi. Sadece bana bakıyor. "Sen değilsin."

"Ya bunu yanlış yaparsam?"

"Yanlış bir şey yok."

"Eminim vardır."

"O zaman ben sana öğretirim."

Ama o dinlemiyor. Beni yavaşça öpmeye başlıyor, boğazımdan göğüslerime doğru iniyor, önce bir meme ucumu sonra diğerini emiyor.

"I..."

"Yeter. Elini çek. Rahatla. Bundan sonrasını ben devralacağım."

Dediğini yapıyorum, elimi ondan çekiyorum. Vücudumdan aşağı iniyor. Sonra parmaklarını içeri ve dışarı pompalamaya devam ederek beni yemeye başlıyor.

Patlamam uzun sürmez.

"Biri senin için..." diyor, geri çekilerek. "Ve bir tane de benim için."

Sadece birkaç dakikalığına gitti ve sonra geri döndü, kalçalarımın arasına girdi ve üzerimde kaydırırken sikinin düz, kalın başını hissedebiliyorum.

"Bu gerçekten oluyor mu?" Kendi kendime fısıldıyorum.

"Ben senin içindeyken bunu söylemeyeceksin."

Vücudum ona aç. Yavaşça içeri itmeye başladığında hala boşalıyordum.

Bu başka hiçbir şeye benzemeyen bir istila.

Nefesim kesiliyor. Ne kadar olsam da, dar geliyor. Neyse ki Ilya acele etmiyor, yavaşça içime giriyor. Onun gibi bir canavardan asla hayal edemeyeceğim bir kısıtlama seviyesi.

Tamamen içeri girdiğinde nefesimi tuttuğumu fark ediyorum. "Ilya." Adı dudaklarımdan uzun, sessiz bir nefesle dökülüyor ve bunu yoğun, neredeyse acı verici bir zevk takip ediyor.

Ona karşı nabzım atıyor. Nazik bir kasılma ve *onunkini* yansıtan bir tatlılık.

"Bacaklarını belime dola, ufaklık. Bir gezintiye çıkıyoruz."

Emredileni yapıyorum ve yavaş ve sık bir şekilde içime girmeye başlıyor. Bu yavaş ve derine dönüşüyor. Her çekişinde onu ve her içeri itişinde nasıl sığıldığından emin değilim ama yine de sığıyor. Tam bir mükemmellikle.

"İyi misin?"

Sesi derinleştiriyor, nefes nefese kalıyor. "Evet."

"Hayır," diye başını sallar. "Henüz değil. Bedenini ona teslim et.

Rahatlayın. zaman gerçekten

hissedeceksiniz." Söylemesi

yapmaktan daha kolay.

Yine de uyum sağlamaya başladım. Basınç artıyor, gözlerim kapanıyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor. Çok geçmeden, artık yavaş gitmiyoruz, çok geçmeden beni yükseklere çıkardığı vahşi bir rollercoaster'a dönüşüyor, ancak bana o kadar derinden çarpıyor ki aşağıya doğru kayıyorum.

Her seferinde daha yoğun. "Daha

fazla," diye yalvarırken buluyorum

kendimi.

"Bunu kaldıracabileceğinden emin

misin?" Sanki bir çeşit centilmen.

"Evet," diye nefes alıyorum, içimde bir ateş yanıyor. "Evet, lanet .

Daha fazla.

Bana daha fazlasını ver."

"Nasıl ."

Aynen , beni ciddi bir şekilde sikmeye başladı.

Ve bununla başa çıkabileceğimden emin değilim. Ama artık geri dönüş yok. Bu yüzden dudağımı ısıyorum ve her santimini alıyorum.

Her biri itme o daha sert veDaha derin, ama

I sadece pençe at Daha fazlası için

çaresizdi. Çünkü daha fazlası dediğimde ciddiydim.

Ilya içimde bastıramadığım bir şeyi uyandırdı.

"Çok darsın amına koyayım," diye gürlüyor, neredeyse tamamen çekiliyor, sonra tekrar o kadar derine giriyor ki, yeniden dağılıyorum.

Tüm vücudum vahşi bir mutluluk havuzuna dönüşüyor.

Yine de...

"Daha fazla." Kelime içimden dışarı fırlıyor. Ilya sırtıyor. Alnında ter var. Muhteşem, dövmeli kasları düşük ışık altında parlıyor. Esnek, canlı bir mermer gibi; bir erkeğin güç merkezi.

Bana sanki istediği şeymişim gibi bakıyor.

"Lanet olası bir canavar yarattım," diye alay ediyor, daha önce tüm barı ele geçirdikten sonra olduğundan daha ağır nefes alıyor.

"Tüm övgüyü almak tam sana göre."

Bunun üzerine Ilya çekiliyor ve ben de onun parlayan sikine bir göz atıyorum, hâlâ o kadar sert ki henüz boşalmadığını biliyorum.

Onun tadına bakmak için doğrulmaya çalışıyorum ama o sadece kalçalarımı tutup beni çeviriyor.

"Kıçını kaldır." Beni tokatladı. "Eller ve lanet dizler."

Ellerimin ve dizlerimin üzerine kalkıyorum ve zonklayan, ihtiyaç duyan kıcımlı onun için kaldırıyorum. Parmağı her iki yanağın arasında geziniyor. "Beklediğimden daha iyi emir alıyorsun. Bakalım başka nelere ."

Bir an sonra, yeni bir vahşi zevk patlaması içimde kırbaçlanıyor. İlyâ parmağını zonklayan deliğime sokuyor, sonra çekip ıslak dudaklarımı aralıyor.

"Lanet olası bir başyapıt," diyor ve dudaklarını yaladığını duyabiliyorum. "Tıpkı geri kalanınız gibi."

Bu sefer, sikini içime soktuğunda, her şey onunla ilgili. Beni istediği gibi sikmeye başladı. İlkel bir açıklıkla.

Bu pozisyonda, bir şekilde öncekinden daha da derine girmeyi başarıyor. Sert karın kasları hassas kıcıma çarpıyor. Her acımasız şaplak içimde acı dolu bir coşku şoku yaratıyor.

Aklımı kaybediyorum, onun siki ve benim amımdan başka bir şey kalmayana kadar çarşafı kavriyorum. O kocaman, sert alet bir şekilde daha da şiştiğinde nefesim kesiliyor.

"Evet!" diye kükrüyor, içime boşalırken büyük elleri küçük belimi sıkıca kavriyor.

Hemen arkasından takip ediyorum, son damlasına kadar sağarken amım sıkılıyor.

Hiçbir şey kalmadığında, kığım hâlâ havadayken yere yığılıyorum, ta ki o sonunda gevşeyip beni kollarına alana kadar.

"Aferin kızıma," diye gürlüyor ve beni kocaman bir sarılma gibi saran nazik bir tutkuyla öpüyor.

Bir şey söylemek istiyorum ama ne söyleyeceğimi bilemediğim için onu öpmekle yetiniyorum.

"Pişman mısın?"

İlyâ bizi yuvarlarken saçlarımı düzeltiyor ve beni kollarının arasına alıyor.

Bir yanıma buna, nasıl alışabileceğimi düşünüyorum.

Kardeşime yaptıklarından dolayı nefret ettiğim bir adam için o, dünyadan bir tampon, arzuların bulunduğu bir vaha ve huzur.

Pişmanlık mı? Bu kelimeyi kafamda evirip çeviriyorum. Olmalı. Bu adama bekâretimi antika bir hediyeymiş gibi vermekten, aileme ve onların ölümündeki rolüne karşı bir ihanet eylemi anlamına gelmesi gereken şeye kadar. Ama yine de...

"Hayır, bilmiyorum."

Kulağıma karşı usulca gülüyor. "Bunu bana yarın ağrın olduğunda söyle."

"Ben formdayım."

"Seksin fitness ile hiçbir ilgisi yoktur ve her şey sahip olduğunuzu bilmediğiniz minik kaslarla, size zevki hatırlatan minik kaslarla ilgilidir."

Yüzümü göğsüne çeviriyorum, onun ve benim kokularımın karışımından oluşan baş dönmesini içime çekiyorum. "Göreceğiz."

"Evet, uyuyacağız. Şimdi uyu, Kira."

"Yorgun değilim."

"Ama ben öyleyim."

İlyas yorganı üzerimize örtüyor, sonra uzanıp odayı karanlığa .

As o döner kapalı ve Işık, ve Ben bir kez daha fazla kalabalık Karanlıkla, yalnızlık ya da düzenli olarak bana musallat olan hayaletlerle dolu değil.

Bu karanlık ısı ve güvenlikle dolu. Beni tutan adam tarafından tamamen gölgede bırakıldı.

Bu gece dinlenmeye ve onun geçici olarak sağladığı sakin güvenliğe gömülmeye karar verdiğimde dalmaya başlamam uzun sürmüyor.

Ama yarın?

Yarın onu yok etmeye devam edeceğim.

KIRA

Ilya burada değil.

Kalkıp yarı uykulu bir halde tuvaleti aramak için etrafta hâlâ yatak takımlarının içindeyim. Tuvaleti bulup iyice kullandıktan sonra yatağa geri yığılıyorum ve rüyasız bir uykuya dalıyorum.

Ama bir şeyler damlıyor, belki sessizlik ya da onun sıcak bedeninin eksikliği, ama uyanıyorum ve bu sefer uyumuyorum.

Yatağın yanındaki tarafı soğuk, sanki uzun zamandır yokmuş gibi.

Ve bu...

Yalnızlık belirsizlikle birlikte yayılıyor ve şimdi tamamen uyanığım. Yataktaki her hareket ilk seferimin anılarını geri getiriyor. Her küçük garip ağrı her şeyi acı verici bir şekilde netleştiriyor. Bir parçam seksin hislerine gömölmek istiyor.

Zevk, heyecan, haz. Bundan başka bir şey yok.

Ama Ilya kafamın çok içinde, onun çok büyük bir parçası. O hem bir zevk hem de suçluluk kaynağı.

Vücudunun harikalarından zevk almak.

Düşmanla birlikte aileme ihanet etmenin suçluluğu.

Midemdeki gurultuyu görmezden gelerek gözlerimi kapatıyorum. Seksle ilgili deneyimlerim bir erkek arkadaşımın göğüslerime dokunması, daha fazlasını istemesi, vermek istemediğim şeylerle sınırlı. Bu sona erdi ve...

Bekaret önemli değil, sanki kutsal bir şeymiş ya da benim için bir çeyizmiş gibi. Sadece, hiç zamanım olmadı, ve o ilk çocuk... o

hırslarımdan, başarılı olma ihtiyacımdan çok fazla uzaklaşmak olurdu. Bu, ağabeyimin ve babamın dehşet verici ve trajik ölümlerinden, beni rahatsız eden ve hala da eden hayatımı şekillendiren o anlardan kendimi uzaklaştırma ihtiyacından kaynaklanıyordu.

Tüm bunlar gerçek bir ilişki yaşamamı engelledi... ta ki şimdiye kadar.

Bunun bir ilişki olduğundan değil. Ya da fiziksel olanın ötesinde gerçek bir şey.

Ama hiç kimse İlya kadar ilgimi çekmemişti.

El ele tutuşmak, öpüşmek ve masalsı şatolar gibi masum şeylerle ilgili aptal çocukluk hayallerimden, kadınlığın eşliğindeki belirsiz gençlik yıllarıma ve belirsiz seks fikrini keşfetmek istememe kadar her zaman, her zaman. Bu düşünce ve arzuların merkezinde her zaman İlya vardı.

Hatta... nefret, kızgınlık ve suçlama devam etse de, sanırım bir parçam İlya ortaya çıkarsa her şeyin burada, onun yatağında biteceğini biliyordu.

Sanırım içimdeki küçük kızın romantik umudu, onun iş bittikten sonra da benimle kalacağını düşünmeme yetti. Bana bakacağını ve ne? Beni seveceğini mi?

En azından yanımda onunla uyanmayı bekliyordum, soğuk bir yatakta tek başıma değil.

Yorganı geriye itip çıplak olduğumu fark ettiğimde hüzün göğsüme çöküyor. Dün geceki elbiseyi giymek istemiyorum ve elimdeki tek şey onun tişörtü. Hiç yoktan iyidir, bu yüzden onu giyiyorum.

Bir esnemeyle oturma alanına çıkıyorum ama İlya orada değil. Kaşlarımı çatarak etrafa bakınıyorum, mutfağa girip çıkıyorum, kendimi biraz kaybolmuş ve fazlasıyla yalnız hissediyorum, birden ana asansörün sesi duyuluyor ve kapılar açılıyor.

"Neden ayaktasın?" İlya, kaslı kollarında paketler ve çantalar tutarak bana kaşlarını çatıyor.

Ben de ters baktım. "Neden ?"

"Kira, ben burada yaşıyorum." Eşyaları bir koluna aktarıyor, asansörün tuş takımındaki düğmelere basıyor ve üstündeki ışık sönerek kilitlendiğini gösteriyor. "Ben ."

Beni geçip mutfağa gidiyor ve her Şeyi adaya bırakıyor.

Mutluluk damarlarımda zıplıyor ama görmezden geliyorum. Geri döndüyse ne olmuş yani? Yalnız uyandığım için hissettiğim üzüntüyü de görmezden gelmeye karar veriyorum.

İlyâ antalardan birini açmaya başlar. "Senin derdin ne ki? Aç mısın?"

"Hayır." Ona kaşlarını çatıyorum. "Sen gitmiştin."

Omuz silkiyor. "Bir saat kadar önce yatak odasına girdiğimde sen de öyleydin. Kanı temizlemek için çarşafı soydum."

Gözlerim açılıyor ve yanaklarım yanıyor. "Bu değil-"

Boğazını temizliyor, aniden rahatsız olmuş gibi görünüyor. "Sadece lekeler. Bekâretini aldığım için." İlyâ dönüyor ve bana bir fincan uzatıyor. "Kahve. İç Şunu. Krema ve Çeker var. Çok Amerikan."

"Kan mı?"

"Birkaç damla." Şimdi sesi fiziksel acı çekiyormuş gibi çıkıyor. "Soğuk suyla yıka, çarşafı da ketenle."

Bunu çok açık bir cevapmış gibi söylüyor.

Bazı kızların kanadığını, bazılarının kanamadığını biliyorum. Acımadı, sadece... o çok büyük ve... Utanmasında ve çamaşır yıkamasında garip bir Şekilde sevimli bir Şey var. Bir parçam ona sarılıp öpmek istiyor. İstemiyorum. Açıkçası. Orada öylece duruyorum.

"İşte kıyafetler. Tişörtümün içinde ne kadar iyi görünüyorsan..." Elinde, üzerinde pahalı bir mağazanın adı yazan parlak bir karton çanta var. Ayakkabılarımdan birini alıp bir taburenin üzerine koymasını ve ardından bir ayakkabı kutusunu kenara doğru kaydırmasını izliyorum. "Ve ayakkabılar..."

Ağzım seğiriyor. "Sen... meşguldün." "Sen... uyuyordun."

Küçük karton taşıyıcıdan bir to-go bardağı daha alıyor, bir yudum alıyor, yere koyuyor ve bez bir market çantasını açmaya başlıyor.

"Pastırma. Yumurta. Ekmek. Avokado. Marul ve... bir domates." Onları yere koyuyor. "Amerikan kahvaltısı." Başka bir çanta çıkartıyor ve bir dilim siyah ekmek, sōęüş et, bir kavanoz turşu ve kültür tereyağı koyuyor. "İlyâ Rus kahvaltısı."

Kahveyi bırakmaya gidiyorum ve irkiliyorum; sahip olduğumu bilmediğim o lanet kaslarım çekiliyor.

Beni içeri aldı, sonra elimi ve kıyafet çantamı tuttu. "Burada banyo olmayan tek şey banyo, ama kahvaltıdan önce seni temizleyelim."

"Ben bebek değilim." Kurtulmaya çalışıyorum.

Ama bırakmadı. Bunun yerine, beni kendisiyle birlikte banyoya sürüklüyor ve duşu açıyor, beni bir öpücük için çekerken körlemesine ayarlıyor. Uzun, yavaş, baştan çıkarıcı bir öpücük, beni gevşek hissettiren, istediği gibi yapabileceği bir öpücük. Ve tam olarak yaptığı da bu.

Ilya üzerimdeki tişörtü çıkarıyor ve beni nazikçe duşa sokuyor.

Sıcak su mükemmel sıcaklıktadır ve kasları ısıtmak ve gevşetmek için harikalar yaratır.

Ona bakıyorum, sünger görmediğim için sünger istemek üzereydim ama kıyafetlerini karıştırırken duruyorum. Mutluluktan uçmuş halimle bile, onun mükemmel formuna kapılıyorum - geniş omuzları, dar bel, uzun, güçlü kaslı bacakları, gergin tenini kaplayan tüm o siyah dövmeler. Ve siki.

Böyle yumuşak, daha küçük, daha az önemli görünmelidir. Ama öyle değil. Yarı uyarılmış ve şimdiden kocaman. O kadar güzel ki onu ağzıma almak istiyorum, eğer yapabilirsem. Eğer sığarsa. İçimde bir özlem dalgası dolaşıyor, ayak parmaklarıma ve parmak uçlarıma kadar ulaşıyor.

"Yer açın."

Ilya içeri giriyor ve bir dizi şampuan ve saç kremi şişesinin arkasında yumuşak bir sünger buluyor. Süngeri kendisi gibi kokan vücut yıkayıcısıyla sabunluyor ve beni kendine doğru çekerek yıkamaya başlıyor.

Başım ona yaslanıyor ve o kalçalarımı, göğsümü, kıkırmı ve amımı temizlerken su üzerimden akıyor. Acele etmiyor, parmakları dokunduğu her yere masaj yapıyor. Parmaklarını kıvrımlarımda gezdirse de bunu cinselliğe dönüştürmüyor. İstediğim şeyleri yapmıyor.

İhtiyacım olan şeyleri yapıyor.

Yavaş ve tatlı bir dokunuşla beni temizliyor. Şehvetli, bunu inkar edemem ve şimdiye kadar duş suyu olmadan bile ıslanmış olurdum. Ama beni tahrik etmeye çalışıyor gibi değil.

Ya da belki sadece saflık ediyorum....

İlyâ beni döndürdüğünde iç ve ona yapışıyorum, sertliği karnıma bastırıyor. Sırtımı ve kıkırımı temizleyebilmesi için arkamı döndüğümde, ona sürtünmekten kendimi alamıyorum. Ona dokunmak için ellerimi aşağı kaydırıyorum ama bileğimi tutuyor ve beni yerimde tutuyor. Omzumun hizasına küçük öpücükler konduruyor, tutuşundan kurtulmak için mücadele ediyorum.

Sonunda beni bıraktı ve sikini aldım. Bir uyarı sesi çıkardı. "Kira."

"Ne?" Başımı ona doğru eğiyorum.

"Böyle yapmaya devam et," diyor, ben o ıslak, sert, ipeksi ereksiyonu okşarken alçak bir inilti serbest kalıyor, "ve düşün duvarına karşı sert bir şekilde becerileceksin."

Kaslarım ağrıya bile sözleri ağrıyan bedenime zevk veriyor.

Hala girdiğine inanamıyorum. Tekrar yapabilecek mi görmek istiyorum. Ve tekrar.

Acı çekmenin canı cehenneme. Ona karşı kıpırdandım. Bu sefer aynı hem hırlıyor hem de gülüyor, böyle bir zevkten beslenebileceğini bilmediğim parçalarımı aydınlatıyor.

"Belki-"

"Eğer bunu yaparsak," diyerek sözümü kesti ve dişleriyle kulağımı ısırды, "Seni hiç uyardıktan başlangıç seviyesinden doktora seviyesine çıkaracağım. Ve söz veriyorum sonrasında günlerce yürüyemeyeceksin."

"Şey..." Doğru yanıtı formüle etmeye çalışıyorum ama şimdi doktora düzeyinde seksin ne olduğunu merak ediyorum.

"Ah, Kira, seni kirletirken, sana öğretirken, seni keşfederken çok eğleneceğim."

"Eğer," diyorum, "sana izin verirsem."

"Eğer hakkında kim bir şey söyledi? Ya da izin vermekten?" diye gülüyor ve kulağımı tekrar ısırıyor. "Merak etme, tekrar tekrar içine girmek istiyorum ama daha yeni başladın. Bir sonraki sefer için dinlenme ve iyileşme zamanı."

Şaşırtıcı bir şekilde beni nazikçe itiyor ve kendini durulamaya başladığında ayrılıyor. Ben de aynısını yapıyorum.

"Ayrıca," diyor, suyu kapatıp dışarı çıkıyor ve büyük bir havlu kapıyor. "Ben acıktım."

Ilya havluyu omzuna atıyor, daha önce giydiği kıyafetleri alıyor ve odasına doğru ilerliyor. Kendimi toparlamak için bir an durduktan sonra onu takip ediyorum ve yolumun üzerindeki kıyafet çantasını alıyorum.

Ben çantayı açarken o kurulanıyor ve dolabına gidiyor.

Gideli çok olmamıştı ki yakındaki bir telefonun çalmaya başladığını duydum. Bir an için benimki olmasından endişelendim ama sonra Ilya dolaptan çıktı ve yatağın başucundaki masadan çalan telefonu aldı. Onun telefonu.

Ekranı kontrol ederken yakışıklı yüzünde bir kaş çatma belirir. Kaslı gövdesinin üzerinden siyah bir gömlek kayıyor.

"Kal, yemek ye," diye talimat veriyor, seksi, şehvetli tavrı gitmiş. Onun yerine soğuk, etkili ve ölümcül biri var. "Gitmem gerek ama şoförüm seni daha sonra eve bırakacak, böylece akşam yemeği için düzgünce giyinebilirsin."

Bana aldığı çiçekli elbisenin fermuarını çekiyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Hâlâ gidiyor muyuz?"

Beni tutuyor, dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ve "Bunu hayatta kaçırmazdım" diyor.

Ve sonra gitti, beni yalnız bıraktı. Tekrar.

İLYA

Bir bakıma, işe gitme, Semyon'un ortaya çıkardığı ipuçlarını takip etme ihtiyacı bir lütuf.

Kira ile birlikte olmak... beklenmedik bir şey. Beni derinden bir yolunu buldu ve onu kardeşine olan öfkemi boşaltmak için bir araç olarak kullanmak yerine, tamamen başka bir şeye dönüştü.

Bir şoför beni ofisime götürürken elimi gözlerime götürüyorum, sunucularımın bulunduğu, tanımsız bir binada bir yer.

Kahretsin. Eski en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşiyle seks yaptığıma inanamıyorum. Düşmanımın kız kardeşiyle.

Ve onun bekaretini

aldım. Buna yarı

gülümsedim.

O masumdu.

El değmemiş kar gibi.

Ve ben onu kirlettim.

"Siktir."

Şu anda Kira'yı düşünemem. Ya da seksi. Odaklanmam lazım.

Sanki Semyon aklımı okuyabiliyor. Mesaj atıyor, ben de telefonuma bakıyorum.

ETA? Bir şey buldum.

Mesaj . ***Dakikalar.***

Cayman'daki bir bankadan daha fazla güvenlik özelliğiyle donatılmış mütevazı bodrum katındaki ofise geldiğimde

İçeride Semyon'u tamamen işine dalmış halde buldum. Kafasını kaldırmıyor.

Onu suçlamıyorum. Adamın ekranlarında karmaşık bir güvenlik görüntüleri ağı var ve bunlar bir hikaye anlatıyor.

İnsanları ve arabaları takip etmek için geliştirdiğim bir sistemi kullanıyor. Yapay zeka ve yüz tanımayı kullanıyor ve Chicago'daki çeşitli kamu kameralarından alınan hızlandırılmış gerçek zamanlı görüntüler üzerinden çalışıyor... bazı özel güvenlik kameralarından bahsetmiyorum bile.

Yukarı çıkarken ortadaki bilgisayarı ve oradaki beş kamerayı inceliyorum.

Biri bildiğim görüntüleri tersten gösteriyor, diğerleri... "Bu vurdukları zaman mı?" Rusça soruyorum.

Semyon başını sallar. "Halkımızı katleden şerefsizlerin izini sürmeye çalışıyordum."

Kaşlarımı çattım. "Bu görüntüyü aldın?"

Ekranı dokunuyorum. Hâlâ zula evindeyiz, o gece ve Semyon bana orada olanlarla ilgili yeni bir şey anlatmıyor. Ama kızgın olduğunu biliyorum. Çok kızgınım.

"Kamera daha ."

"Bu onların ayrılışı." Arabalarla dolu görüntüleri işaret ediyor. "Kaç kişinin geldiğini bilmiyoruz."

"on kişi saydım."

Rusça bir hakaret mırıldanıyor.

"Daha fazlası da olabilirdi. Bilmiyoruz, Ilya."

"Biz kesinlikler içinde çalışıyoruz. Giden on kişi var, yani elimizdeki on kişi." Durdum ve ona baktım. "Peki ya ülkedeki arkadaşımız?"

"İşte." Bozulmuş görüntüleri getiriyor, ama pusuyu ve hayatta kalan muhafızımızın dövuştüğünü, yere düştüğünü ve ölüme terk edildiğini görmeye yetiyor. "Onunla konuştum, ama... hiçbir şey bilmiyor."

"Tüm gün ve akşam boyunca zula evinin etrafındaki bölgeyi kontrol edin."

Bunu yapıyor ve ben oturmuş kara kara düşünürken, tüm ekranlara bakarken bana bakıyor. Benim için onlar yapboz parçalarıyla dolu. Her şeyi o tek köşe parçasını arıyorum.

? Önemli değil.

Ama şu anda neyin önemli neyin önemsiz olduğunu bilmiyorum, o yüzden... Gözlerimi dikip bakıyorum, gerçekten anlamıyorum, her şeyin bilinçaltımda çalışmasına izin veriyorum.

"Bir şeyin peşinde misin? geçtim ama hiçbir şey olmadı." "Ben bir şeylerin olmasını beklemiyorum. Aradığım şey sıradan."

"Ne gibi?" diye sorar. "Geri sarmak gibi."

Ona söyleneni yapar.

"Tekrar."

Semyon bir kez daha görüntüleri geri sarıyor ve ben her seferinde izliyorum.

"Siktir."

İşte orada. Tam orada. Burnumun dibinde. Ayağa kalktım, bilgisayar klavyesinde duraklat tuşuna bastım ve işaret ettim. "Şu araba. On tane arabamız var. Bazıları gelip gidiyor ama sizde on tane var, değil mi?"

Başını sallıyor.

"Ve hepsi aynı anda mı ayrılıyor?" "Ve farklı yönlerde gidiyorlar."

"Çekim yaparsak diye." Zekice. Ama yeterince zekice değil. Çünkü kendine özgü yürüyüşü olanı takip edebiliyorum. "Şu hariç tüm arabaların görüntülerini indirin."

Semyon bilgisayarda tıklar tıklar çalışıyor. "Lanet olsun. Onu burada kaybediyoruz."

Beş blokluk bir yarıçaptan bahsediyor. Arabanın soyulabileceği sayısız garaj, ara sokak ve depo... Ama büyük olasılıkla araba değiştirilebilecek bir yer vardı. Zor olmazdı. Bu bölge suç faaliyetlerinin yuvasıdır. Oyunun içinde değilseniz tehlikeli değil, ancak hem sınırda sanatsal hem de tozlu endüstriyel işletmelerin bir karışımı var.

Buradaki güvenlik kameraları yüksek teknoloji ve korumalı. Yine zekice.

Ama olay şu ki, benim parladığım yer burası. Kafatası kırmak ya da sokaklarda pislik bıçaklamak değil. Andrei ve Valentin'in sevdiği gibi oynamıyorum. Bunu yapabilirim. Ve bu konuda mükemmelim. Rusya'dan sürgün edilmeden önce bile yıllar içinde bir ölüm makinesi olmak zorunda kaldım.

Ama bir klavyenin arkasında, beynimi kullanarak, kimse bana dokunamaz.

Hayatlarını buna adayan daha iyi hackerlar var. Ama ben daha zekiyim.

Bu bir grup hacker inek değil. Bunlar organize suç grupları. Ya da sanat eserleri ve mücevherler gibi son derece hassas çalıntı parçalarla uğraşan insanlar. Harika sistemleri var.

Ve harika sistemlerin her zaman arka kapıları vardır. Ben onları bulmakta üstüme yoktur.

"Tüm sistemlerden görüntü almam gerekiyor. Açıp indirir indirmez çalıştırmaya başlayın. O arabayı arıyoruz.

Dokuzuncu kamerada, Semyon "Patron?" diyor.

Bakıyorum. "Bu sadece bir blokluk bir yarıçap değil, tüm bu işyerleri ve yüksek binalar korunuyor. Elle giremeyiz; çok büyük ve sistemleri bir araya gelsek kıramayacağımız kadar karmaşık. Onlara veririz. Ama..."

"Düşünce tarzını seviyorum."

"Benimle böyle flört etmeye devam edersen, Semyon, lanet olası fikirler edinmeye başlayacağım."

Bir kahkaha attı. "İçeri girersem güzel parçanın mutlu olacağını sanma."

"Bir kızdan mı korktun?"

Kamerayı peş peşe çekmeye devam ediyorum, her iki tarafında da hata için cömert bir alan olan bir zaman penceresiyle dalga geçiyorum.

"Genç ve tatlı görünebilir ama seninle uğraştığına göre biraz akli dengesi yerinde değil. Taşaklarımın kesilmesi riskini almak istemem. Sanırım bunu flört olarak bırakacağım."

Gülüyorum. "Çok kaçırıyorsun." "Eğer onu paylaşmak istiyorsan..."

"Sadece bıçağımın sikini kesip doğramasını istiyorsan." Uyarıyorum.

"İstediğin olsun." Sonra sordu, "Sence bu adam lider?"

Omuz silkiyorum. "Eğer lider oysa, o zaman bire on hepsi buraya gelecek..." İşte .

Tanıdık bir yürüyüş. Ve konuda bir şey var, o kadar tehlikeli bir şekilde tanıdık bir şey ki, tüylerimi diken diken ediyor, ama yine de onu belirleyemiyorum.

Hayal kırıklığı ellerimi kıvırmama neden oluyor. kadar sayıyorum.

Adam inanılmaz derecede yüksek teknoloji kameraların olduğu bir ara sokağa giriyor ve bir kapıda duruyor. Adamın vurulmadan önce başka nereye gittiğini görmek için arabayla geriye doğru iz sürebileceğim, ama-

Düşüncelerim sert bir şekilde durdu.

Adam bir kod giriyor. Ve kapı açıldığında kar maskesini yırtıp atıyor.

Midem bulanıyor. O

yüzü tanıyorum.

"Ne oldu?" Semyon soruyor ama onu zar zor

duyuyorum. "Siktir."

"Patron."

"Onu tanıdın mı?"

Semyon ekrana kaşlarını çatıyor. "Bakmalı mıyım?"

"O eski ülkeden," diyorum. "Kötü şöhretli bir suikastçı."

Hemen anladı. "Tüm adam kaçırma ve cinayetleri işleyeni bulduk mu?"

Lev'in korkudan aklını kaçırmamasına şaşmamalı.

"Evgeni Kuchеров," diye açıkladım. "Aka The Silent Kasap. Siktir."

Hâlâ eski hayaletler peşimde. Ve... Oh, lanet olsun.

Eğer ne yaptığımı öğrenirlerse... Rus Bratva'nın bilgisayar sistemlerini sabote ettiğimi... bu kesinlikle lanet olası kasabı son vermesi için gönderecekleri bir şey.

"Nerede olduğunu biliyoruz. Ve o büyük bir . Onu dışarı çıkarın ve..."

"Andrei daha da güçlü hale gelir."

"Hepimiz." Bu sadece cazip değil, aynı zamanda en mantıklı olan şey.

Artık nerede olduğunu biliyoruz. Onu dışarı çıkarmanın zamanı geldi.

"O noktaya arabayla gidebiliriz," diyor Semyon. "Ya da bunu Andrey'e götürürüz. Emirleriniz nedir?"

İkisini de yapabiliriz. Her ikisi de yapılacak doğru şeydir. Ama bu bir tuzak da olabilir. Evgeni silahları ateşleyerek gelmemi bekleyebilir. Sonra tekrar, ihtiyatlı davranmamı bekleyebilir. Ve sonra...

Ne?

Operasyonlarına devam mı edecek?

Artık kim olduğunu ve ne istediğini biliyorum. Beni. Ya da, daha doğrusu, peşinde olduğumu öğrenmek. Ama yapamaz, doğrudan değil... Ona yalnız gelmediğim sürece.

Ona istediğini verebilirim. Geçmişimin geleceğimin önüne geçmesine izin veremem. Andrei ve Valentin'i daha etkilemesine izin vermeyeceğim.

Bir an önce bu bokun dibine inmeliyim. O kapının ardında ne olduğunu keşfetmeliyim.

"Semyon-"

Bir emir veremedi telefonum çaldı. Ekranı baktım.

Planlanmış bir hatırlatma. ***Kira'yı al.***

Kaşlarımı çatıyorum.

Güzeller güzeli Kira ile akşam yemeği.

... Ya da Kasap'la bir kavga.

Lanet olsun. Bir karar vermeliyim, hem de hemen. Ama sonra birden fark ettim ki yok.

Cevap zaten belli. Telefonumu yere atıyorum.

"Arabayı çalıştır."

KIRA

"Nerede o?"

Yansımamı kontrol ederken tek yapabildiğim kendi kendime mırıldanmak.

İnkâr edemem, iyi görünüyorum. Elbette hazırlanmak çok zamanımı aldı ama bir yanımda bunu dört gözle bekliyordum.

Ilya'nın bu kadar geç kalmasını hiç beklemiyordum ve kesinlikle konuda bu kadar üzölmeyi de beklemiyordum.

Belki de üzerimdeki bu elbisedir. Onun elbisesi. Üzücü olan şu ki, şu anda sahip olduğum en güzel ve en pahalı şey onun bana aldığı elbise. Ve güzel - seksi ve ateşli değil, dar değil ya da bir erkeğin sürtük diyebileceğı bir şey değil. Bir erkeğin ne düşüneceğini umursadığımdan değil. Ilya hariç.

"Hayır, onun fikirleri de umurumda değil." Ama bu doğru değil ve onu yok etmek istediğimi hatırlamak gittikçe zorlaşıyor.

Onun düşüşünü planlamak yerine, son birkaç saatimi makyaj yaparak, saçımı yaparak ve bu geceki randevumuza hazırlanarak geçirdim.

Tanrıya şükür Bay Calhoun aramadı. Çünkü... kahretsin. Başka bir göreve gitmemi isteseydi ne yapardım?

Ilya ve iş arasında karar vermek zorundaydım ve-

Kapım tam zamanında çalışıyor ve hemen oraya koşup ona kadar sayıyorum ve giriş düğmesine basıyorum.

Ilya değil, onun adamı mı? Adı ne? Semyon mu?

Çantamı toplayıp onu arabaya kadar takip ediyorum ve o da beni Ilya'nın evine değil, başka bir lüks binaya götürüyor.

"Burada bekle," diyor Semyon.

Bir dakika sonra, Ilya güzel bir takım elbise giymiş ve her zamanki gibi iyi görünerek dışarı çıkıyor. Dışarı çıkmamı işaret ediyor ve nedenini bildiğim için dişlerimi sıkıyorum.

Kıyafetimi onaylamak istiyor ve ben de ona ayak uydurmalıyım. Hata yapmaya devam edebilirim, ama belki seksten uzak durursam, bildiği her şeyi öğrenmeye odaklanabilirim. Evde yaptığım şeyi yapmaktan daha güvenli, ki o da gelmesi planlanan saatten saatler önce nerede olduğunu merak etmeye başlamaktı.

Bu adam kontrolü seviyor, ben de arabadan iniyorum. Ilya'nın gözleri kısıldı. "Bu da ne böyle?"

"Aldığın elbise."

"Bu gündüz için." İç çekiyor. "Süslü akşam yemekleri ve topuklu ayakkabılar için değil."

Seks için değil demek istiyor. En azından, hayal kırıklığını kabul ederken benim yorumum bu.

Sorun şu ki, bu elbise ona bir servete mal olmuş olabilir ama seksi değil. Sürtükçe değil, son zamanlarda başımı belaya sokan şeylerden hiçbiri değil. Ve evet, klasik ve sade bir çizgisi var ama yemeden önce yemeğine hayran olmak ister gibi beni inceliyor.

Ben yemek oluyorum.

"Bunun daha iyi olduğunu düşünmüştüm. Daha az..."

"Eğlenceli mi?" Gözlerini üzerimde gezdiriyor. "Artık bir rahibe değilsin, Kira." beğenmiş ve resmi bir tavır takınıyor ve sesindeki kara mizah tüylerini diken diken ediyor. "Ah, tatlı, genç Kira..."

Elinin tersiyle yanağıma dokunuyor. "Kes şunu," diyorum.

Yemin ederim düşünüyormuş gibi. "Hayır. Önceden seksi bir bakireydin; şimdi rahibe gibi deneyimli bir kadınsın."

"Bir gecenin beni deneyimli yapacağını pek sanmıyorum."

"Doğru," diyor. "Birkaç gece daha yapacağız. Sadece emin olmak için. Repertuarınızı oluşturun."

"Peki, içimi lüks yerlere satabileceğimi nasıl kanıtlayacağız?" Berbat yalanımla onu tekrar yola getirmeye çalışarak soruyorum.

Ağzının bir tarafı buruşuyor ama sadece "Yemek yiyeceğiz ve sonra bir plan yapacağız. Gece kulüpleri her zaman köşeyi dönmek ister ve benim de bazılarının sahibi olan bir arkadaşım var."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Andrei'den bahsediyor olmalı, Pakhan'ın kendisinden. İşte bu büyük bir atlatma haber olurdu. Ve "arkadaş" derken patron demek istiyor, çünkü Ilya Bratva. Ve Bratva, adamlarının gitmesine asla izin vermez.

"Ama önce, bir kıyafet."

Ona baktım. "Bunu sevdim."

"Belki, ama ben bilmiyorum." Bir kolunu belime doladı ve beni arabaya geri götürdü. Bana doğru bastırarak mırıldanıyor. "Zarif bir şey istiyorum."

Konuşmaya çalışıyorum ama o çoktan eteğimi yukarı kaldırmış. "Bu hiç şık değil," diyorum.

"Benim şıklık tanımımı yanlış anladınız," diye karşılık veriyor. "Geçen gece giydiğin türden bir şıklık istiyorum. Her iki kıyafeti de. Neredeyse kıcını görebileceğim kadar zarif. Altına bir şey giyemeyeceğin kadar zarif. İstersem, kumaş parçalarını hareket ettirmek zorunda kalmadan seni parmaklayabileceğim kadar zarif. Eteğini yukarı çekebileceğim ya da üstünü indirebileceğim kadar zarif ve anında çıplak ve benim için hazırsın. İşte böyle zarif."

"Whores R Us'tan alışveriş yapmamı mı istiyorsun?"

Kulağımı yalıyor. "Orası bir yer mi? Görmek isterim."

"Hayır. Ve senin kaprislerin için böyle giyinmiyorum."

"Yapacaksın," diyor kulak memesini emerek, "çünkü hoşuma gidiyor. Çünkü buna alıştım. Tabii sana ters öldürürüm, o yüzden bana yakın durman gerekecek."

"Tekrar öldürmekten mutlu , değil mi?"

Başını kaldırıp yüzüme bakıyor. Gülümsemiyor. "Tüm bunların temsil ettiği risk ve tehlikeyi seviyorum. Ne eksik ne fazla. Ben de seni koruyacağım."

Dün gece yaptığı gibi.

Söylemesine gerek yok. İkimiz de biliyoruz.

"Arabaya, Kira."

Ben aceleyle bindim, Semyon da sürdü. Sadece ben acele etmezdi; şimdi ise deli gibi araba . Koltuğa yapıştım

İlyas ise sakın bir şekilde oturmuş, telefonunda bir şeyler yazıyor.

Yüksek sınıf bir alışveriş bölgesine giriyor gibiyiz. Kaşlarımı çattım.
"Restoran nerede?"

"Önce alışverişe gidiyoruz, Kira."

"Neden elbisem? Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim."

Kenara çökerken ona bakıyorum. Anlıyorum. Belki de restoran için az giyindiğimi düşünüyor ama elbise mükemmel ve kafasına daha fazla fikir sokmak istemiyorum. Onu tekrar baştan çıkarmak istemiyorum; bu çok tehlikeli olmaya başladı. Benim için. Ona çok düşkünüm, bunu biliyorum ama bu elbisenin içinde güvendedeyim. En azından kendimi güvende hissediyorum.

Ama o... ne? Sürtük gibi giyinmemi mi istiyor? Sanki ırzıma geçip beni cezalandırmak için bir bahane mi?

"Bu... bu..."

"Kadınlar bayılıyor."

Sanki buraya her zaman kadın getiriyormuş gibi konuşuyor ve inerken onu itiyorum, içimde bir kıskançlık patlaması yaşıyorum.

Karşılığında bileğimi tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Dikkatli ol," diye mırıldanıyor.

"Kadınlar seviyor mu? Buraya kaç kadın getiriyorsunuz?" "Sadece bir tane."

Ondan nefret ediyorum. Her , gözlerini oymak istiyorum. Ona ters ters bakıyorum. "Tabii ki var. Onu bana bırak."

Sadece gülüyor ve beni kendine çekiyor, ağzı boğazıma doğru fısıldıyor. Beni bıraktığında, orada öylece durdum. Tanrım. Bunu söylediğime inanamıyorum. Yüksek sesle. O benim düşmanım, benim... Kahretsin.

İki adım attı, durdu ve bana baktı. "Bir. Sen."

Bacaklarım bükülmekle tehdit ediyor ve beni ayakta tutan tek şey etrafıma dolanan eli oluyor.

Lüks mağazaya girdiğimizde, hayrete düştüm. Hayatımda hiç bir yerde bulunmamıştım. Yetişkin kadınlar için Disney Dünyası gibi. Baktığım her şey bir öncekinden daha güzel. O arkada kalıp müdürle konuşurken ben önden gidiyorum.

Çünkü erkekler böyle yapmaz mı?

Bırak kadın .

değil. Bana bir şey almasına izin vermeyeceğim.
Ama bakabilirim ve imrenebilirim. Ve .

Bir elbise gözüme çarptı. Pırıltılı bakır rengi, diz altına kadar iniyor ve uyluk kısmının ortasında bir yırtmaç var. Tam da İlya'nın istediği bir elbise. Ve çok çarpıcı.

Fiyat etiketine baktım ve nefesim kesildi. Bu da şaşırtıcı. Şaşırtıcı derecede astronomik. Ve sonra muhteşem bir çanta görüyorum.

Sikeyim. Cüzdanlar. Onlara karşı bir zaafım var ve bu şık, bir ton eşyayı saklayabilir ve hem aşağı hem yukarı giyilebilir.

Etiketı gördüğümde neredeyse kolumda hayal etmeye başlıyorum. Tasarımcıyı tanıyorum. Küçük bir çanta için kırk binden fazla para alıyorlar. Bunun ne kadar görmek için bakmak bile istemiyorum.

Neyse ki yakınlarda başka bir çanta var. Ona dokunmak için uzandım, sonra fiyat etiketi gevşeyince elimi geri çektim. Üzerindeki sıfırları görmezden gelecek kadar hızlı bakamadım. Neredeyse yüz bin. Bu çok saçma. Ama o kadar güzel ki ağlamak istiyorum.

"Al şunu," diye emrediyor İlya'nın sesi arkamdan. Yakındaki raftan nefes kesici bir elbise çıkardığını görmek için tam zamanında etrafıma bakıyorum. "Bu da var."

Yüzümü tamamen ona dönüyorum ve az önce baktığım elbisenin aynısını uzatıyor. Sadece bu daha küçük beden. Benim üzerimde, o beden uygunsuz olurdu.

Başımı sallıyorum.

"Bu benim bedenim değil," diye belirttim. "Çok küçük, çok dar olur. Üşüyeceğim."

Kaşlarını çatıyor, önce bana sonra elbiseye bakıyor. "Bedeniniz kaç?"

Gülmek istiyorum. "bir mağazada mı? Bilmem ki. Bu fiyat aralığında farklı bedenleri var."

"O zaman bütün rafı al. Her birini arabada deneyebilirsin. Yemek yememiz ve 8:30'dan önce restorandan çıkmamız gerekiyor."

"Neden?" Bekle... Ne dedi? Araba mı? Yutkundum. ", ne kadar güzel olsun bir arabada üstümü değiştirmem."

Yanından geçip elbiseyi kaldırmaya çalışıyorum ama beni köşeye sıkıştırıyor.

"O zaman soyunma odasına gidelim." Altını görebilmek için elbisemin üstünü çekiştiriyor, ben de elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. Onu yerine koydu.

Bunu yaparken parmaklarını örtülü meme uçlarımin üzerinde gezdiriyor. "Seni oradan değışirken izleyebilirim."

Göğsüm sıkışıyor ve neredeyse evet diyeceğim, ama bunun yerine elbiseyi kapıp uzaklaşıyorum, beni tahrik etse bile yorumu görmezden geliyorum.

"Hayır," dedim.

"Tamam." Sırıttıyor. "Sen burada üstünü değıştirirken seni izleyebilirim."

Soyunma kabinine giden yolda bir ayna var ve duruyorum. Elbise bir an için dikkatimi dağıttı. Yakından daha da muhteşem görünüyor. Bana karşı. Sonra tekrar baktım. Oh, Tanrım. Bunu giyemem. Çok küçük... ama çok muhteşem.

Başımı sallayarak konuya geri dönmeye çalışıyorum.

"Birincisi, tekrar etmekte fayda var, arabada ya da burada üstümü değıştirmeyeceğim. İkincisi, tüm rafı satın almak saçma olur. Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

Başını sallar ve gülümser. "Çok geç."

"Saçmalık," diyorum ona seslenerek. "Henüz hiçbir şey satın almadın."

"Yanlışı," diyerek çenesini oynattı ve etrafına bakındı. "Bütün dükkânı satın aldım."

Omzunun üzerinden bakarak hevesli müdüre başını sallar. Müdür de başıyla onaylıyor.

"Sen ne?" diye soruyorum, sesim biraz zayıf çıkıyor. Başımı tekrar sallıyorum. "Dükkânı satın aldım, Kira."

Etrafımdaki gösterişli tasarım çantalara, ayakkabılara ve elbiselere bakarken midem bulanıyor. Bu çok fazla. Fazlalıktan da öte. Bunu alıyorum ve sanki onunmuşum gibi hissediyorum. Büyük değilim ama kimsesiz de değilim. Podyuma çıkmayı bekleyen ufacık, sıska bir manken değilim.

Ve buradaki fiyat etiketleri. Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Bu fiyatların bazıları... Siktir et beni. Tasarımcılara yakın bir şey almayı bırak, kirayı bile zor ödüyorum.

"Bunların çoğu uymaz." Önce ona, sonra da üzerimdekilere baktım. "Bu tasarımcı işi. Güzel bir şey. İş görür."

Ve olacak da. Bunun için bana düz ayakkabılar aldı, sadece güzel renkli tekmeler, ama giydiğim topuklu ayakkabılarla eşleştirin ve her şeye hazırım.

Ilya'nın gözleri farklı söylüyor. Elbiseyi aldı.

Çok küçük. Bunu aşmanın yolu yok. Çok küçük.

Yaklaşıyor ve elbiseyi karnıma bastırıyor. Ona ters ters bakıyorum.

"O," diyorum, "sığmaz. Uymaz."

İlyâ gülümsüyor, sıcak ve kıvrımlı, ölümcül bir cazibesi var. "O zaman ısınmak için yakabilirsin. Giydikten sonra. Onu ve diğerlerini yak, çünkü ben kararımı verdim."

"Sen bir zorbasın."

Eğilip elbiseyle karnımı okşuyor. Dudak uçuklatacak kadar samimi bir hareket, bu kadar G dereceli bir şey için garip bir şekilde sıcak ve bacaklarımdan titremeye başlamasına neden oluyor.

"Belki," diye mırıldandı kulağıma, "sana koca bir dükkân satın alan bir zorba."

"Ben bir süperstar değilim."

"Olmak zorunda değilsin," diyor, kulağıma hiç de G-rated olmayan bir şekilde yalayarak. Nefesim kesiliyor. "Elbiseyi giy."

"Yakabileceğimi söylemiştin." Sesim neredeyse dizlerim kadar titriyor.

"Ben yaptım. Ama önce? Bu gece onu giyiyorsun."

Düzenli bir nefes almak için mücadele ediyorum. Boğuluyorum. Eğer ona ve onun baştan güçlü iradesine teslim , daha azının olacağından emin değilim. "Peki, burası benim dükkânım, ben seçerim."

"Hayır, bu."

"Bu çok küçük." Taviz vermeyecek kadar inatçı olduğunu bilsem de uzlaşmaya çalışıyorum. Topuklarımı yine de kazıyorum. Yine de, fark etmemesi için bu duruşumu yumuşatmaya çalışıyorum. Sinekler ve bal hakkında ne derler? Gülümsüyorum ve başka bir rafı işaret ediyorum. "Benim bedenimde bir tane var mı diye bakabiliriz, tam burada? Daha büyük bir şeye ihtiyacım var, ..."

"Bu. Bir."

Lanet olsun. Ne var ki?

"Anlaşıldı mı?"

"Her neyse."

İçimi çekiyorum ve o benimle gelmeye karar vermeden önce üstümü değiştirmeye gidiyorum.

KIRA

Yemek güzeldi ama birkaç ısırıkta zar zor tadına bakabildim.

Başlangıç yemeğindeyiz ve restoran güzel ve samimi, ama... beni en son dışarı çıkardığı zamanki gibi değil.

O sadece geçen gece miydi?

Haftalar önceymiş gibi geliyor. bu kadar çabuk hayatıma

Şarap kadehimi elime alıp bir yudum aldıktan sonra telefonum çalıyor. Ayağa kalkıp tuvalete gitmek için izin istediğimde Ilya bunu fark etmemiş gibi görünüyor. Titreyen ellerimle, bana aldırıldığı pırıltılı elbisem ve sivri topuklu ayakkabılarımla erkeklerin bana bilerek telefonumu çıkarıyorum.

Ben Bay Calhoun.

"Alo?"

"Bir güncellemeye ihtiyacım var. Tate topun üstünde, bazı ilginç şeyler getiriyor.

Elinizde ne var?" diye soruyor.

Kalbim sıkışıyor. "Bir açım var."

"Hangisi?"

"Açıyı biliyorsun. Şimdi onunla konuşuyorum."

Birine bir şey söylüyor, kelimeler boğuk. "İşe koyul," diyor bana. "Ve hafta sonuna kadar bana cazip bir şey teslim et, yoksa işten atılır ve kapı dışarı edilirsin."

Hay sikeyim. Gözlerimi kapatıyorum ve tuvaletlerin dışındaki koridorda duvara yaslanıyorum. İki parmağımı arkamda birleştirerek, "Ön sayfadaki bir ifşayı aceleye getiremezsin," diyorum.

"Gerçek bir gazeteci gibi düşünüyorsun." Onaylayan bir homurtu çıkarıyor. "Teşekkür ederim-"

"Kira, düşünmek ve yapmak var. Senden yapmanı istiyorum" diyor Bay Calhoun. "Daha da önemlisi, yarın bir güncellemeye ihtiyacım var. Bazı depoların yakınında hareketlilik varmış; insanlar ateş açıldığını söylüyor. Ruslar. Bana Tate getirdi ama eğer senin Rykov'un bağlantısı varsa, belki de o daha iyi bir seçenektir."

"Şüphelenmeden önce geri dönmeliyim." "Yarın."

Telefonu kapatıyorum, konuşmadan dolayı içimde bir şeyler huzursuzca kıpırıyor.

Döndüğümde Ilya'nın esmer kafası telefonuna eğilmiş, şarap yerine viskisini yudumluyordu.

Gittiğimi ya da geri geldiğimi fark etmemiş gibi görünmesine biraz sinirlenerek koltuğuma kayıyorum.

Tabağımı itiyorum. Sanırım beyaz şarap, limon ve füme kırmızı biber tozlu krema soslu deniz mahsullü makarnadan bir ısırık aldım.

"Dalgın görünüyorsun," diye mırıldandım.

Bana kısa bir süre bakıyor, sonra telefonuna geri dönüyor.

Boş ver onu zaten. Belki onu bilgi almak için kullanırım. Bay Calhoun'un nefesini enseme hissedebiliyorum ve Tate'in benden daha fazla ilerleme kaydetmiş olması ve üst düzey bir Bratva üyesiyle bağlantısı olmaması beni .

Ilya yükseklerde olmalı. Çok zengin ve emirleri uygulayan değil, komuta eden bir tip.

"Dikkatin dağınık görünüyor dedim." Çatalımı bıraktım ve ters ters baktım.

Cevap vermeyince tabağı itiyorum ve kollarımı kavuşturuyorum.

Sonunda bana baktı. "Seni ilk seferinde duydum.

Tahriş göğsümü yakıyor. "Ve sen yemek yemiyorsun." "Sen de" diyor, tabağımı göstererek, "yemiyorsun."

Birbirimize bakıyoruz ve havayı kalınlaştıran bir kıvılcım var, bir kızgınlık.

Ve bunun altında, vücudumun uğuldamasına neden olan farklı bir titreşim var.

Bunu görmezden geliyorum ve sinirleniyorum. Seksi bir et parçası olması, etrafa saçtığı tüm saçmalıkların yanına kâr kalacağı anlamına gelmiyor.

Eğer solmuş bir çiçek istiyorsa, çiçekçinin arkasında dünün ıskartaları için avlanmaya gidebilir.

"Aç değilim," diye .

"Satın al lanet kız kendi dükkanı , ve o mutlu değil . Kadınlar."

Öne doğru eğildim. "Erkeğin satın aldığı pejmürde elbiseyi giy çünkü bir kızı birinci sınıf bir fahişe gibi göstermenin tek yolu bu. Erkekler."

"Bu mesleğe kafayı mı taktın? Düşündüğün kadar çekici olduğunu sanmıyorum, Kira."

"Sanırım," diyorum, masanın öbür ucuna uzanıp viskisini kapıyorum ve fondip . "," diye tekrarlıyorum, "senden hoşlanmıyorum."

"Zorunda değilsin." Omuz silkiyor. "Sadece beni becermekten hoşlanmalısın."

O bir pislik, gerçekten. Bu seks olayının sevdiğim bir şey olduğunu keşfettim diye -onunla- bunu söylemesine gerek yok.

Boş bardağını yere çarpıyorum. "Ve belki de bundan hoşlanmıyorum. Ne de olsa karşılaştıracak başka kimsem yok. Belki de bok gibisin ve benim de denemeye ihtiyacım var."

Yüzüm yanıyor.

Şimdi şarabıma uzanıyorum ama masanın altından kalçamı tutuyor ve duruyorum. Elini yavaşça, nazikçe tenimde, eteğin kenarının altında gezdiriyor. İkimiz de iç çamaşırı giymediğimi biliyoruz.

"Üzgünsün," diye mırıldanıyor, kadife gibi. "Aç mısın? Ben ödüyorum.

Ye." "İstemiyorum."

Beni görmezden geliyor. "En son ne zaman yemek yedin?"

"Kahvaltıda."

İç çekiyor. "Gülümseyene kadar gitmiyoruz."

"Gülümseyecek havada değilim." Dokunuşu karşısında erimemeye çalışarak ona ters ters bakıyorum.

"Belki yersen..."

Gözlerimi kısıyorum. "Aç değilim."

O da öyle. "Saçmalık. Sen hep açsın."

"Beni takip etmiyorsan, bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Bu doğru." Bana muzaffer bir bakış attı.

Başımı salladım. "Hayır. Öyle değil. Sen benim çocukluğumu düşünüyorsun. Büyümem bitti; o kadar yemeye ihtiyacım yok."

"Evet," diyor, ". Ve yapacaksın."

Garsona el sallayarak, elini sıkıyor.

"Ne prenses?" diye sorar, sesi bir eşek gibi çıkar. "Hiçbir şey."

"Bu bir seçenek değil." Gülümsemesi gergin, kibirli. "Yemek yiyorsun."

"Peki," diyorum garsona dönerek. "Menünüzdeki her şeyden bir tane istiyorum."

Garson İlya'ya bakıyor, muhtemelen benim bir manyak olduğumu düşünüyor ama İlya sadece başını sallıyor.

"Bayanı duydunuz." Boştaki elini bana doğru sallıyor. "Her şeyden bir tane. Ve iki viski. İçki istemiyorsa tabii? İçki ister misin? Şu sattığın içki mi?"

Nefret sözcükleri yutuyorum ve gözlerimi hızla kırptırıyorum, sıcak yaşlar gözlerime hücum ediyor.

İlya yumuşar. "Şimdi biraz ekmek ve bahsettiğiniz deniz mahsulü spesiyallerinden iki tane."

Garson gittiğinde "Kendim için sipariş verebilirim" diye bağıyorum.

Öne doğru eğilir. "Her şeyi sipariş ederseniz, buyurun. Ama hepsini yemek zorundasınız. Eğer bunu beğenmezsen, başka bir şey sipariş et. Ama ye, yoksa seni masanın altına yatırıp sikimi yalatırım."

Ağzımı açıyorum, sonra kapatıyorum, çünkü bunu gerçekten yapacağını düşünüyorum.

Garson ekmek ve içeceklerle geldiğinde, İlya beni yemeye zorluyor, her sıcak ekmek parçasını kültürlü tereyağıyla kaplıyor... ve lanet olsun, bu beni biraz daha iyi hissettiriyor.

Yeni mezeler ve ikinci tur içecekler geldiğinde, benimkinin yarısını yemiştım ve kendimi çok daha iyi hissediyordum. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum,

ama buna alışabilirim.

Yine de yapmam gereken şey, hikâyeme ulaşmak için bir yol çizmek ve plan yapmak.

Ama kalbim eksik ve dönüp dolaşıp bir şeye geliyorum... Hırslarım uğruna onu gerçekten alaşağı etmek istiyor muyum?

Ilya havadan sudan konuşacak biri değil ve hâlâ dikkati dağınık. Her ne ise, önemli olduğu hissine kapılıyorum. Bay Calhoun'un Tate'in liderliği hakkında söylediklerine dönüp duruyorum. Ya o ise?

Yine de sonunda Ilya çaba gösteriyor. İsteddiği zaman çekici oluyor ve anlayışını seviyorum.

Bu yüzden tatlı istediğinde ona izin veriyorum.

Bu bazı çarkıfelek meyvesi KARIŞIM Bu
delice lezzetli, gerçekten.

Hesap geldiğinde, "Bu gece bende kalabilirsin ama dışarı çıkıp biraz iş yapmam lazım" der.

Başımı sallıyorum ve içimde bu gece yalnız kalmak istemeyen çok gerçek bir yan var.

Sonra tekrar, eğer beni onun evinde bırakıyorsa, gözetleyebilirim.

"Seni kalmaya ikna edemeyeceğime emin misin?" Uysal ve masum görünmeye çalışarak soruyorum.

Bana yavaş ve yakıcı bir bakış atarken gözleri karanlık ve lezzetli bir niyetle parlıyor. "Bakalım yapabilecek misin?" diyor. "Dene beni."

İLYA

Bir şeylerin peşinde. Ondan çekingenlik ya da uysallık beklemiyorum. Bir saniye bile.

Asla olmadı, olmayacak.

Masum, evet. Saflık havası mı? Kesinlikle. Ama nazlı? Uysal mı? Utangaç? Bu o değil.

Yine de ne istediğinden emin değilim. Ama öğreneceğim.

"Hadi, Kira." Elini tutuyorum ve onu restorandan dışarıda bekleyen arabaya götürüyorum. "Seni eve götürelim ve bakalım beni kalmaya ikna edebilecek misin?"

Daha az gözlemci bir adam, gözlerindeki kısa süreli daralmayı kaçırabilir. Ben fark etmedim. Şehrin içinden geçerken, yanımda otururken, ellerini kavuşturmuş, bir gerilim çizgisi geçerken bile, düşüncelerimi olması gerekenden daha fazla tüketiyor.

"Yapmak zorunda değilsin. Meşgul olduğunu biliyorum. I..." Bana bir bakış attı. "Eve gitmeliyim."

"Hayır."

Bunu söylememin birçok nedeni var. Ona göz kulak olmak istiyorum. Onu korumak. Neyin peşinde olduğunu öğrenmek. Benim işimden ve Kasap'ın ellerinden uzak olduğundan emin olmak istiyorum.

Ama tüm bunların altında ne var? Sadece onu evimde istiyorum. Yatağımda.

Olmadığı kadar uysal küçük bir ruh gibi aşığı bakıyor. Ve diyor ki, "İşinize karışmak istemem..."

Bu bir fırsat, görmezden geliyorum. Ama peşinden gitmem adamı düşünüyorum.

Siktiğimin Evgeni'si.

Kasap dışarıda ve benim bölgame saldırıyor. Bunun bir anlamı var, özellikle de Lev'in ondan benden daha çok korktuğu düşünöldüğünde.

Yöntemini değiştirdiği gerçeği. Bilgi almaya çalışsaydı, zevk için cinayet işleseydi, her zamanki gibi davransaydı bunu hemen seçerdim.

Kasap'ın bu ismi almasının bir sebebi var. Öldürmeyi sevdiği için değil. Cesetleri et parçalarına dönüştürmeyi seviyor, genellikle de canlı etten. Zaten ölü olduklarında, onları sığır eti gibi yaşlandırır ve parçalarını ona karşı gelenlere bir uyarı olarak gönderir. İş aracılığıyla konuşur, bu nedenle lakabının lanet olası sessiz kısmı.

Eğer onu fark etmemem için yöntemini değiştirdiyse, bu benim peşimde olabileceği anlamına gelir.

Ya da memleketten biri.

Ama ben olduğum hissinden kurtulamıyorum. Hay sikeyim.

"Eve gitmiyorsun ve fikrimi değiştirmek istedin. O yüzden değiştir," diyorum telefonum çalarken.

Hareket yok.

Semyon ve ekibi takip ettiğimiz tüm noktaları izliyor ve henüz bir şey bulamadılar.

Bu da demek oluyor ki Kira'yla bu oyunu oynamak için zamanım var. Nefis bir düşünce, pantolonumu sıkan bir düşünce.

Arabayı durdurduk ve onu arabadan indirip bodrumdaki özel asansörlerimden birine bindirdim.

Orada öylece duruyor, kendi içine çekilmiş gibi görünüyor ama bizi saran kapalı alanda farkındalığın yoğun sıcaklığını hissedebiliyorum. Kira istediği kadar karşı koyabilir ama o da beni en benim onu istediğim kadar istiyor.

Ona sıradan bir bakıştan bunu anlayamazsınız.

Şifreyi giriyorum ve kapılar yaşam alanına açılırken otomatik olarak kilitleniyor.

Dudaklarını yalıyor. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi bu hareketi takip ediyorum. "Beni ikna et, Kira. Kucak danslarını severim."

"Eminim öylesindir," diye mırıldanıyor ve ben gülümsememi gizliyorum. Sonra bir nefes alır. "Hayır, hayır, sen işe git, ben eve gideceğim-"

" sanmıyorum."

Şimdi de sümüklü velet ortaya çıkıyor ve burnunu çekerek soğukkanlılıkla, "Sen yokken evini mahvetmemi istemezsin, değil mi?" diyor.

Ona doğru yaklaştım. "Bunu yapacak mısın, Kira?"

"Belki."

Soğukkanlılık satın aldığım bir şey değil ve o da bir yeri mahvedecek türden biri değil. Eğer *arayacaksa* -ki buna inanıyorum, meraklı Kira'nın damarları iliklerine kadar işliyor- . Burada suçlayıcı bir şey yok ve bilgisayarlar onun için erişilmez.

Ben dikkatli bir adamım. Bir düşmanın ya da yabancının bulmasını istemediğim hiçbir şey evimde olmaz. Kişisel şeyler var ama Bratva hayatıyla ilgili her şey sunucularda ve sunuculara erişmek için kodlara ihtiyacınız var. Wi-Fi bunu yapmaz.

Belki de bu, yıllarca her kısıntı için savaşmaktan, pek çok şekilde becerilmekten kaynaklanıyor; kıçım için lanet olası bir kiremit asmalıyım.

Tam yaşıma bilmiyor olabilirim ama onu tanıyorum. O da burnunu sokar.

Ama bunu memnuniyetle karşılıyorum. Belki bu bana onun gerçekte ne iş yaptığını gösterir.

Ona gülümsedim. " git. Ben beklerim." "Hayır, ben eve gideceğim."

"Hem de nasıl. Kalmamı ne kadar istediğini bana göstermeni istiyorum."

"Fikrimi değiştirdim," diyor.

Onu yakaladım, ciyaklayan, kıpırdayan bedenini omzuma attım. "Ben de benimkini değiştirdim. Beni ikna etmeni beklemekten bıktım. Kapının önünde durmaktan bıktım. Bu yüzden seni yatak odama götüreceğim. Ne de olsa artık bakire değilsin."

Sırtıma vuruyor ve ben onu görmezden geliyorum. "Bir kez kaldırıldı." "İki kez, eğer sayıyorsan."

Kira o kadar kıvranıyor ki kıcı ve kalçaları sürekli başıma sürtünüyor ve zıplıyor. Omzumun o kadar üzerinde. Bacaklarını kavıyorum, bir elimi kalçalarının arasından yukarı doğru kaydırıyorum ve tekrar ciyaklıyor.

"Kimse gelmiyor, o yüzden şu lanet gürültüyü kes, Kira."

"Bırak beni!"

"Hayır."

Daha sert dövüşüyor, sırtımı tırmalıyor ve sonra yumruklarıyla bana vuruyor. İlk başta hafif, neredeyse şakacıydı, ama kıpırdanması o kadar fazlaydı ki tutuşumu sıkılaştırdım. Sonra, işlerin nasıl gidebileceğini göstermek için biraz daha sıkıyorum.

Kaba, sert, vahşi.

Ceketimi ve gömleğimi tırmalamaya ve bana ciddi bir şekilde vurmaya başladı. "Bırak beni, seni ahmak!"

Tırnakları o kadar sert kazıyor ki kan akmış olmalı, çünkü keskin bir nefes alıyor. Yine de şikayet etmiyorum. Çok iyi hissettiriyor.

Sadece hafif bir acı değil, aynı zamanda istediğim her şeyi yapabileceğim anlamına geliyor.

Gerçekten istediğimi yapmak istiyorum.

Bir şişe viski almaya yöneliyorum çünkü onu yalama fikri neredeyse reddedilemeyecek kadar güzel.

Sonra birden Kira ısırmaya başladı.

Bir kere. İki kez. Zar zor hissediyorum. Yatak odasına gittiğimizde şişeyi yatağa atıyorum ve onu yatağa yatırmaya hazırlanıyorum. Ben yapmadan tekrar ısırıyor, bu sefer o kadar sert ki irkiliyorum.

"Oh, güzel. Taştan yapılmamışsın." Kıvırıyor ve eli saçlarımı yakalamak için yukarı çıkıyor, sonra dişlerini enseme batırıyor ve bırakmıyor.

"Lanet olsun."

Bir elimle onu bıraktım, tutuşumu sıkılaştırdım ve ona şaplak attım. Sert.

İnliyor.

Oh, . Hoşuna gitti.

Bir şekilde onu üzerimden çektim ve yatağa attım. Elbisesi yukarı kalktığı için çıplak amının görüntüsünün tadını çıkararak ona sertçe işaret ediyorum.

"Dinlemeyi öğrenmelisin."

Kravatımı, ceketimi ve gömleğimi çıkarıp ayakkabılarımı tekmeliyorum. Şaşkınlıkla o da aynısını yapmaya başladı.

Başının iki yanına birer elimi koyup ona doğru eğilirken yatağa yaslanmasını sağlayarak üzerine iniyorum. "Çekil dedim mi?"

"Hayır."

"Yapma."

Geri çekilip onu izliyorum. Sonra elbiseyi kaptığım gibi önünden çekip çıkarıyorum, narin kumaş yırtılıyor. Nefes bile alamadan, başının etrafına bağlayıp tikiyorum.

"Çok daha iyi."

Çirkin sesler çıkarıyor ama oturup onu . Onu dizlerimin üzerine yatırıp, kıcı tatlı, sıcak bir kırmızıya dönene kadar elimi sertçe indirerek şaplak atıyorum. Elimin her darbesi biraz daha farklı bir noktaya iniyor. Kıvranıyor ve iniyor.

Ona tekrar vururken, inleyene ve kalçalarını bana doğru hareket ettirip kıcını sunana kadar geçici tıkacı geri çekiyorum. Islak olduğunu anlamak için parmaklarımı kalçalarının arasında kaydırmama gerek yok. Teni sularıyla parlıyor.

Ona bir şaplak daha attım ve sonra parmaklarımı içine soktum.

Çıglık atıyor, kenetleniyor. Anında kaya gibi sertleştim.

O bir mengene gibi. Sikimin orada olmasını her şeyden çok istiyorum. Hayır, her şeyden çok değil. Ne istediğimi biliyorum.

Titreyerek tamamladıktan sonra parmaklarımı çekiyorum, sonra da ağzındaki tıkacı . Ellerini bağlamak için harap olmuş elbisesini kullanarak onu uzaklaştırıp yere itiyorum, böylece kalçalarımın arasında kalıyor.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda buğulu ve vahşi.

Fermuarımı açtım ve sikimi okşamaya başladım. "Hiç oral seks yaptın mı?"

"Hayır."

"Ağzını aç, beni içine çek ve boğazının arkasına kadar sok. Sonra yukarı ve aşağı. Çok kolay."

"Onlardan çok , değil mi?"

Bir elimi saçlarına doladım ve onu sikime doğru çektim. "Onlardan çok yaşadım, Kira."

"Bir tane vermemiş olmam, ne yapacağımı bilmediğim anlamına gelmez."

"Porno , değil mi?"

Cevap vermiyor, sadece beni yalamaya başlıyor, başımı emiyor.

İnanılmaz bir şey. Yolunu bulmaya çalışıyor, hiçbir fikri yok ama Kira olduğu için çok ateşli.

Onu yönlendirmek için elimi kullanıyorum ve beni emmeye başlıyor, derinlere iniyor. Tıkanıyor ve yukarı çıkmaya çalışıyor ama ben onu geri itiyorum. Tıkandığında boğazının bana verdiği his olağanüstü.

Yakında onu bir ritme sokacağım. Birkaç deneme daha yaparsam, kızımın bir uzman olacağını biliyorum. Sert emiyor. Taşaklarım sıkılaşıyor ve boşalma ihtiyacının bastıran ağrısıyla birlikte saf sıcak zevk kıvılcımları hayata geçiyor.

Alçak sesle inliyorum. Tohumumu boğazının arkasına akıtmak istiyorum. Kenarda sallanıyorum, içimdeki her lif o tatlı, canlı salınımı serbest bırakmaya hazır.

Saçından tutup onu aşağı çekiyorum. Bıçak sırtındayım. Öğürüyor, öksürüyor ve ayağa kalkmaya çalışıyor ve ben neredeyse oradayım, neredeyse-

Sik beni. Onu çekiyorum ve derin nefesler almasını izliyorum. Bana karşı sarkıyor, ama iğim bitmedi ve onu saçlarından tutup kaldırıyorum.

"boşalmak istiyorum, Kira. Şu şeyi hatırla kucak dansı?"

Yarı başını sallıyor.

"O küçük tatlı kıcını buraya getir ve bana bir tane ver."

Kalkmasına yardım ediyorum, kendime çekiyorum ve içine doğru itiyorum.

Sızlanıyor. "Çok iyi hissediyorsun," diye , neredeyse öfkeyle.

"Seninle kıyaslanamaz prenses. Şimdi yürü."

Yapıyor. Ve ben onun üzerimde dalgalanmasına izin veriyorum. Sallanıyor ve kıvranıyor. Yükseliyor ve alçalıyor. Beni aminin duvarlarıyla sıkıyor.

Ve onu durdurmuyorum.

Küçük dansını yaparken çok acı çekiyor. Yaptığı şey boşalmaya çalışmak ve doğru vuruşu yapacak bir şey arıyor. O yapana kadar bekliyorum. Patlamasını istiyorum.

Birden nefesi kesildi.

İkimiz de çok yaklaştık.

Harika hissettiriyor. Onun dar deliği tarafından boğuluyorum ve bu çok güzel bir şey. Ama o durmuyor. Hayır. Daha da sertleşiyor. Daha sert. Daha hızlı.

"Bana yardım et, lütfen. Boşalmak istiyorum."

Kalçalarını kavriyorum ve G noktasına sertçe vurduğum bir açıyla yukarı, derine doğru ve oh, lanet olsun, zar zor bir arada tutuyorum.

"Benim için boşal bebeğim. Yap . Şimdi!"

"Ben..." diye nefesini içine çekiyor. "Ben... Ben senin için boşalmak istiyorum." Kırılmaya başlıyor, kelimeleri yuvarlanıyor.

Benim olmayı teklif ediyor. Hizmet etmeyi. İstedğim zaman onu sert ve kaba bir şekilde almamı istiyor. Boğazına boşalmamı istediğini söylüyor. Onu tekrar tekrar yememi istiyor ve ben buna dayanamıyorum. Onun tatlı pislği çok fazla. Taşaklarım kasılıyor ve kalçalarını kavrayıp onu sertçe yere çarpıyorum ki içine boşalabileyim.

Kira da orgazm olurken benim adımı haykırıyor. İkimiz de birlikte doruğa ulaştık.

İşimiz bittiğinde, onu rahatlatıp çözüyorum.

Yatağın üzerinde kemiksiz bir yığın halinde yatıyor ve ben onun yanına sürünmekten, onu tekrar baştan çıkarmaktan, yalamaktan, ısırmaktan, alay etmekten ve bana yalvarana kadar onu bir orgazmdan daha mahrum etmekten başka bir şey istemiyorum.

Ama

yapamam.

"Kira..."

"Seni bağlamama izin verme," diyor biraz geveleyerek. "Git. Sorun yok. Anlıyorum."

"Beni bağla, ha?"

İşte bu... bunun olasılıkları var. Keşke yapsa.

Gerçi boş bir hayal. Çünkü gidip şu Kasap olayını çözmem lazım.

Ama ben gitmek zorundayken, o kalmak zorunda. Davranış biçimindeki değişikliklerle ilgili o rahatsız edici düşünce geri geliyor. Muhtemelen beni değil, başka bir Rus sürgününü düşünüyordur. Bizden yeterince olduğunu biliyor.

Ama bu riski almayacağım. Kira'yla olmaz. Benim evim onun için en güvenli yer.

İkinci en güvenli. Bana yakın olmak teknik olarak en güvenlisi olurdu ama Kasap gerçekten peşimdeyse ben güvende değilim demektir, bu da onun da güvende olmayacağı anlamına gelir. Bu yüzden birlikte nereye ve ne zaman gideceğimizi kontrol etmeliyim.

Ama onun burada olması? Şimdilik işe yarıyor.

Birden aklıma tatsız bir şey geldi. Kafamdan attığım bir şey. Kasap düşmanının sevdiğini kesip biçerdi. Çoğu zaman karısını bırakır, sevgilisini alır ve öldürürdü. En sert vurmanın yolunu bulurdu.

Kira.

Bir şekilde, onu benim zayıflığım olarak görecektir. Onu korumam gerek. Çünkü... şey, o olabilir. Birlikte olduğumuzu, ona karşı ciddi hisler beslemeye başladığımı kimse bilmemeli. Hiç kimse.

Bu onun sırtına bir hedef

koyacaktır. Buna izin

veremem.

Hiç de değil.

İLYA

"Sabahın erken saatlerinde ya da dün gece olmasını bekliyordum ama görünüşe göre burnumuzun dibinde oldu," diyor Semyon, hoşnutsuz bir ifadeyle.

Devam etmesini bekliyorum.

Gelmeyince kollarımı kavuşturup hacklediğim kameralara geçiyorum. Bu, binanın önünden ve çiçekçi minibüsünden. "Bunun gibi şeyler hem bariz hem de inceliklidir. Çiçekçinin orada bir deposu var. Sevkiyatlar gelip gidiyor. Dükkân için bir şeyler.

Taze pazar çiçekleri. Aynı gün sevkiyatlarını buradan yapıyorlar." Görüntüye bakıyorum ve çenemi ovuyorum.

"Bilmeliydim amına koyayım," diyor Rusça.

Omuz silkiyorum. "Bir kamyonet filoları var. Ama bu araba... Bakmanı istemediğim görüntülerde fark ettin." Döndüm, bir çekmece açtım ve bir silah çıkardım. "Bu göze çarpıyor."

"Birkaç gün boyunca tekrar gittim ve hep aynı işçiler vardı. Aynı minibüsler. Ta ki öyle olmayana kadar. Arada bir, şüpheli bir şeyler oluyor. Minibüsleri değiştiriyorlar. Personeli değiştiriyorlar."

"Ya Evgeni?"

"Başka bir arabayla gitti. Bloğun sonunda. Başka bir kameradan çevresel olarak yakalandı."

İçinden geçtiği tavşan deliği etkileyici. Pek çok kişide o beyin ya da sabır yok.

"Ve sizce bina şimdi boş mu?" Ben soruyorum

"Evet."

"Ne kadar ?" "Yüzde
doksan."

"Yeterince iyi," diye mırıldandım. "Ben kumarbaz bir adamım. Ben
olsam yetmiş alırdım."

Ben doldururken o da kendi silahını kontrol ediyor. "İçeri giriyor
muyuz?" "Şimdiki zaman gibisi yok."

"Siktir."

Tepedeki ışıklar titrerken yeri tekmeliyorum.

"Şerefsizler bir bilgisayar kablosu bile bırakmamışlar. Ne oldu? 'Her
şey satılmalı' kampanyası yaptılar da biz mi dikkat etmedik?"

"Masaları, sandalyeleri aldılar."

"Muhtemelen ucuz paketlenmiş hurdalar. Ben daha çok bilgisayar
donanımı yangın satışlarıyla ilgileniyorum." Deponun altındaki boş
sığınağa bakarken başımı eğiyorum.

Sadece Semyon ve ben varız. Şoförüm gözcü olarak çifte görev
yapıyor.

Uzun bir vardiyası olabilir çünkü burayı adli tıp ekibi gibi incelememiz
gerekıyor.

Kendi aramızda homurdanarak yukarı çıkıyoruz. Tüm sığınağı
araştırdığımıza göre oradan başlayacağız.

Üst kat tamamen boş, artık alarm bile takılı değil, sadece kapı için
kırmam uzun sürmeyen bir pin kodu var.

"Bir şeyleri kaçıırıyoruz," diye mırıldandım.

"Ne gibi?" Semyon gevşek görünen prizlerden birini inceliyor.

"Bilmiyorum..." Etrafa bakındım, sonra bir şey gözüme çarptı. Ona
doğru gittim. "Bu."

Yerle aynı siyah renkte olduğu için kâğıt parçasını önce fark
etmedim ama elime aldığımda bir zarf olduğunu gördüm. İnce kâğıdı
çekip çıkarırken derim ürperiyor ve kanım buza dönüşüyor.

Tek kelime.

Ilya.

El yazısını tanıdım.

Karnım zil çalıyor. "Patron?"

Benimle konuştuğunu ve hiçbir şey duymadığımı fark ettim.

Sözsüzce ona notu gösterdim. "Nasıl oldu da-"

"Evgeni'den değil. O kartvizit bırakmaz. Bu onu işe alan adamdan."

Yutkunuyorum. "Boris Gusinsky."

"Rusya'daki en büyük Bratva'nın Pakhan'ı mı?" Semyon kaşlarını çatır.

"Her zaman öyle değildi."

Semyon sessiz kalır.

Rusya'da geçirdiğim zaman hakkında hiç konuşmadığımı biliyor. Beni buraya getiren ihanet hakkında. Mikhail, Boris ve Kasap hakkında.

Lanet olsun.

Uzaklaşıyorum, bir duvara yaslanıyorum, Semyon'a bakıyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor.

"Hayır." Bu bir yalan. Zihnim saniyede bin mil hızla çalışıyor ve ikimiz de kaosun içinden konuşarak çıkmayı sevdiğimi biliyoruz. O yüzden koca ağzımı açtım ve döküldüm.

"Görüştüğüm kız... Amerika'ya ilk kez gençken geldiğimde erkek kardeşiyle tanışmıştım. Bratva hayatına aşık oldu ve ben Rusya'ya döndüğümde o da benimle geldi. Orayı romantik bir suç cenneti sanıyordu. Dürüst olmak gerekirse, öyle de olabilirdi. Ama önceki Pakhan, Ivan Orlov, yeraltı dünyası için bile yozlaşmış biriydi. Anavatan farklı bir canavar. İki başlı anlaşmalar, acımasız oligarklar ve ihanetlerle doluydu. O bir canavardı, denenmiş ve gerçektir. Gitmesi gerekiyordu ve bu yüzden..."

Semyon bakışlarımı karşılıyor.

"Mikhail ve ben, Gusinsky'nin de yardımıyla, Orlov'u devirmek için verilen mücadelenin ana parçasıydık. Ve çok yaklaşmıştık."

"Sadece yakın mı?"

"Bir gün," diyorum bu çorak, terk edilmiş yere bakarak, "Boris ve Mikhail beni ülkeden attırmak için bir araya gelmiş gibiydiler. Başka seçeneğim yoktu. Herkes bana karşı cephe almıştı ve kalmak çok tehlikeliydi. Bana gitmem ve geri d nmemem söylendi. Gitmek zorundaydım. Ve şimdi..."

"Kız arkadaşının kardeşi ve Gusinsky senin peşinde mi?"

Başımı salladım. "Mikhail bir silahlı çatışmada öldü." Lanet olsun. Bütün bunlardan nefret ediyorum.

Kaşlarını çatıyor, kâğıt parçasını inceliyor. "Belki de bu Gusinsky onun için gelenin sen olduğunu bilmiyordur. Bu sadece bir tahmin mi?"

"Bu kağıt konsolosluktan. Ekstra ince. İ  işler için ucuz. Rus yapımı." Duvardan geriye doğru itiyorum. "O biliyor. Görünüşe göre sonunda Rusya'daki operasyonlarını Amerika'dan sabote ettiğimi öğrendiler."

"Bu onun burada olduğu anlamına geliyor."

Bu önemli bir nokta değil. "Belki , belki değil. O kirli işler yapmaz. Artık Pakhan olduğu için değil."

Hayır, önemli olan en acımasız suikast ılarını peşimden göndermiş .

Kahretsin. Rus konsolosluğuna girerek çok mu ileri gittim? Beni böyle mi buldular?

Ya da belki Kira-

Bu düşünceyi aklıma gelir gelmez yok sayıyorum.

Benimle ilgili hisleri ne olursa olsun, Bratva'dan nefret ediyor. Her zaman nefret etti, tıpkı babası gibi. Bratva'nın bir koluna zarar vermek için diğerine dönmezdi. Bu onlara borçlu olmak anlamına gelir.

Lanet olsun, Boris'in olduğu doğruysa, Kasap'ın Kira'dan haberdar olma ihtimali artar. Ona geri dönüp güvende olduğundan emin olmalıyım.

Kağıdı Semyon'dan geri alıp cebime sokuyorum. "Hadi buradan siktir olup gidelim."

KIRA

"Lanet olsun."

Ofis olması gereken bir odada duruyorum. Kitaplar, bir masa ve atılmış bir dizüstü bilgisayar var. Ama bu Ilya, bilgisayar ve teknoloji konusunda her zaman yetenekli olmuş bir adam.

Sadece bir dizüstü bilgisayarı olmazdı.

Tamam, burnumu sokuyorum ama . Bay Calhoun'a vermek için bir şeye ihtiyacım var.

Kahretsin. Bu düşünce midemi düğümledi ve burktu.

Ama devam ediyorum. Bu iş benim uğruna çalıştığım şey ve yaşadığım onca şeyden sonra Tate'in zaferimi çalmasına izin vermeyeceğim.

Ilya ile aramızda oluşabilecek her şeyi kaybetme düşüncesi kendime baktıramayacağım bir şey.

"Benden bıacak, sonra ne olacak?" Etrafı kurcalarken kelimeleri fısıldıyorum. "İşsiz, tek başıma kalacağım. Kara listeye alınacağım... Bay Calhoun böyle dememiş miydi?"

Ayrıca, biraz burnunu sokmanın kimseye zararı olmaz.

Fark etmediğim bir kapı var, bir cep kapısı ve onu kaydırarak açıyorum. İçeride ikinci bir oturma odası var ama beni çeken şey bilgisayar sistemi. Birkaç ekran. Şık. Ve bahse girerim bu bir sunucuya bağlı, sıradan Wi-Fi değil.

Bu benim uzmanlık alanım değil, ancak bu tür bir kiti olan birinin sert olduğunu anlayacak kadar biliyorum.

Titreyen parmaklarımla klavyeyi hareket ettiriyorum ve her şey canlanıyor. Ekran koruyucu, tembel bir spor kalabalığı dalgası gibi bir ekrandan diğerine geçen siyah ve grilerden oluşan bir dalga.

Ama bu kadar. Bir tuşa dokunduğumda şifre kutusu . Kahretsin.

Ergonomik sandalyeyi çekip oturuyorum ve aklıma her şeyi deniyorum. Adı, ayrıldığı tarih. Bratva'sının Pakhan'ı. Sonra kaşlarımı çatıyorum.

"Ya Mikhail'le ilgili bir şeyse? Ne de olsa onlar en iyi arkadaşlardı." Ve bu bariz bir şey değil.

Sıcak gözyaşları gözlerime hücum ederken gözlerim bulanıklaşıyor. Hayal kırıklığı, buruk bir tat bırakan acılıkla birlikte fokurduyor.

Lanet olsun Mikhail. Lanet Ilya. Neden Chicago'ya gelmek, kardeşimi bizden almak ve aslında ailemi yok etmek zorundaydı?

Elbette babamın kafasına silah dayamadı ama buna ihtiyacı da yoktu. Mikhail, Ilya'yı Rusya'ya kadar takip ettiği için öldü. Şakağına silah dayamış da olabilirdi.

Mikhail an, babam bunun onun ölümü olacağını biliyordu. Ben de öyle. Haklıydık.

Birkaç damla gözyaşı dökülürken gözlerimi siliyorum. Ve kendime . "Onları o öldürdü. Bu onun hatası."

Bu sözleri tekrarlıyorum çünkü Ilya bana onun için hissetmemem gerektiğini bildiğim şeyleri hissettiriyor.

"Onlara ihanet ediyorsun, Kira," diye fısıldıyorum. "Hem neden Rusya'ya gitmek zorundaydın ki? Ha, Mickey? Neden ölmek zorundaydın? Çünkü sonra babam öldü ve ben yapayalnız kaldım. O zamandan beri yalnızım. Ilya'ya olduğu kadar sana da lanet olsun."

Titrek bir nefes çekiyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum.

Kendim için üzölmek işe yaramayacak. Hiç düşünmeden Mikhail'le ilgili her türlü kombinasyonu denemeye başlıyorum - onun adı, onun ve Ilya'nın adı, hatta en sevdikleri kanlı aksiyon filmi. bir şey gelene kadar devam ediyorum.

Mickey.

Ilya, Mikhail'in takma adını biliyor muydu? İkisi de olabilir.

Ona Wally derdim ama bu ikimizin arasındaydı. Tabii... Ilya duymuş ya da Mikhail ona söylememişse? Çünkü bu bir şey olurdu

başka kimse bir araya getiremezdi.

Wally anılarımı canlandırıyor. Mickey olarak başladı çünkü ben çok küçükken Mikhail ile mücadele ederdim. O beni Disney filmleriyle tanıştıran kadar da öyle kaldı.

Çocukken sadece filmlere değil, Disney'in tüm tarihine takıntılıydım ve bu yüzden ona Wally demeye başladım çünkü o benim Walt Disney'imdi - gülüşlerdeki sihrin yaratıcısı ve kitaplar, filmler ve evet, ikramlar aracılığıyla hayata geçirdiği harika lezzetler.

Ben de onu böyle görüyordum. Walt Disneyland'i, Mikhail de bizim küçük kardeş krallığımızı yönetiyordu.

Disney'in, Karlar Ülkesi'ndeki Elsa'nın krallığının adı olan Arendelle'den sahte soyadımı aldığım yer olması mantıklı.

Şimdi heyecanlı bir amaçla besleniyorum. Her birini deneyip başarısız olduğumda hızla kaybolan bir heyecan.

Hiçbir şey kalmadı.

Mickey'i denemediğim

sürece olmaz. İşe

yaramıyor. "Siktir."

Kaşlarımı çatıyorum. Ve sonra **Micky &**

Ilya yazdım. Aman Tanrım. İşe

yaradı. Ben de .

Asansör çaldığında burada ne olduğuna bakmak ve hızlıca çıkış yapmak zorunda kaldım, çıkmak için acele ederken neredeyse düşüyordum. Önemli değil. Burada olduğumu bilecek. Yine de bir kitap alıp aceleyle uzaklaşıyorum, şimdiden ne zaman geri dönebileceğimi sayıyorum.

Yine de bunun beklemesi

gerekecek. "Ilya?"

Onu hemen göremiyorum ve bir yanıma buna seviniyor.

İçimde bir sürü anı dönüyor. Bir sürü çelişkili duygu. İhanetim için suçluluk. Babam için sevgi ve üzüntü. Kardeşim için sevgi, öfke ve üzüntü. Ve Ilya için karışık duygular.

Kardeşimi ölüme sürükleyen adam. "Neden antika silahlarla ilgili bir kitap okuyorsun?"

Aşağı bakıyorum. "Eğlenceli mi?"

Sonra ona bakıyorum ve kalbim yerinden gibi oluyor. Ve bu suçluluk duygusuyla değil.

Bu daha karmaşık bir şey. O kadar inanılmaz yakışıklı görünüyor ki, bu duygular, ona karşı olan bu karışık, karmakarışık duygular

patlamak için.

Ayrıca yorgun ve endişeli görünüyor. Grim.

Tüm çabalarımın rağmen, onu gördüğüm için mutluyum, güvende olduğu için mutluyum.

Mutlu olmamalıydım. Burada bile olmamalıydım. O şifreyi daha önce kırıp her şeyi almalıydım. Kahretsin, seks yapmak ve pahalı yemekler yemek yerine onu bilgi için sıkıştırmalıydım.

Ama bana baktığında endişesi yüzüne kazınıyor... ve sanırım benimkini yansıtıyor olabilir. Çünkü ne kadar denesem de onun için endişelenmiyordum gibi davranamıyorum.

Yine de yanıma gelip kitabı indirirken yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor. "Tanrı'ya şükür iyisin."

"Neden olmayayım ki?" Ona bakıyorum. "Beni kalene kilitledin."

"Prenses Kira." Sonra beni öpüyor, beni geriye doğru yürütüyor, tişörtümü ve şortunu çıkartıp yatağa yatırıyor, öpüyor, dokunuyor. Keşfediyoruz.

Özünde tutku var, ateşli ve çılgınca samimi. Dünya yok oluyor, iyi ve kötü tüm anılarım gibi, sadece biz kalana kadar.

İhanet ya da onu kullanma düşüncesi yok. Sadece o var. Sadece ben varım. Ve bu... her ne ise... doğru olan bu.

Şimdilik.

Tadı çok güzel ve onu içeri sokmak biraz zor, ama sikiğin itişi ve kayışı başka hiçbir şeye benzemiyor ve ondan gelen inlemeler, sarsıntılar ve hava tıslamaları çok lezzetli. Beni güçlü hissettiriyorlar.

Beni kaldırıp döndürdüğü yere kadar. "Ağzını olduğu yerde tut."

Dediğini yapıyorum ve aniden onun üzerinde baş aşağı duruyorum, kollarını kalçalarımın sararken yüzü amıma bakıyor.

"Sikimde boğulma iznin var, ama önce seni en az iki kez almadan beni boşaltmaya cüret etme. Anladın mı?"

Bu bir tehdit, bir uyarı, bir vaat hepsi bir arada.

"AAa?" Ağzımı ağzına kadar doldurduğu için tam olarak bir şey söyleyemiyorum.

"Güzelliğin sesi değil mi bu?"

Aynen , bana ziyafet çekmeye, yalamaya, emmeye, klitorisimi kemirmeye başladı. Ve dilini içime sokuyor. Onu sertçe emiyorum ve boğazımın arkasına kadar götürüyorum, kendimi boğuyorum.

Bir kolunu gevşetiyor, o elini kaydırıyor ve iki parmağını içime, birini de kığıma sokuyor. Zıplamaya çalışıyorum ama iyi hissetmeye başlayana kadar beni yerimde tutuyor. Gerçekten iyi.

Kısa sürede benim de boşalabilmem için onun boşalmasını sağlamaya çalıştığım bir oyuna dönüşüyor, çünkü o beni zorlamıyor, beni itmeye çalışıyor.

Ben de ellerimi kullanıyorum, sikinin tabanını sıkıyorum, taşaklarına masaj yapıyorum.

Birden tanıdık bir şişlik hissediyorum. Tüm vücudu kalkıyor ve patlıyor, o kadar derine itiyor ki boğazımdan aşağı boşalırken tadını zar zor alabiliyorum.

Aklımda tek bir düşünce var.

Sonunda.

Ben de boşalıyorum, akan zevk fırtınasını durduramıyorum.

İşimiz bittiğinde, İlya beni kollarına çekiyor ve derinden öpüyor. Sonra fısıldıyor, "Kendime gelir gelmez sana şaplak atacağım ve seni arkadan alacağım. Sertçe."

"Ama ben bekledim."

"Bu bir ceza değil," diyor. "Bu bir ödöl. Bunu seveceğinden emin olacağım."

Beklentiyle titriyorum.

İlya sözünü tutuyor ve ikinci raundu bitirdiğimizde yanıma yığılıyor. Ben bayılmaya hazırım ama o ayağa kalkıyor ve boxerını giyiyor. Tek kelime etmeden yatak odasından çıkıyor ve iğrenç, ölümcöl görünömlü bir silahla geri geliyor. Yastığının altına koydu.

"İlya?"

"Öyle mi?"

"Dev silah ne için?"

"Her zamanki silah şeyleri. Bunun daha büyük bir şarjörü olması dışında.

Özel yapım."

Bir veriyorum. "Yani... neden onu yastığının altına koydun?"

"Güvenlik."

"Uykumda çok sert tekme atmayacağıma söz veriyorum." "Senden değil, ufaklık."

Eğilip beni alnımdan öpüyor, sonra sanki altında bir kanon yokmuş gibi yastığına .

Ben daha fazla soru soramadan o çoktan uyumuş oluyor. Ama bu zihnimi doldurmalarını engellemiyor.

Kendimi neyin içine soktum ben?

Birbiriyle çelişen düşünceler, onları daha fazla düşünemeyecek kadar bitkin düşene kadar beni öfkeliendiriyor. Sonunda, bir şekilde, uykuya dalmayı başarıyorum.

Keşke bu zihnimi için yeterli olsaydı.

Geçmişin rüyaları uykularımı dolduruyor. Mikhail orada. Mickey. Wally. Ilya ortaya çıkıyor. Dövüşüyorlar. Birlikte. Kanıyor. Sonra Wally gitti, Mickey, Mikhail, hepsi kayboldu.

Bir başlangıçla uyandım.

Kalbim küt küt atıyor ama hemen bir sakinlik çöküyor üzerime. Karanlık, güvenli. Ilya yanımda uyuyor.

Bu rahatlık kısa süre sonra korkuyla çevrelenir.

Kafamın içinde o kadar çok düşünce birbirini kovalıyor ve savaşıyor ki kalbim binlerce farklı yöne çekilmekten acıyor. Ve ailemin anılarına ihanet ettiğim duygusuyla savaşsam da, Ilya'nın sıcaklığı ve gücünün yanına sokuluyorum.

Kaosu yatıştırmanın tek yolu buymuş gibi geliyor.

Hay sikeyim. Yanlış bir şey nasıl bu kadar doğru hissettirebilir?

Dudağımı ısıırıyorum. Her şey ters gidiyor; planlarım, intikamım, hatta hikâyem bile. Bu gece zorlayabilirdim ama yapmadım.

Mesele şu ki, iş başa düştüğünde, buraya yapmak için geldiğim şeyi yapacak cesaretim olacak mı? Bu hale gelen şeyi sona erdirecek cesaretim olacak mı?

Kahretsin.

Gerçek o kadar korkutucu ki gözlerimi kapatmak ve Ilya'ya daha sıkı sarılmak zorunda kalıyorum.

Çünkü bundan sonra ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

İLYA

"Wally... Wally..."

Donup kaldım.

Yanımda, Kira derin uykuda, belli ki rüya görüyor. Dudaklarında bir gülümseme. Saat daha sabahın altısı bile değil ve o başka bir adamı mı düşünüyor?

Rüyalarına engel olamıyor ama bu ilgimi çekmesini engellemiyor. Wally kim ve neden onu kafasında taşıyor?

Hayallerinde yer kaplaması gereken sadece ve sadece bir adam var.

Ben.

Kıskançlık derimin altını kesiyor, kemiklerimi yakıyor. Yorganı üzerimden atıp yataktan kalkıyorum. Kira çıplak, bacaklarını ayırmış, bir kolunu savurarak sırt üstü yuvarlanıyor.

Sikerim böyle .

Rüyalarına başka bir erkeğin girmediğinden emin olacağım. Adımı onun ruhuna kazıyacağım.

Eğilip yatağa geri sürünüyorum ve bacaklarının arasına girip onları ayırıyorum. Konuşmayı kesiyor ve uykusunda iç çekiyor. Amcığına geçmeden önce dişlerimi üst kalçasına geçirip yalıyorum.

"Aman Tanrım! İlyä!"

En azından bacaklarının arasında kimin olduğunu biliyor. Ama bu duracağım anlamına gelmiyor. Henüz rüyalarına giremediysem, daha kalıcı bir izlenim bırakmam gerekecek. Bu da ona uyanmanın ve orgazm olmanın nasıl bir şey olduğunu göstermekle başlayacak.

Parmaklarımı kaygan deliğine sokarken klitorisini emerek hızlı bir şekilde çalışıyorum. Nazik bir ritimle pompalamaya başlıyorum. Kalçaları kulaklarımın etrafında titiyor. Yumuşak iniltieler yukarıdan aşağıya doğru akıyor.

Hala uyuyup söyleyemem. Ama fark etmez. O kıpırdandıkça ben daha da sertleşiyorum, sırtı kavislenene ve yumuşak inlemeleri gürültüye dönüşene kadar parmaklarımı içine sokuyorum.

"Aman Tanrım..."

Sonra uyandı ve ben de işleri değiştirmeye karar verdim. Parmaklarımı çekiyorum ve yukarı çıkıyorum, içine giriyorum, bacaklarını omuzlarıma doğru itiyorum, böylece onu istediğim yerde tutabiliyorum, böylece dar, sırlı sıklam amının derinliklerine girebiliyorum.

"İlyâ!" İnce parmakları kalın bileğimi kavrarken Kira mırıldanıyor. Gözleri uykudan hâlâ bulanık, ama yine de orgazm olurken gözlerinin heyecanla parladığını görebiliyorum.

"Yatakta kahvaltı hoşuna gider diye düşündüm," diye ona çarpıyorum.

Kira'nın tüm vücudu kasılıyor ve sıkışıyor gibi görünüyor. Bizi döndürüyorum, böylece o üstte oluyor.

"Bu mu yani?"

Dudaklarımı yalayıp ona bakıyorum. "Şimdiye kadar yediğim en iyi yemek." "Sen delisin."

"Haksız değilsin."

Üzerimden kalkmaya başladı. Bir elimi saçlarına doluyor ve onu orada tutuyorum.

"Bırak beni," diyor.

"Sikeyim hayır. Benim sıram."

"Çılgılık atacağım," diyor, gözleri parlayarak. Benden kendisine şaplak atmamı isteyen bir kıza benziyor.

Ama şu anda bununla ilgilenmiyorum. Aklımda başka şeyler var. Onu döllemlerimle doldurmak gibi.

"Zaten yaptın," diye hatırlatıyorum ona. Alt dudağını ısıyorum ve o da inliyor. "Ve tahmin et ne oldu, Prenses Kira? Kimse gelmedi. Yani..."

Hâlâ onun içindeyim ve aşağı uzanıp klitorisini ovuyorum, onu kızdırıyorum, şişmiş başımın G noktasına sertçe kaymasına ve gözlerinin geri dönmeye başlamasına yetecek kadar içine giriyorum.

Saçını sıkıca kavradım.

"Seni tekrar boşaltacağım. Bu sefer çığlık attığında adımı haykır." Onu biraz daha zorluyorum, içine biraz daha sokuyorum ve o benim horozumun etrafında titreşmeye ve kasılmaya başlıyor.

Klitorisini nazıkçe büküyorum, onu uçurumun kenarına itmek için sadece bir dokunuş, paramparça oluyor. Ve bunu yaptığında, adımı haykırıyor.

"İlyâ!"

Onu üzerimden çekiyorum ve sonra saçlarını kullanarak, uyluklarımın arasına gelene kadar gevşek vücudunu yukarı çekiyorum. Diğer elimle, yüzünü tutup ağzını bana açması için yeterince baskı uygulamadan önce kendimi okşuyorum.

"Aferin kızıma. Başka hiç kimsenin düşüncelerini ya da ağzını doldurmasına izin yok." Sikimi ıslak dudaklarının arasına, boğazının kadar soktum.

Ve lanet olsun, emmeye, beni çalıştırmaya başladı. İlk seferden beri tekniğindeki gelişmenin tadını için kendimi tutmaya çalışıyorum, ama zevk çok büyük ve sadece birkaç dakika dayanıyorum. Ağzına boşaldığımda kükrüyorum.

Bu kez yutkunuyor ve dudaklarını yalayarak temizliyor. "Fahişe."

Onu bırakıp kollarımın arasına aldığımda gülüyor. "Altmış yılı aşkın süredir kimsenin bu kelimeyi kullandığını sanmıyorum."

"Yapmalılar. Bunu sevdim."

Bir an için Wally'nin kim olduğunu sormak istiyorum ama sormuyorum. Kira bana ait, başka kimseye değil. koruyacak, güvende tutacak olan benim. Ona bir prenses ve yaramaz küçük bir fahişe gibi davranacak olan benim. O bir fahişe olduğundan değil, ama kirli, pis oyunlar oynadığımızda, bunu düşünmeyi seviyorum. Bu bir avantaj katıyor.

Başka biri bunu düşünmeye ya da söylemeye cüret ederse taşaklarını keserim.

Ne de olsa beni ve vekaleten onu tehdit eden şeyi zaten yok etmem gerekiyor. Biri ona böyle diyecek kadar aptalsa birkaç ceset daha olsa ne olur?

Ona dokunacak kadar aptal.

İç çekerek kalktım ve duşa girdim. Kira yatağa geri dönmekten başka bir şey yapamayacak kadar bitkin. Yapmam gereken işler var ve bu dolambaçlı yollara rağmen zamanın çok önemli olduğuna şüphe yok.

Giyindikten sonra yatak odasına dönüyorum. Kira hâlâ yatağında çıplak yatıyor ve hayır, şu Wally'yi sorma zahmetine girmiyorum. Onun eski okul umurumda değil. O artık bir erkekle birlikte.

"Dışarı çıkmam
lazım." "Geliyor
muyum?"

"Hayır. Burada kalacaksın."

Bir an duraksıyor. "Peki ya istemezsem?" "Sana böyle
bir seçenek sunmuyorum.

İnatçı bir çenesini sıkıyor ama onun da büyük, rahat yatağından ayrılmak istemediğini söyleyebilirim.

"Gitmeme izin vermeyecek misin?" diyor.

Ona sert bir bakış attım. "Çok ciddiym." "Neden?"

Kaşlarını çatıyor.

Ona gerçeği söyleyemem. Bu onu gerçekten tehlikeye sokar. Bu onu korkutur. Bu yüzden sadece "Güvenliğin için." diyorum.

"Şey, dışarı çıkamam. Şifreler var." Ve o çok zeki. "Sadece kal."

Kira yatak çarşaflarını tutuyor. "Peki ya senin güvenliğin?" Sonra kaşları çatılıyor. "Her neyse, nereye gidiyorsun?"

Yatağımın yanına gidip silahı yastığın altından çıkarıyorum, dolu olduğunu bildiğim halde dolu olduğundan emin olmak için iki kez kontrol ediyorum. Boynumu kırarak silahı ceketimin altındaki kılıfıma sokuyorum.

"Bazı işleri halletmeye gidiyorum."

Sonra çıkıyorum, giderken asansörün iç tarafındaki kodu girdiğime emin oluyorum.

KIRA

Lanet olsun. İly'a'nın gökyüzündeki kalesinde tutsağım.

Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Hızlı bir duş alıyorum ve dolabını karıştırmaya gittiğimde, içindekilere ağızım açık bakıyorum. Elbiseler ve ayakkabılar. Onun için değil tabii ki, benim için.

Onları teslim etmek için çok erken kalkmış olmalı çünkü dün gece gözetlediğimde burada değillerdi.

Rafları karıştırırken, beni değiştirmeye zorladığı elbiseyi sakladığını görüyorum. Narin ipek külotlarımla birlikte onu da giyiyorum ve ayaklarımı şirin babetlere sokuyorum.

"Bunu en iyi şekilde değerlendirebilirim," diye omuz silkiyorum kendi kendime. Bununla birlikte, dönüp aceleyle bilgisayara doğru ilerliyorum.

Şifreyi girerken nefesimi tutuyorum, değiştirmemiş umuyorum.

Ama içeri

girdim.

"Evet!"

Heyecan damarlarımda hızla dolaşıyor. Dosyadan geçtikçe, bu heyecan daha da artıyor. Hepsi Rusça, ama bu sorun değil. Neyse ki evde Rusça konuşuyorduk ve Kiril alfabesini okuyabiliyordum.

Ama...

"Vay anasını. Bu ana damar."

Dramatik davranmıyorum.

Bu altın değerinde. Bu bir kariyer anı. Her şeye sahip olabilirim.
İnsanları dize getirebilirim.

Bu bir Watergate anı.

"Oh, lanet olsun..." Başka bir dosya açıyorum. "Lanet olsun."

Yolsuzluk kayıtları, buradaki politikacıların kirli çamaşırları,
Rusya'daki üst düzey yetkililerle yapılan anlaşmalar ve...

Sertçe yutkunuyorum. Görüşüm dalgalanıyor.

Ilya'nın Rusya'da bir Bratva'yı sabote ettiğine dair kayıtlar.

"Neden o...?"

Kendimi durduruyorum. Neden ki?

O iyi bir adam değil. Ama belki de tamamen kötü değildir. Gray.
Çünkü ne tür bir pislik suçlu bütün bir ülkenin Bratva'sını sabote etmeye
çalışır ki?

Bunun gibi büyük, güçlü gruplar kurallara göre oynayan üyelerini son
derece zengin yapar. Sabotaj tehlike anlamına gelir. Bu onu her şeyini
kaybetme riskiyle karşı karşıya bırakır.

"Kimsin sen, Ilya?" Fısıldıyorum.

Karmaşık -bu onun için bir kelime. Karmaşık. Ve beklenmedik.

Tüm bunları gözden geçirmeye devam ediyorum, üzerlerinde adımın
yazılı olduğu hikayeler hayal ediyorum çünkü hissettiğim huzursuzluğu
derinlemesine incelememe izin vermek tehlikeli.

Ve hayali hikayeler sadece hayal ürünüdür.

Şu anda ona ihanet etmiyorum, eğer bilgisayarına girmeyi
saymazsanız, ki-

Dosyalarda tanıdık bir isim belirir ve diğer tüm düşünceleri
uzaklaştırır.

"Mikhail Zhirkov."

Kardeşim.

Kalbim çarpıyordu, daha derine indim.

Bir dizi rapor ve dosya ve- "Aman

Tanrım. Hayır..."

Oraya Bratva olma hayalleriyle gittiğini ve öldüğünü biliyordum
ama...

"Bratva lideri mi oldu? Benim Wally'm mi?"

Sonra boğazım düğümleniyor çünkü az önce açtığım dosya tamamen
onun ölümüyle ilgili.

Ellerim klavyede titriyor.

Mikhail vuruldu ve kayboldu... Ölüm kodu. Bunu herkes bilir. Artı-

Telefonum çalıyor ve titriyor.

Atlıyorum; özel zil sesi. Ve... , Bay Calhoun'un bir beklediğini unutmuşum.

Şans ya da kader bana bir tane verdi, ama...

Parmağım cevap düğmesinin üzerinde geziniyor. Az önce bulduğum her şeyi ona anlatmalı mıyım? Gazete için kutsal bir kase gibi ama aynı zamanda Ilya'ya ihanet etmeye karar vermek anlamına da geliyor, tam burada ve şimdi. Siktir... Bilmiyorum.

Bir nefes alıyorum ve cevap veriyorum. "Bay Calhoun-"

"Aramanızı bekliyordum, Bayan *Zhirkov*," diyor. İsmimi duyunca irkildim. İma edilen şey açıldı. Bilgisayardaki saate bakıyorum.

Bekle bir dakika.

Bekliyor muydu? Bekliyor olamaz; daha çok erken. Ama bunu kendime saklıyorum.

"Bay Cal-"

"Tate'in elinde bir şey olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sorarak sözümü kesiyor. Telefonu kulağıma dayarken bir elimi masanın üzerinde sıkıyorum.

"Evet, efendim, ama-"

"Şimdi sahip olduğun şey daha da iyi. Kafanı uçuracak kadar iyi. Pulitzer kadar iyi. Ya sen?" diye soruyor.

Bir nefes çekiyorum. "Daha iyi bir şeyim var."

Parmaklarımı apraz yapıyorum.

"Tate'in neye sahip olduğunu bilmiyorsun," diyor alaycı bir homurtuyla. "Fark etmez." Elimi bir esnetip bir açıyorum, umutsuzca Sakin ol. "Elimdeki daha da iyi."

Ona söylememi istiyor ve bunu yapmaya karar versem bile, ortaya çıkardığım tüm bu bilgileri alıp kullansam bile, bir makalem olana kadar ona hiçbir şey söylemeyeceğim. Çünkü oturduğum yerden, top benim sahamda. Eğer ona söylersen, oyunu bırakıp topu alabilir ve Tate'e verebilir.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

"Öyle mi?" diye dürtüyor.

"Öyle ve her şeyi düzene koyduğumda, onu ilk gören siz olacaksınız Bay Calhoun."

Uzun, keskin bir sessizlik var.

"Pekala," dedi sonunda. "Gördüğüm zaman inanacağım. Peki ya Kira? Eğer bana daha iyi bir şeyle gelmezsen..." Sözünü kesiyor ve ben de yumruğumu kapatıyorum, tırnaklarım avucumu ısıyor. "Senin yerine Tate'i koyacağım. Rekabet sona erecek. Ve vaktimi boşa harcadığın için seni kara listeye alırdırabilirim."

Sanki her şey o anda yok oluyor; umutlar, hayaller, yemek ya da içki dağıtmanın ötesinde bir gelecek. Böyle bir güce sahip olmasından nefret ediyorum.

Belki blöf yapıyor, belki de bu onun sürecinin bir parçası, ama zafer istediğini ve bunu elde etmek için beni ve Tate'i birbirimize karşı kullandığını hissediyorum.

Durum böyle olsa bile, bu hiçbir şeyi değiştirmez.

Kariyerimi bitirecek güce sahip.

"Hayır efendim," diyorum elimden geldiğince uysalca, "bunu asla yapmam. İşim benim hayatım."

"Gerçekten mi?" Alaycılığı beni kesip geçiyor.

"Zamanınızı boşa harcamıyorum, Bay Calhoun. Aslında, az önce kanıtların ana damarını ortaya çıkardım. Herkes hakkında."

"Dediğim gibi, gördüğüm zaman inanacağım."

Aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum. "Bazı hususları doğrulamak ve her şeyin kapsandığından emin olmak birkaç günümü alacak. Bu işi açtığımızda, belgelendiğinden emin olmak istiyoruz."

Homurdanıyor. "Bana bir şey vermek için hafta sonuna kadar vaktin var."

Telefonu kapatıyor ve anında midem bulanıyor, koltuğa yığılıyorum.

Az önce yaptığım şeyden nefret ediyorum. Ya da yapacağımı söylediğimden. Sonuçta tek yaptığım, bundan sonra ne halt edeceğimi düşünmem için bana zaman kazandırmak oldu.

Şimdilik okumaya devam ediyorum. Burada o kadar çok bilgi var ki, Bratva'dan daha fazlasını alaşağı edebilirim. Orada-

Telefonum çalıyor ve yere bakıyorum. Tate'ten bir mesaj.

Calhoun'a göre "ana damarı" bulduğunuzu duydum. Neyin anasını? Saçmalık mı?

Kaşlarımı çatarak cevap yazıyorum. **Belki de sadece bende istiyorsun. Elimde harika bilgiler var, diye** karşılık veriyor. Pislik. **Madem bilgin bu kadar iyi, neden bana mesaj atıyorsun? Birlikte çalışırsak bunu daha da büyük bir şeye dönüştürebileceğimizi** söylüyor. **Tüm parçaları. Tüm hikayeyi. Mümkün değil.**

Ama o cevap veriyor. **Elinizde ne varsa, bulduklarımınla hepsini birbirine bağlamaya yardımcı olabilirim.**

Telefona bakıyorum. Kahretsin. Diyelim ki elinde gerçek, kullanabileceğim bir şey var ve sadece bende ne olduğunu öğrenmeye çalışmıyor, paylaşmak istediğimi sanmıyorum. Ve lanet olsun, bunu birbirine bağlamak *isteyip istemediğimi* bile bilmiyorum.

Ilya ve kardeşim hakkında daha fazla şey öğrenene kadar olmaz... ve tüm bunlar hakkındaki gerçek hislerimi.

Ilya hakkındaki gerçek hislerim.

Tate'e güvenebileceğimi kesinlikle sanmıyorum ama son zamanlarda uğraştığım erkeklerle kıyaslandığında o hiçbir şey. Onunla başa çıkabilirim. Değil mi?

Kira, buluşmak ister misin?

Nefes alıyorum. Siktir .

Elbette.

Olmadığım *kesin* ama en azından Ilya'yı korumaya karar verirsem elindekini alıp yok edebileceğimi düşünüyorum...

İşte o zaman anladım.

Kilitlendim.

"Tamam, dahi. Bu çatı katı süitinden nasıl çıkıyorsun?" Kahretsin.

Sanırım bir fikrim var.

İLYA

Hayal kırıklığı seviyem hiç de önemsiz değil.

Bütün sabah dışarıdaydık, beklenen tüm barakaları, batakhaneleri ve süslü lanet yerleri ve beklenmedik olanları aradık. Rus Bratva'yı sakladığı ya da sempati duyduğu bilinen yerleri.

Bazı oyuncular anavatana inanıyor, diğerleri ise en yüksek miktarı elde etmek için fırsatçılık yapıyor.

Ama ondan bir iz yok.

Suikastçı ya da kasabaya yeni gelen biri hakkında fısıltı yok.

Daha da kötüsü, Rusya'daki bağlantılarıma ulaştım, sadece Kasap'la ilgili haberleri değil, Rus Bratva'nın tam olarak ne bildiğine dair bana ipucu verebilecek her şeyi aradım.

Görünüşe göre kimse kimseyi saklamıyor.

Bratva hakkında bilgi almak için burada ve Rusya'da ulaşabileceğim kimse var mı?

Mevcut değil.

Kimseye ulaşamıyorum.

"Siktir," diyorum Semyon'a bakarak. "Şansın var mı?" Başını iki yana sallıyor. "Hayır.

"En baştan başlayalım."

Sığınağa gidiyoruz ve o kaşlarını çatıyor. Anladım. Dünkü gibi görünüyor. Boş.

Etrafına bakınıyor. "Buradayız... Neden?"

"Neden olmasın? Her zaman suç mahalline geri dönün."

"İlyâ..."

İç çektim. "Belki de kaçırdığımız bir şey vardı." "Ne gibi?"

"Görünmez mobilya değil..." Sözümü kesiyorum. Belki de aradığımız şey budur. Görünmez gibi görünen bir şey. "Ya da onun gibi bir şey. Gizli ama göz önünde. Arabalar dışında girip çıktıkları bir yol olmalı."

Hem üst katta hem de alt katta aramaya başladık. Tepegözler incelikli ışık vermiyor ve küçük kusurları gösterecek kadar sert değiller.

Sığınağın bodrumunda ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp zemini yokladım.

Ve işte onu bulduğum yer. Siyah zeminin geri kalanına benzeyen süngerimsi bir nokta ama değil. Altındaki bir şeyi örtüyor.

Göz önünde saklanmış lanet bir tutamak.

"Buldum. Bir kapak."

Bu gizli, değiştirilmiş bir tuzak kapısı.

Semyon kamburunun üzerine çıkar ve elini üzerinde gezdirir. "Eğer ellerinde bu varsa, neden o kadar arabaya ihtiyaç duydular ki? Silahları bu şekilde çıkarabilirlerdi."

"Söylentilerin aksine, ben onların bekçisi ya da bir tür zihin okuyucusu değilim, bu yüzden başka bir şekilde öğrenmemiz gerekecek." Ona bakıyorum. "Oraya inerek. Ben açarken bana destek ."

Ben kapıyı açıp geri çekerken silahını doğrultmuş bir şekilde duruyor.

Benim el fenerim yok ama Semyon'un var ve ben ayağa kalkarken onun elinde görüyorum.

Ona ihtiyacımız yok. Işık .

"Bundan hoşlanmıyorum," diye mırıldanıyor hiçbir şey .

Ona bakıp sırtıyorum. "Muhtemelen bir tuzak, bu yüzden." Yorumum bir bakış kazandı. "Sen umursamazlık yapmazsın."

Merdivenin yarısına kadar inmiştim, silahım elimdeydi ve "Şimdiki zaman gibisi yok" diyordum.

Ama gerçekten de, neredeyse kesinlikle bir tuzak olan şeyin içine girmekten başka çare yok. Bazı zamanlar cevap almak için aptalca bir risk almak gerekir. Bu da onlardan biri.

Ben sessizce yere iniyorum, Semyon da onu takip ediyor. Ona bakıyorum ve o da sessizliğin oyunun adı olduğunu bilerek başını sallıyor.

Etrafımıza bakıyoruz ve tüneldeki dönemece doğru ilerliyoruz.

Döndüğümüz anda altı adam bize silah doğrulttu.

Ben ikisini vuruyorum, Semyon da diğerini ve ikimiz de bize yakın olan ikisinin silahlarını söküyoruz. Silahımı tünelden kaçmaya çalışan altıncı adama çevirirken adamımı mücadele eden bir kalkan olarak kullanıyorum. Sonra Semyon kendi adamını vururken ben de elimdekini indiriyorum.

Cesetlerin düşmesine izin verdik.

Semyon silahları toplamaya ve ölülerde işe yarayabilecek bir şeyler aramaya başlarken, "O kadar da kötü değildi," diye mırıldanıyorum.

"Henüz bittiğini sanmıyorum," diye yanıtlıyor. Haksız da sayılmaz.

Burada başka biri var.

Tünelden aşağı, başka bir doğru bakıyorum ve orada bir gölge titriyor.

Şekli tanıdık geliyor.

Bunu videoda çok kez gördüm. Anında tanıdım. O burada.

Evgeni. Kasap. Dışarı çıkıyor.

Yüz yüze geldiğimiz bir an var. Bakışlar kilitlendi.

O ölü ve soğuk. Benimki daha soğuk.

Kasap iç çeker ve o köşede kaybolur.

Sikerim böyle işi. Koşmaya başladım, viraja yaklaşırken silahım hazırды.

Aniden, Evgeni köşeyi dönüyor, ateş ediyor.

"Kahretsin."

Bir kurşun başımı kıl payı ıskalayınca kenara sıçırıyorum, ama göğsüme nişan alarak tekrar ateş ediyor. Hızla yön değiştirdim. İsabet etti.

Sendeledim ve omzuma temiz bir atış olduğunu biliyordum. Piç kurusu hedefini ıskaladı. Silahımı kaldırıyorum ve şarjör boşalana kadar ateş ediyorum, kendimi daha az hedef haline getirmek için düşünüyorum.

"Siktiğimin piçi," diye küfrediyorum nefesimin altında.

Dolduruyorum ve doldururken Evgeni'nin bana bağırdığını duyuyorum. "İly, her şeyi mahvediyorsun!"

"Dışarı çık ve bunu yüzüme söyle." Ayağa kalktım ve duvara vurdum, sürünerek ilerledim, silahım hazırda. "Lanet olası korkak."

"Burada olmamalıydım bile. Bu lanet olası bir homurtu işi," diyor. "Dışarıda insanları doğruyor olmalıydım. O yüzden öl artık."

Dışarı çıkıp tekrar ateş ediyor ve kurşunlar her yöne dağılıyor. Nerede olduğumu bilmiyor ama bu neredeyse daha tehlikeli.

Kahretsin.

İskaladı ve ona yeniden doldurma şansı vermedim. Dişlerimi sıkarak ona doğru geldim, nişan aldım ve tetiği çektim.

Bir kurşun daha vızıldayarak yanımdan geçti, ama arkamdan. Semyon da ateş ediyor. Birlikte o köşeye yaklaşıyoruz, her şeyi ve her şeyi öldürmek için ateş ediyoruz. Ama köşeyi döndüğümüzde... hiçbir şey yok. Boştu.

İleride başka bir dönemeç ve daha güçlü bir ışık var. Dönüşe en yakın duvara yaslanarak ilerliyoruz, böylece ateş etmeye çalışırsa bizi vurması zorlaşıyor.

Ama oraya vardığımızda aynı şeyle karşılaşılıyor. Hiçbir şey.

Birbirimize bakıyoruz.

"Kal," diye fısıldar Semyon. "Ben giderim."

Başımı sallayarak acıyı görmezden geliyorum ve ileri atılıyorum, silahımı çıkarıyorum, Kasap için hazırım. Ama bir sonraki köşeyi döndüğümde, o gitmişti.

Tünel bitiyor. Sadece bir kapı var ve kilitli. Tekmelemeye başladım.

Semyon bana uzanıyor, ben de onu silkeliyorum. "O gitti, İly."

"Onu hâlâ yakalama şansım var."

"İly, bir tuzak kurdu. Onu bozduk. O gitti. Başka bir gün tekrar denemek için kaç."

Onun lanet sözlerine kulak asmıyorum. Kapıyı tekmeleyerek açtım, menteşesi kırılmıştı. Yukarı çıkan bir merdiven var. Semyon'un bağırışını duymazdan gelerek merdivenlerden çıkıyorum.

"Siktir! Siktir!"

Orada değil.

Merdivenler beni başka bir kapıya götürüyor, bu seferki çelik. Kapı açık ve içeri girdiğimde sokaktayım.

Orada kimse yok. Tek bir ruh bile.

"Lanet olsun."

Arkamdan, aşağıdan, hızlı bir silah sesi geliyor. Sonra Semyon'un zaferle yükselen sesini duyuyorum.

Birisi henüz ölmemiş olmalı.

Semyon'u ve onun titiz yöntemlerini bildiğimden, ben ayrılır ayrılmaz hepsinin öldüğünden emin olmak için geri dönecekti.

Geri dönüyorum, her adımda omzuma yanan bir mızrakla vurulmuş gibi acıyor. Semyon'la yarı yolda buluştum.

"Tuzak ya da değil," diyorum ona zemin kata doğru giderken cesetlerin yanından geçerken, "çok fazla insan var."

"Gerçek bir dövüş için yeterli değil" diyor.

Ona bir bakış attım. "Bir dahaki sefere sana bir ordu emredeceğim ve eline sivri uçlu bir sopa vereceğim."

"Daha adil bir dövüş."

Gülmek isterdim ama acıtacağından şüpheleniyorum. "Burada, tünelde bir şey bulmuş olmalılar."

"Her , onu aldılar."

Başımı sallıyorum ve nefes almak için elimi duvara koyuyorum. Semyon'un yüzündeki endişeyi kaçırmıyorum.

"Daha kötülerini de yaşadım,"

diye onu temin ediyorum. "Kan var, Ilya."

"Anatomi 101. Canlı bedenler vurulduğunda kanar."

"Yaralısın."

"Biliyorum. Ve senin zekânı başlıyorum," diyorum, çünkü canım çok acıyor.

Mırıldanmaya başladı ve ben de onu kendi haline bıraktım, yaraya bakmaya çalıştığında onu tokatlayarak uzaklaştırdım. Kurşun yarasının nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bu o kadar da kötü değil. Sadece acıtıyor, hepsi bu. İğne batması.

Kendimi yere bırakıyorum, başımı duvara yaslayıp acıyla başa çıkmaya çalışıyorum. Semyon telefonuna emirler yağıdırıyor. Bana yardım etmek için uzandığında, onu tekrar elimle uzaklaştırıyorum.

Dişlerimi sıkarak ayağa kalkıyorum ve çıkışa yöneliyorum, Semyon da arkamda.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorar. "İlaçlarımızı aldım-" "Boş ver onu. Ben eve gidiyorum."

Çünkü o anda beni düzeltecek tek bir şey var, düşünebildiğim tek bir şey:

Kira.

KIRA

Ona bakıyorum, içimde bir merak duygusu dolaşıyor.

Buldum.

uzun sürdü ama şeyi buldum.

Bazen sıkıcı işlere gönderilmek işe yarar. Bu da onlardan biri. İş, yangın veya elektrik kesintisi durumunda uygun bir çıkış yolu koymayan yüksek binalarda köşe kesme üzerine bir rapordu.

En iyi yerler kodlanacak yerlerdir ve Ilya'nın evi gibi son derece güvenli ve modifiye edilmiş bir yerde bile, güvenlik açısından bir sorun olacaktır. Yine de, bahse girerim bunu elindeki bir koz olarak görüyordur - tehlikeye girdiğinde gerekirse dışarı çıkmanın ya da içeri girmenin bir yolu.

Ama şüpheliyim-

Asansörden bir ses geliyor, küçük bir çınlamayla birlikte gelen bir uğultu. Bu ana asansör değil, adamı Semyon'un bir keresinde kullandığı asansör.

Kalbim sert ve gürültülü atıyor, kanım deli gibi çarpıyor.

Sürgülü paneli kapatıp raf ünitesini geri sallıyorum. Sonra, Ilya'nın devasa kilerinden rahatça çıkıyorum ve asansör açılırken aceleyle oraya gidiyorum.

Ilya tökezleyerek dışarı çıkar, Semyon da yanındadır.

Ilya, Semyon'a, "Çık dışarı," diye hırladı. "Şimdi."

Başı aşağıda ve kolunu garip bir şekilde kendisine doğru tutuyor.

Kirli, kanlı, sanki timsah istilasına uğramış bir kanalizasyondan çıkmış gibi.

Ya da bir kavga.

Semyon bunu kişisel almamış gibi görünüyor. "Sen-" İlya yine hırlar. "Dedim ki-"

"Bir doktora ihtiyacınız var." Semyon hava durumundan bahsediyor olabilir. "Boka ihtiyacım var."

"Yakaladım seni patron." Bana bakıyor ve gözleri lazer gibi, "Bir sorun olursa ara. İlya numarayı biliyor."

Semyon bir anda asansörün içinde kayboldu. Kapılar kapanıyor ve ben İlya'ya doğru koşuyorum, ona ulaşırken içimde korkudan çatlaklar oluşuyor. Çantamdan flash belleği alıp gizli dosyalarıyla doldurma ve yangın kapısından kaçma planlarımın hepsi suya düşüyor.

Onu tutarken titriyorum. Ter, kan, deri gibi kokuyor. Onun gibi.

Ve o sıcak.

O yaşıyor.

Tanrı'ya şükür. Yaşıyor.

Gözyaşlarımı geri

kırpiyorum.

"Ne oldu?" Geri çekiliyorum ve yüzünü buruşturuyor.

"Dikkatli ol."

"İlya, bana ne olduğunu anlat."

"Benim için Florence Nightingale ol. Vuruldum."

"Aman Tanrım." Panik damarlarımı yakıyor ve telefonuma koşuyorum. "Ambulans. Bir ambulansa ihtiyacımız var. Seni buraya bıraktığı için o adamı kov."

Telefonumu aldı. "Arayamayız. Silah. Vuruldum. Ve ben iyiyim. Temiz atış. Sadece temizlemek için yardıma ihtiyacım var."

Lanet olsun ona, gözlerinde *sadece sana ihtiyacım* olduğunu söyleyen savunmasız bir ışıkla bana bakıyor.

"İlya," diye fısıldıyorum, ona yaklaşıyor, "bana ne yapacağımı söyle."

Beni öpüyor. Şefkatli, çıplak ve sert . Ve iç çekerek başını benimkine yaslıyor.

Öpüşmek dışında" diyorum.

"Seks mi istiyorsun? Çünkü , ama yapman gerekebilir-"

"İlya." Sözünü kestim, ondan uzaklaşırken yüzümü sıcaklık kapladı. "Seni temizlememiz, tedavi etmemiz gerek. Dinlenmen gerek."

İçimi kemiren bir suçluluk duygusu var... Onu planlamıyor olabilirdim ama bunu da göz ardı etmiyordum. Kaçmayı planladığım için suçluluk duyuyordum. Ya ben gittikten hemen sonra gelseydi? Ya daha kötü yaralandıysa ve tedavi olmak yerine eve dönmekte ısrar ettiyse?

Ellerimi yüzünün her iki yanında ; kirli sakalları, kemikleri, kasları ve etleri duyularımı hem yatıştırıyor hem de ürkütüyor.

Benim için geri geldi.

Beni görmek için.

Beni kontrol etmek için

değil. Ama benimle

olmak için.

İhtiyacı olduğu anda beni istedi.

Göğsümden bir hürmet geçerken yutkunuyorum.

Benimle birlikte olmak istedi; bunu onu hissettiğim kadar kesin bir şekilde hissedebiliyorum.

Şu anda, onu için banyoya gitmek dışında hiçbir yere gitmiyorum. "Florence kışını kaldırıp banyoya girmeni söylüyor," diyorum elini nazikçe çekiştirerek.

"Kulağa o gibi gelmiyor. Daha çok Hemşire Ratched'a benziyor." "Hayır," diyorum, "seninle gerçekten ilgilenmeye çalışıyorum."

Banyoda lavaboyu ılık suyla doldurup sabunundan biraz ekledikten sonra gömleğini çıkarmasına yardım ediyorum. Çıkardığı tek ses küçük bir nefes tıslaması. Sonra onu temizlemeye başlıyorum.

Sert kasları pürüzsüz, mürekkep büyüleyici. Elimde olmadan yaradan uzaklaşıyorum.

İlyla elini benimkinin üzerine koyuyor ve kalbine doğru tutuyor. "Prenses, beni kırmayacaksınız. Yarayı temizleyebilirsin."

Başımı kaldırıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Sen doğuştan yeteneklisin. Bir meleğin dokunuşuna sahipsin," diyor. "Ve bundan daha acımasız yaralarım oldu."

Yara izlerini görebiliyorum. Onları hissettim, ama şimdiye kadar ne kadar çok olduklarını fark etmemiştim, hepsi de onun zorlu ve şiddet dolu hayatının hikayesini anlatıyor. Bıçak izleri ve sigara yanığı gibi görünen eski izler var. Ayrıca, bir taraftaki birkaç büzülmüş iz diğer tarafta daha fazla yara dokusuna sahip.

Ve tane de temiz ve çıkışı olmayan, aşağıda.

"Şanslıydım. Ana organları ıskaladı ama saplandı. Bu..." Elimi tutuyor ve iz üzerinde gezdiriyor. "Bir doktora ihtiyacım vardı."

Elimi bırakıyor ve parmaklarını çenemin altından geçirerek tekrar kaldırıyor. "Bu iyi olacak. Sadece şu an çok acıyor. Yarın daha iyi olacağım."

"Nasıl bir erkek gibi. İşler bu şekilde yürümez."

"Nasıl çalışmasını istiyorsam öyle çalışıyorlar, çalışmazlarsa da idare ediyorum," diyor. "Güçlü bir silahı yoktu."

Bana tüm yara temizleme gereçlerinin bulunduğu dolabı gösteriyor: dezenfektan, bandajlar ve diğerleri.

Ben dezenfektan sürerken elini makyaj masasına çarpınca geri sıçırıyorum.

Ama beni tekrar olduğum yere, bacaklarının arasına aldı. "Ben iyiyim. Biraz daha, sonra da süper yapıştırıcı ve kelebek yara bandı."

Bana söyleneni yapıyorum, kalbim ve sinirlerim hoplayıp zıplıyor. "Şimdi bandaj yaması."

Yırtıp ön tarafa bir tane koyuyorum, sonra aynısını arkaya yapıyorum.

Sonra ayakkabılarını ve pantolonunu çıkarıyorum.

"Bunu yapacağını bilseydim, onun yerine hafif bir ot isterdim."

"Hafif bir ne?" Pantolonunu yardım ediyorum ve sonra sadece boxer'ını giyiyor. Bir kolumu iyi tarafına dolayarak onunla birlikte odasına yürüyorum. Yatağa rahatça girdi.

"Sıyırmak. Yara. Bilirsin, vurulmak yerine." Yastıkları düzenlemeye gidiyor ve yüzünü buruşturuyor. Onun yerine ben yapıyorum.

"Ağrı için bir şeye ihtiyacın var." "Zar zor hissediyorum."

Yumruklarımı kalçalarımaya yapıştırıp gözlerimi kısıyorum. "Yalan söyleme."

Gözlerini kapatır. "Yapamam. Çalışmam gerekiyor. Sadece seni görmek, biraz dinlenmek ve sonra-"

"Dur."

Dışarı çıkacağını ya da evde kalıp çalışacağını söylemesi umurumda değil; iyileşmeye ihtiyacı var. Yine de, onun gibi bir adamın, sert ve

Kendisi kadar güçlü, devam etmek için kendini zorlayabilir, birinin onu dinlenmeye zorlamasına ihtiyacı var.

"Sadece bir şey al."

Uzun bir süre sessiz kalıyor, o kara gözleri beni içine çekerken ateş saçıyor, sanki ne yaptığının kokusunu alabiliyor. Ama sonra banyoya doğru başını salladı. "Ağrı kesici ilaçlarım var. Üçüncü ecza dolabının arkasında. Sadece Tylenol."

Keskin bir nefes alıyorum. "Bundan daha fazlasına ihtiyacın var."

"Zayıf bir kodein reçetem var. Onlardan biri."

Dönüp içeri girdim. Ama aynalı ecza dolabında hiç ilaç göremiyorum. Sonra bir şey fark ediyorum, küçük bir girinti. Onu itiyorum ve içinde ilaç olan gizli bir dolaba açılıyor. Burada bir eczane var. Küçük bir eczane ama bir yerde, en azından bir eczane dışında gördüğümünden çok daha fazla hap ve sert yara tedavi kitleri var.

Bahsettiği ilaca uzanıyorum ve çok daha güçlü, insanı bayıltan bir ağrı kesici şişesi görünce tereddüt ediyorum.

İşin aslı, burnumu soktuğum, yalan söylediğim ve diğer şeyler için kendimi kötü hissediyorum. Ama kaçmam gerek. Kilit altında olmak hayat değil. Beni sonsuza kadar burada tutmayı planladığını sanmıyorum, ama Tate'i anlaştığımız gibi görmem gerekiyor, sadece neye sahip olduğunu öğrenebilmek için bile olsa.

Çünkü ya elindeki bilgi Ilya'ya zarar verebilirse? Dışarı çıkıp

Tate'i durdurmalıyım.

Ilya için.

Bunun ne anlama geldiğini düşünmeyi reddediyorum. Az önce temizlenmesine ve onarılmasına yardım ettiğim adama karşı hislerim hakkında ne söylediğini düşünmeyi reddediyorum.

Tate'i durduracağım.

Burada sıkışıp kalırsam bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum. Ilya izin vermez, onun gibi yaralı bile .

Çok ciddi bir şey yapmadığım sürece.

Elimi ağır hapların etrafına kapatıp ikisini çıkarıyorum. Sonra daha zayıf olan ilaç şişesini alıyorum ve buzdolabından ona bir şişe su getiriyorum. Yatak odasına dönüp yanına oturuyorum.

"Geniş aç."

"Ben çocuk değilim," diyor.

O konuşurken hapları içiyor. "İ ve hayır, .
Bebek gibi davranıyorsun."

"Tamam." Hapları suyla birlikte yutuyor ve sonra bana bakıyor.

"Benimle yatar mısın?"

"Tamam."

Kollarına sarılıyorum, nefes alış veriş i düzelene kadar göğsünü okşarken yarasına dikkat ediyorum. Yangın kapısından geçersen gittiğimi anlayacaktır. Asansör ideal. Ama çıkmak için bir şifreye ihtiyacım var.

Ya bilgisayarıyla aynıysa? Teknoloji bir adam için bilgisayarın şifresi zayıf, bu da buraya çok fazla insanın gelmediği anlamına geliyor. Ana asansör için de aynı şifre var mı diye merak ediyorum. Diğeri mi? Ondan şüpheliyim. Muhtemelen hem anahtarla hem de tuş takımıyla çalışıyordur. Onu başkaları kullanıyor. Güvendiği başkaları. Yani bu biraz karışık olacak. Ama ana asansör?

Kalbim hızla çarpıyordu, onunla birkaç dakika daha yattım. "İly?"

Cevap yok. Ondan uzaklaşıyorum.

Uyuyor.

Ve ocukken aşık olduğum çocuğa benziyor.

Kalbimi burkuyor. Onu öptüm, sonra asansöre yöneldim. Bu şekilde gidersem kaybedecek hiçbir şeyim ve kazanacak her şeyim var. Haplarla dolu hezeyanı sırasında ortaya çıkardığını söyleyebilirim. Ama döndüğümde muhtemelen hâlâ dışarıda olacak.

Parmaklarımı çaprazlayarak ayakkabılarımı ve çantamı alıp asansöre yaklaşıyorum. şifreyi giriyorum.

Kapılar açılıyor.

"Sonunda, biraz şans..."

Derin bir nefes alarak içeri giriyorum, şifreyi tekrar giriyorum ve zemin kata basıyorum.

İLYA

Bir başlangıç ve acı dolu bir omuzla uyanıyorum.

Ama aklıma gelen ilk kelime bir lanet değil. Bir isim. "Kira?"

Cevap vermiyor. "Kira?"

Yatak yanımda soğuk ve ne kadar zamandır baygın olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Onu bulmak için yataktan kalktım, bir kot pantolon giydim. Ama ev sessizdi. Çok sessiz. "Kira?" Yüksek sesle seslendim. Kanepeye, çalışma odasına ya da hiç kullanılmayan diğer yatak odasına gitmiş olabilir.

Nedenini bilmiyorum. Belki beni inciteceğinden endişeleniyordu ya da Kafam bulanık, ama öfkeyle birlikte korku da içeri girmeye başlayınca biraz dağılıyor.

O burada değil.

Kanepenin arkasına tutunup düşünüyorum. Nereye gitmiş olabilir? Nasıl gitti?

Kahretsin, ben değilken mi kaçırılmış? "Hayır. Bu çok saçma," diye mırıldandım. "Biri buraya nasıl girebilir ki?"

Cevabı yüksek sesle söylememe gerek yok. Söylemek de istemiyorum. Ama biliyorum. Yollar var. Her zaman vardır.

Eğer birisi yeterince kararlıysa, yeterince yetenekliyse ya da yeterince parayla destekleniyorsa...

Her şey mümkün.

Panik Őimdi sűrűnűyor, kűĉűk penĉeler deriyi deliyor. Tűkezeleyerek telefonumu arıyorum. Uzaklarda bir yerde, omzumdan gelen keskin acının farkındayım, ama onu gűrmezden geliyorum. Bunun bir űnemi yok.

Sadece Kira biliyor.

Kocaman delici mavi gűzleri ve uzun siyah saĉları olan o lanet kızı. Kilometrelerce derinlikte ve uzunlukta meraklı bir ĉizgisi olan kız. Sırlar barındıran ve her seviyede ilgimi ĉeken tatlı kız. O űnemli.

Ve o burada değil.

"Kira!" Şimdi bağırıyorum, boğazımdaki panik onu ĉię ve kanıyor hissettiriyor.

Panik her yerde, sağduyuyu, buz, ĉelik ve kayadan oluşan temelimi yiyip bitiriyor. Duyguların var olmadığı yer.

Onun iĉin yaşadığım panik her Şeyi bastırıyor.

ĉűnkű biliyorum ki kimse onu almak iĉin iĉeri girmeyecek ve bana nefes .

Dost ya da dűŐman, benim hakkımda en ufak bir fikri olan herkes, burada baŐka biri varsa onu űnemsediđimi bilir. Ve űnemsemem, onu geri almak iĉin dűnyayı harabeye ĉevirmem gerekse bile durmayacađım anlamına gelir.

Ya yapamazsam?

Onu yakıp kűl edeceđim ve bu iŐe karıŐan her pisliđi ortadan kaldıracakım. Hiĉ kimse ve hiĉbir Őey gűvende olmayacak.

Beni tanıyan herkes bunu bilir. Beni canlı bırakmaya asla cesaret edemezler.

Ancak tűm bunları bilmeme raęmen, paniđin yoęunluđu ĉok bűyűk.

"Telefonum nerede lan?"

Kahretsin, ona ihtiyacım var. Banyoya giriyorum ve orada katlanmış halde pantolonum, mahvolmuŐ gűmleđim ve en űstte de telefonum duruyor.

Onu .

Parmaklıklar alĉak ve hala kilitli.

Kahretsin... lanet olası ellerim titriyor ve kafamda onun dűŐűncesi ve yűkselen panik dıŐında her Őey

narkotik fuzz.

Numarasını bulup arıyorum ama telesekretere düşüyor. "Kaçırılmış olsan iyi edersin," diye homurdanıyorum.

Telefonu kapatıp nefes alıyorum, kalbim saniyede yaklaşık bin kez atıyor. Birkaç damla kodein beni bayıltmamalıydı ve kesinlikle hissetmeme neden olmamalıydı.

Titreyen ellerimle soğuk suyu akıtıyor ve yüzüme sıçratıyorum, yaramdan gelen acı ve yanmayı görmezden geliyorum. İyileşecektir. Temiz atış.

Kasap iyi bir nişancı değil, bu da onu havada uçuşan mermiler yüzünden silahla tehlikeli hale getiriyor. Aynı zamanda onu daha az tehlikeli yapıyor, çünkü elindeki silah doğru ellerde öldürebilir, evet, ama benimki gibi bir kanat atışıysa, yara küçüktür.

"Kira?" Mesaj bırakmak için bip sesi çıkardığı anda söylüyorum.

"Uyandığımda gitmiştin. Hâlâ yoksun. Kahretsin. Bana iyi olduğunu söyle." Duygularla aram iyi değildir, yumuşak olanlarla değil, bel altı olanlarla.

Ama kendimi bileli ilk defa korkuyorum.

Benim için
değil. Onun
için.

Odama gidip düğmeli bir gömlek giydikten sonra bilgisayarımın geçiyorum. Sunuculara giriş yapmıyorum. Kapılardaki ve asansörlerdeki kameralara erişmek istiyorum.

"Lanet olası küçük sinsi." Panik ve korkuyla birlikte içimden bir miktar gerginlik de sızıyor.

Tüm korkuyu değil ama
birazını. Kira kaçırılmadı.

Bir şekilde şifreyi çözdü, belki de beni gördü? Belki de dün gece ona söyledim ama hatırlamıyorum. Çünkü o hapları yuttuktan ve onun sıcak, yumuşak, tatlı kokulu bedenini üzerimde hissettikten sonrasını pek hatırlamadığıma eminim. O kadar kendimden geçmiş olsaydım, ya da lanet olsun, yanlış hapları almış olsaydı, bildiğim kadarıyla Rus milli marşını tersten söyleyebilirdim.

Kaşlarımı çatıyorum ve hapları bıraktığı odama gidiyorum. Şiddetli ağrılar için kullandığım bir reçete, zorlamam gereken zamanlar için, ama bunu hiç kullanmamıştım.

Üstünü açıp sayıyorum.

Hepsi orada.

Kalbim ağır ağır atarken gizli dolaba doğru yürüyorum. Son derece düzenli tutuyorum ama eşyalar etrafa saçılmış. Bana oradan bir şey getirmesi için onu gönderdiğimi tahmin ediyorum. Özel bir şey.

Ama hemen ön tarafta bir hap dispenseri var, parlak, berrak turuncu bana içinde kaç tane olduğunu gösteriyor.

Saymama gerek yok.

Bunlar ameliyat gerektiren çok kötü bir yaralanmadan kalmaydı. İşim bitene kadar onları kullanmam ve başka bir reçete almam söylendi. Ben almadım. Haplar bana göre değil ve sisten ve bunların sizi bayıltmasından hoşlanmıyorum.

Yarısını almıştım, iki yerine birer tane. Geriye altı tane kalmıştı.

Dört tane var.

"Bunları bana neden verdin, Kira?" Şişeye soruyorum, yanıma almak için elimi şişenin etrafına kapatıyorum.

Mutfak adasına koydum ama viski kadar konuşkanlar.

Cevap benden kaçıyor. Tıpkı buradan kendi isteğiyle ayrılması gibi.

Korkmuş görünmüyordu, sadece hızlı ve sessizce gitmeye çalışıyordu. Sadece benim odama doğru bakıyordu.

Korktuğu biri varsa, o da bendim. Uyuşturucu verdiği kişi.

Nedenini bilmek istiyorum.

Nereye gittiğini bilmek istiyorum.

Bir açıklaması olmalı. Beni zaten kızgın olduğum kadar kızdırmayacak bir açıklama.

onun için güvenli değil. Bu yüzden kendimi toparlayıp bir plan yapmalıyım.

Onu bulmam gerek.

Başkası anlamadan ve ne demek istediğini anlamadan önce.

Benim için.

KIRA

Kafamın içinde bir saat tik tak ediyor. Çok uzun zamandır uzaktaydım ve henüz Tate'le buluşamadım bile.

Telefonumu kontrol ettim. Bunu bitirip onunla buluşmak için hâlâ zaman var.

Ama o değil. İlyâ.

Uyanık ve şimdiden iki mesaj bıraktı. Sesi geliyor. Özellikle de ilk mesajında. İkincisi daha özür dileyici ama

Bu alt akıntıyı duyuyorum. Başka bir şeyle birlikte.

Kulağa neredeyse endişe gibi geliyor. Benim için.

Bu beni sadece elimdeki göreve teşvik ediyor. Bunun doğru karar olduğunu biliyorum.

Daireme geri döndüm. İş hiç bitmeyecek gibi görünüyor.

Kışın ortasında kullandığım eski bir şömine var, onu yakıyorum ve saklayamadığım ve ihtiyacım olmayan kağıtları yığıyorum; üzerlerinde benimle ilgili tüm lanetleyici kanıtların bulunduğu kağıtlar. Sahte takma adlar. Kardeşimle ve onun kirli bağlantılar. Unutmayı tercih ettiğim şeyler.

Babamdan bana miras kalan bir kiralık kasam var. Bankaya götürmek için küçük bir yığın yapıyorum: pasaport, sürücü belgesi, Arendelle adı altında ödeme almamı sağlayan tüm önemli evraklar. Bu şeyler sahte, ama yetersiz mirasımın bir kısmını bunun için kullandım. Geri kalanı mı? Hala yetersiz, ama otuz yaşına kadar bağlı, çünkü babam uzun vadeli tasarruflara ve faize inanırdı.

O yığına, basın kartım gibi, gazetede çalıştığımı gösteren kanıtları ekliyorum.

Çok fazla eşya var ve neyi saklayacağımı, neyi saklayacağımı ve neyi yakacağımı ayırmam daha uzun sürüyor.

Ilya'nın adresimi bildiğini biliyorum. Şoförü beni daha önce de buraya bırakmıştı.

Eninde sonunda aramaya gelecektir.

Boynumun arkası yanıyor. Ne-

"Kes şunu," diye fısıldıyorum, iki üç kez kontrol ederek. "Bu sadece yaptığın şeyi ondan korumakla ilgili değil..." Çünkü bir gazete için çalıştığımı öğrenirse ne yapacağını bilmiyorum. Ilya onu araştırdığımı anlayacak.

Nefes alıyorum.

"Ayrıca onunla olan her türlü bağlantımı Tate'ten korumam gerekiyor."

Bu da, Tate'in buralara burnunu sokmaya karar vermesi ihtimaline karşı, Ilya'nın başını derde sokabilecek tüm kanıtları kasada sakladığımı anlamına geliyor.

Ondan hiçbir şey beklemezdim.

Telefonum çalmaya başladı.

Nerede RU?

Lanet olsun Tate'e. Bilgi sahibi olmasına imkan yok. Muhtemelen benimkini çalmayı umuyordur. Küçük dairelerimi gözden geçiriyorum, kontrol ediyorum ve tekrar kontrol ediyorum ve sonra şöminenin üzerinde duruyorum, alevler artık yakıtsız yanarken her şeyin gittiğinden emin oluyorum.

Tek bir evrak kırıntısı bile kalmadı. Geri kalan her şey bankaya götürmek üzere bir çantada, ki şimdi bunu yapacağım.

Henüz orada gerektiğini düşünerek Tate'i biraz bekletmeye karar verdim. Ama aynı zamanda Tate'i zorlamak ve sabırsızlanmak da öyle.

Paradan geliyor, bu da muhtemelen insanı satın aldığı ya da bilgi için para ödediği anlamına geliyor. Ama bu aç olmadığı anlamına gelmez.

Son bir temizlik yaptıktan sonra kapıyı kilitleyip bankaya gidiyorum. Her şey güvenli bir şekilde kilitlendiğinde rahat bir nefes alıyorum. Orada olmak bile kayıplarımı geri getiriyor.

Babamın oraya koyduğu bibloları, fotoğrafları ve küçük şeyleri açmadım. Kardeşimin ya da annemin fotoğraflarına bakmadım.

Ya da ailemin düğün albümü.

Sadece eşyaları koydum ve kutuyu kilitledim; şimdi- Telefonum
çalıyor. Tate. Tekrar.

???

Kızgınlık damarlarımda dolaşıyor ve fikrimi değiştirdiğime dair bir mesaj atmayı düşünüyorum. Çünkü Ilya'nın aramamasının ya da mesaj atmamasının bir anlamı olduğunu biliyorum. Evde oturup beklemeyecek.

Yaralanması aklıma geliyor ve onu terk ettiğim için duyduğum suçluluk duygusunun acı tadını yutkunarak bastırıyorum.

Telefonum yine çalıyor.

Kira mı?

Hayır deme dürtüsü çok güçlü. Ama yine de, Tate gerçekten sahip olduğum her şeyin peşindeyse ve gerçekten neredeyse hiçbir şeyi yoksa bile, bunu öğrenmem gerekiyor.

Ve sonunda ona mesaj attım.

Bana 10 ver.

Küçük dükkâna varmam beş dakika sürdü. Burası bir rehinci dükkânı, kapalı ve tozlu. Duyularım uyarılar vermeye başladığında midem dönüp duruyor.

Kapı açık ve arkadan sesler geliyor. Biri Amerikalı, diğeri ağır aksanlı.

Tate aniden patladığında geri çekilmeye başlıyorum, yüzünde ateşli ve garip bir şeyle kenarlı parlak bir gülümseme var.

"Nihayet! Haydi. Bu taraftan. Seni biriyle tanıştırmalıyım."

"Erkek arkadaşım dışarıda arabada bekliyor," diye blöf yapıyorum,

Bana kaşlarını çattı. "Birini mi getirdin? Boş ver, ara onu ve sonra gelmesini söyle-"

"O bunu yapmaz."

"Pekala," diyor Tate, gülümsemesi parlak ama artık gergin, "bekleyebilir."

Neden birlikte çalışmamız gerektiğini göreceksiniz. Bu ."

Tate gelip beni itene kadar ikimiz de orada duruyoruz, giderken bir eli sırtımda.

Ilya için sanırım. Tate'in elinde ne olduğunu öğrenip oradan çıkacağım. Başka biri daha olduğunu biliyorum ama çoğu muhbir para ister. Ve korkuyorlar. Param yok ama şu an geri çekilemeyecek kadar batmış durumdayım. Sadece erkek arkadaşımın ödeyebileceğini söyleyeceğim.

Bu şekilde muhbiri çalabilirim ve elinde bir şey varsa Ilya onu halledebilir.

Nefes alıyorum.

Kendimi aşıyorum.

Terk edilmiş dükkânın arka tarafına geçiyoruz ve bir an için kimseyi göremiyorum.

"Anladığım kadarıyla," diyor Tate, "Bratva ve Ilya hakkında elinizde ne varsa bana teslim edeceksiniz, ben de muhbirimi sizinle paylaşacağım. Yuri, tanış-"

"Ilya Rykov'un küçük fahişesi." Gölgelemin arasından çıkar.

Kimsenin bana bu haydut hakkında bir şey söylemesine gerek yok. Onu çoktan çözdüm. Rus, iri yarı, burnu birden fazla kez kırılmış. Belli ki Bratva... ya da onlardan kaçmaya çalışan biri.

Bir adım geri atıyorum ama Tate kapıda.

"Kaynağım Kira, eski bir mafya üyesiyken-" Adama bir bakış attı ve biraz geri çekildi, muhbiri diyeceğini biliyordum ama demedi. "Muhbire dönüştü."

Diğer adam, Yuri, homurdanıyor.

"Daha büyük bir iyilik için, yolsuzluğa ve burada olmadığı belli olan erkek arkadaşının tehditlerine karşı. Çünkü öğrendiğim kadarıyla Rykov küçük kızının tehlikeye atılmasına izin verecek biri değil."

"Bu tehlike mi?" Öyle olduğunu çok iyi bilerek soruyorum.

"Bu Chicago Bratva'sı çürümüş," diyor Yuri. "Bu çürümüşlüğün özünde Ilya var ve o da şeytani yoldaşlarıyla birlikte yok edilmeli."

Çenemi kaldırıp yukarı bakıyorum. "Sen de onlardan biri miydin?"

"Bilmiyordum." Sözlerinin altındaki tehdit duman gibi kıvrılıyor. "Eğer bilgi verdiğimi öğrenirlerse, bana işkence yaparlar. Beni öldürürler. Ortadan kaybolacaktım ama biri beni anahtarın sen olabileceğine ikna etti."

"Ben." Tate'e bir bakış attım. "Bu da ne?" Tate sadece bana bakıyor. "Çantayı bana ver." "Hayır-

"

Ben onları durduramadan Yuri onu kapıp Tate'e fırlatıyor, o da karıştırmaya başlıyor ve sonunda içindekileri döküyor. "Bir şeyleri sürücüye koyduğunu biliyorum. Nerede o?"

"Beni bırak."

Yuri sırtıma öyle sert vuruyor ki, yere düştüğümde başımda çınlayan bir acı yayılıyor. Bakırımsı kanın sıcak, tuzlu tadı ağzımı dolduruyor. "Ver ona."

"Hiçbir şeyim yok." Hızlı düşünüyorum. "Calhoun'a yalan söyledim."

"Bir şeyler biliyor. Erkeğini koruyor. Fahişe." Yuri tükürüyor. Bir adım öne çıkarak bana sert bir tekme atıyor, kusma isteği acıyla karışırken kıvrılmama neden oluyor. "Bana Ilya'yı becerdiğin söylendi, sürük. Kız arkadaşın mı? Metres mi? Bugünlerde bedava fahişelik için ne diyorlar? Çıkarları olan arkadaş mı? Fark etmez. Ilya'yı yok etmek için seni kullanabilirim."

"Beni umursamıyor. Onu çok az tanıyorum," diyorum adam beni saçlarımdan tutup duvara fırlatırken.

"Bu Ilya. Seni beceriyor. Sıcak sikinin deliğini tek parça halinde tutacak kadar önemsiyor. Muhtemelen sıkıdır? Gevşeteceğim. Belki oradan başlarım. Öyle yap ki, eğer yaşarsan, hiçbir erkek seni bir daha istemesin."

Ona bakıyorum, korku tenimi yakıyor. Sonra kendimi Tate'e bakmaya zorladım. "Yapamazsın..."

Ama yapabiliyor. Telefonuma girmeye çalışıyor, yapamayınca da fırlatıyor. Sonra bir çakı çıkarıyor ve içinde bir şey saklayıp saklamadığımı görmek için çantamı parçalıyor.

Bana baktı. "Konuş. Daha kolay olacak, Kira."

"Hayır."

Yuri bir elini göğsümde gezdiriyor, sonra bir meme ucunu yakalıyor ve o kadar şiddetli, o kadar sert büküyor ki çığlık atıyorum. Bırakıyor ve bir elini usulca karnımın üzerinde gezdiriyor. "Konuş, yoksa kötü olacak."

Çenemi kapalı tutuyorum.

"İşkence konusunda oldukça yetenekliyimdir. Arkadaşınız aletlerime ihtiyacım olmadığını söyledi ama..." pırıl pırıl gümüş aletler olan bir masayı işaret ediyor. "Onları getirdim zaten."

Gülümsüyor.

Eğer daha önce gerçekten korkmadıysam, bu gülümseme anlaşılmayı mühürledi. İnsanlıktan yoksunluğu tamamen dehşet verici.

Ama konuşmayacağım. Yanlış bir şey söylersen, bu Ilya'nın sonu olabilir. Ve ben yapamam. Konuşmayacağım.

Yuri bana tekrar yumruk atıyor, daha aşağıya, leğen kemiğinin hemen üstüne ve sonra parmağındaki bir yüzüğü çevirip yüzüme yumruk atıyor.

Merhametin siyah noktaları yayılırken, beni hem donuk hem keskin ve aynı anda her yere yayılan acıdan uzaklaştırmakla tehdit ederken bilincimi korumak için sahip olduğum her şeyi alıyorum.

"Sessiz kalmanın akıllıca olduğunu sanıyorsunuz ama değil. Bu sadece işi uzatır. Konuşacaksın. Eninde sonunda. Ve bana bilmem gereken her şeyi anlatacaksın. Her şeyi. Her şeyi."

Tate'in gözleri bana dikiliyor ve Yuri beni duvara itmeden önce yarım adım atıyorum.

"Lütfen, Tate," diye fısıldıyorum. "Durdur şunu. Yapabileceğini biliyorum."

Kan kabarcıklar çıkarıyor ve dudağımı kestiği yerden konuşmak acıtıyor. Gözümün üstünden kan damlıyor ama silmeye korkuyorum. Yuri'nin bakışları üzerimde.

"Biliyor musun," diyor Tate, "seni bununla baş başa bırakacağım, Kira. Açıkçası böyle bir şeyi izleyecek midem yok. Yani evet, ben gidiyorum."

Kapıya yöneliyor, sonra duruyor ve kısa bir an için geri gelip beni bu karmaşadan kurtaracağını düşünüyorum.

Ama Tate bana bakmıyor bile. "Sadece Kira'dan tüm iyi şeyleri aldığından emin ol ve bana ilet ki gazetelerde Ilya'yı yok etmene yardım edebileyim."

Gidiyor.

Şimdi Yuri ile yalnızım ve bana işaret ediyor. "Orada kal. Yoksa daha da kötü olacak."

Dönüyor. İri bir adam, korkum her saniye daha da büyüyor. Ama kendimi sakın kalmaya zorluyorum.

Kardeşim ve Ilya beni çocukken yaptıklarından korudular ama ben bazı şeyler gördüm. Ve babam... büyük adamlar gelip onu dövdüğünde beni saklattı, Bratva'ya para vermezse onu tehdit etti. Eğer katılmazsa.

Asla yapmadı. Babam kararlıydı. Onlara bir kuruş verirsen, sana sahip olurlar. Belki de bu Wally'nin gitmesinde bir rol oynamıştır.

Rusya. Belki de açgözlülüktü. O zamanlar buradaki Bratva yolsuzlukla doluydu. Çok fazla hizip vardı.

Nefes alıyorum.

Mesele şu ki, ben solan bir şey değilim. Ve son birkaç haftada bazı numaralar öğrendim.

Ilya'nın beni omzuna attığı, ısırduğım ve tırmaladığım zamanlardan olsa bile. Ya da onu öldürürken izlediğimden. Sertleştirdim.

Ağır bir tahta odanın ortasına sürükleyen Yuri'ye bakıyorum.

Sandalyeyi ve onun üzerinde bana neler yapabileceğini düşünmüyorum. İşkence aletlerini düşünmüyorum.

Yaptığım şey, ona duygusuzca bakmak için kendimi zorlamak.

Yuri büyük ve güçlü, ama belki eskisi kadar güçlü değil. Üzerimde tek elini kullandı. Eşyaların yerini değiştirirken gözlemliyorum, yine sol eliyle. Sağ eli sadece hafif şeyler yapmak için ortaya çıkıyor.

Geçmişte yaraladı mı?

Bir gangsterin hayatı tam olarak papatya değildir. Dikenler ve kara mayınları.

Genç değil. Belki altmışına merdiven dayamıştır.

Ve topallıyor.

Küçüğüm ama zayıf değilim.

Benden bir şey yapmamı beklemeyecek. Ama o aletlere dokunmadan önce harekete geçmeliyim.

Bir rulo plastik ve şıpırdayan bir kova almak için döner.

Ona doğru koşuyorum ve kendimi sırtına fırlatıyorum, kulağına yapışıp koparmak istercesine ısıyorum.

Küçüklüğün avantaj olabileceğini anlayacak kadar sokak dövüşü biliyorum. Böyle bir durumda, dişleri ve pençeleri olan lanet bir akrep gibiyim. Kazıyorum, kan çekiyorum.

Midemi bulandırıyor ama beni fırlatmaya çalışırken bırakmıyorum. Kapalı.

Beni duvara çarptı, çok daha küçük olan bedenime vurdu. düşene kadar sert sıvaya çarpıyor. Kanı siliyorum ve sürünerek yoldan çekiliyorum, dönüp bacağımı kullanarak onunkine vurmaya çalışıyorum.

"Kaltak."

Yaralı bacağına vuruyorum ve uluyarak sendeliyor. Daha fazla zaman kaybetmeden ayağa kalkıyorum.

İki parmağımı sertleştirerek gözlerine sokuyorum, diğer elimle kavrayıp tutarken dizimi sertçe kaldırıp taşaklarına vuruyorum.

Beni boğazımdan yakaladı, sol eliyle sıktı. Metal şingirdiyor. Keskin bir şey içime saplanıyor ve beni yüzüstü duvara çarpıyor.

Tekme atıyorum ve ayağımı tutup büküyor. Karşı koymadım. Bükmeye devam ediyorum, onu aşağı indirmeye çalışıyorum.

Silahını alıyor, ben de yuvarlanıp ayağa fırlıyorum ve taşaklarına üç kez daha diz çökerken silahı yumruklayarak uzaklaştırıyorum. Elimdeki tek avantaj bu, o yüzden bundan faydalanacağım.

Bu seferki uluması insanlık dışı. Yere yığılıyor, yuvarlanıyor.

"Sonunda," diye homurdanarak silahı aldım.

Yerleri karıştırarak hızla anahtarlarımı, cüzdanımı ve telefonumu alıp sendeleyerek oradan çıkıyorum.

Başımdan damlayan kanı siliyorum. Yan tarafım zonkluyor. Her yerim ağrıyor. Koşmak zor çünkü ayak bileğime her baskı yaptığımda acı fışkırıyor.

Kötü durumdayım.

Siyah bir dalga üzerime geliyor ve düşüyorum.

Ayağa kalkmam çok uzun sürüyor. görüşüm bozuluyor. Dükkanın dışındaki kaldırım yavaşça ıslanıyor ve kanla kıpkırmızı oluyor. Benimki.

İçeri döndüğümde çığlık sesleri duydum. Uzaklaşmam lazım.

Tıbbi yardıma ihtiyacım var.

Eğer hayatta kalacaksam, gidebileceğim tek bir kişi .

İLYA

Ne haltlar burada?

Cevap yok, sadece duman kokusu ve serin bir şömine var. Serin ama soğuk değil.

Evde dinleniyor olmalıydım. Bu yüzden kimseye Kira'yı avlamaya gittiğimi söylemedim. Ve Kasap'ı.

Evi darmadağın ve kapısı kırılmış. Bir amatör tarafından, bu yüzden Bratva'yı saymıyorum.

Ya bunu ustalıkla yaparız ya da kapıyı .

Amatörler bizim saflarımızda kalıcı değildir. Haydut unsurlar ya da gözden düşmüşler bile yıldızlardan daha azını işe almazlar. Ben biliyorum. Ben de gözden düşmüşlerden biriyim. Bir haydut.

Bu da Kasap'ın işi değil.

Ama Kira'nın nerede olduğuna ya da kim gibi davrandığına dair bana ipucu verecek tek bir belge, fotoğraf ya da herhangi bir şey yok. Ya da ne iş yaptığına dair.

Birisi bilgisayarını parçalamış. Ya o ya da bir başkası.

Ama bence Kira gibi akıllı bir kız suçlayıcı hiçbir şeyi bilgisayarda tutmaz. Bir sabit diski olurdu ya da korumalı bir bulut kullanırdı.

Bu endişelerimin en küçüğü.

Ben gidiyorum. Etrafta koşturmak şu anda sonuçsuz ve telefonumu hazır tutuyorum. Onu tekrar aramak için can atıyorum ama

.

Eğer biri onu yakaladıysa, adımın ortaya çıkmamasını tercih ederim. Eğer bir şey peşindeyse, benim aramam her şeyi mahvedebilir. Ve belki de... kahretsin... belki de hazır olana kadar konuşmak istemiyordur.

Biraz zaman alıyor. Birazcık.

Ve sadece Kasap'ın neden burada olduğunu öğrenene kadar mesafenin iyi olabileceği için.

Bildiğim mekanlara girip farklı insanlarla konuşmaya başladım. Çoğu bir şey bilmiyor ama bir yeraltı kaynağı beni arka odasına götürüyor. Orada bir kadın bekliyor. Beni içeri sokan adam masaya biraz ev yapımı votka, siyah ekmek ve işlenmiş domuz göbeği koyuyor. Kadın oturuyor.

"İçki?"

"Ben Rus muyum?" diyor. Burada İngilizce konuşulmuyor ve ben tanıştırılmadım, bu yüzden adını sormuyorum.

Rillete benzeyen domuz etinden biraz ekmeğin üzerine döküp sürüyorum ve yiyorum. Aç değilim ama yakıta ihtiyacım var. Onun yaptığı gibi ben de içkimi yudumluyorum. Sonra bir tane daha dolduruyor ve biraz ekmek hazırlıyor.

"İlya Rykov'un bu kadar yakışıklı olmasını beklemiyordum," diyor.

Sarışın, güzel. Başka bir hayatta olsaydım, farklı bir yaklaşım sergileyebilirdim. Ama benim ilgim Kira'ya odaklanmış durumda.

"Basın temsilcimin görünüşümü küçümsemesini beklemiyordum." Gülümsemedi bile. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Kasap."

Gözlerindeki parıltıyı görmeme rağmen irkilmiyor. "Kulağım her yerde. Bildiğim tek şey şu: . Ve seni avlayanlar savaşa hazırlanıyor... Gerekirse."

"Silahları mı var?"

Duraksıyor. Neden biliyor.

Beni rahatlatmak için oyun oynamıyor. Sadece bardaklarımızı dolduruyor ve içiyoruz. Sonra ekmek ve domuz eti yiyoruz.

"Öncelikle, başka bir şey bilmiyorum. Söylentiler var. Silik. Her şeyden çok dedikodu."

"Söylentiler ne diyor?" "Bir yerden bahsediyorlar."

Başımı salladım. "Bu bilgi için neye ihtiyacınız var?"

Bu kez ağzının kenarı bir gülümsemeyle gölgeleniyor. Elini cebine atıyor ve bana bir fotoğraf uzatıyor.

"O."

Fotoğrafı cebime
koyuyorum. "Konuş."
Konuşuyor.

Bana bahsettiği yer, rıhtımın eteklerinde çalıntı malların taşındığı bir bekleme yeri.

Etrafta kimse olmamasına rağmen silahımı çektim. Belki de hepsi birbiriyle bağlantılıdır diye düşünmeden edemiyorum. Kira'nın kayıp olması, bu herifin beni araması, silahlar.

Etrafta kimse yok ve sürünerek yaklaştığımda, yerdeki birkaç tanıdık görünümlü mermi kovani dışında mekânı boş buluyorum.

"Sik beni."

Yapmam gereken şey-

Telefonum çalıyor ve onu çıkardığımda kalbim kafese kapatılmış çılgın bir hayvan gibi çarpıyor.

Ama Kira değil.

Hayır, Pakhan'ın kendisi. Andrei Zherdev.

"Pakhan," diyorum, resmileşiyorum.

"Gerçekten mi?" Bir şeyler mırıldandı. Sonra, "Ilya, hemen bir toplantı için gelmeni istiyorum."

Arabama dönüp kapıyı açıyorum ve boş depoya bakarken kendimi koltuğa bırakıyorum.

Zihnimin yarısı olup bittiğini anlamaya çalışırken, diğer yarısı da ona kavgadan ve vurulmamdan bahsetmiş olması gereken Semyon'un ölümünü planlıyor.

"En kısa zamanda, Ilya."

"Bunu yapamam." Gözlerimi ovuşturuyorum. "Meşgulüm."

Sesi düşer. "Sen konuşmazsan, lanet Semyon da konuşmaz. Her yerde söylentiler var ve ben lanet olası cevaplar istiyorum."

biri var. Çünkü bu neredeyse bir fısıltı gibiydi.

Kaşlarımı çattım. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil, Andrei."

"Yeterince iyi değil." Kelimeleri şaklatıyor.

"şu anda sahip olduğum tek şey bu.

Güven bana."

"Gerçekten gelip en azından neler olduğunu açıklaman gerekiyor. Son baktığımda, yetkili sen değildin. Ayrıca..." Andrei duraksıyor. "Yüksek biri sizinle görüşmek istiyor, acil olduğunu söylüyor."

Alay ediyorum. "Senden daha mı yüksek?"

"Evet... bir bakıma." Hiç memnun değil. "Hemen o lanet kıcını buraya getir."

"Rusya'dan." Bunu açıkça söyledim.

"İlya... sadece gel-"

"Hayır. Beni öldürmeye çalışıyorlar. Başka bir tuzağa düşmeyeceğim." Telefonu kapattım.

Andrei'yi asmak bir ölüm cezasıdır. "Böyle bir şeye cesaret eden o pıslığı işkence yapmadan önce asın" hareketi.

Ve yine olsa yine yaparım.

Eğer Rusya'dan gelen biri varsa, ki aklıma gelen tek şey bu, bekleyebilirler. Hepsi bekleyebilir.

İdam mangasıyla yüzleşeceğim... Kira'yı bulup güvende olduğundan emin olduktan sonra.

Eğer bu bir tuzaksa ve biri Andrei'yi oynuyorsa, bununla başa çıkacağım.

Önce Kira.

Sonra ne

olacak?

Kendime bir tuzak kuracağım.

Acı artıyor. Omzum tekrar zonklamaya başlıyor, ama hala uyuşturulmuş bir şekilde.

Bu saçmalık için zamanım yok. Kira'yı bulmalıyım.

Kütüphaneden başlıyorum çünkü oranın her zaman sevdiği bir yer olduğunu biliyorum.

-Mikhail şakayla karışık buna bedava bebek bakıcısı diyordu; çocuğu açılış saatinde bırakıp kapanışta alabiliyordunuz ve o da

Başka bir kitaba ya da bilgisayarlardan birine dalmış ya da Kira'yı ismiyle tanıyan kütüphanecileri rahatsız ediyordu.

Ama orada değil.

O da artık çocuk değil. Hayal

kırıklığı kabarıyor.

Ama devam edecek başka bir şeyim yok. Tek yapabildiğim eskiden gittiği yerleri ziyaret etmek. Hafta sonu sabahları Disney filmlerinin oynatıldığı eski sinema salonu artık yok; sinemanın eski günlerine bir geri dönüş. Klasiklerin ve bağımsız filmlerin gösterildiği, hafta sonları çocukların akınına uğrayan güzel bir binaydı.

Tabii ki, şimdi yüksek kaliteli bir güzellik mağazası. Kahretsin, film takıntısı Frozen ile bizi delirttiği zamanları hatırlıyorum. Ne zaman oynasa, Kira oradaydı. Mikhail de öyle. Bir keresinde onlarla gitmiştim. Yeterliydi.

Komikti. Kira sevimli bir çocuktur. Ama gerçekten hiç arkadaşı yoktu. Şimdi de aynı olduğunu hissediyorum. O zamanlar, babası onu benim gibi insanlardan korumaya çalışıyor olabilir. Peki ya şimdi? Eski alışkanlıklar mı? Bir duvar mı? Ya da ben hiç görmedim.

Çoğu kadın hayatları, arkadaşları ve diğer şeyler hakkında konuşur. Kira bahsetmez.

Sonra, eskiden oynadığı küçük parka gittim. Güzel bir park, güzel bir oyun alanı ve kenarlarında bir sürü ağaç var.

Onu alır ve Mikhail'le esrar içtiğimiz kanalizasyon ve büyük tahliye tüneli girişinin dışındaki paten parkının yakınında uzaktan izlerdik.

Daha iyi bir hayatın hayalini kurardık; Bratva'da bir gelecek. ne diyorduk? Avalon mu? Arden?

"Hayır... Arendelle'di, Karlar Ülkesi adlı o aptal filmdeki lanet krallık gibi," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Çünkü küçük Kira oyun alanında krallığıymış gibi salınırdı ve içtiğimiz esrarların dumanı buz gibi bir günde sıcak bir nefes gibi üflenirdi.

Esrar içtiğimizi bile bilmiyordu. Sadece komik koktuğumuzu ve aptalca davrandığımızı söyledi.

O çok masumdu. Artık değil. Bu hem bir lütuf hem de bir lanet.

Kabul etmek istemiyorum ama nasıl etmem? Elimde kurşun yarasıyla benden uzaklaşan bir kızı arıyorum.

Kız değil.

Kadın.

Ve... siktir . Ona değer veriyorum. Belki de çok fazla.

Kaşlarımı çatarak, eski evleri de dahil olmak üzere başka yerlere bakıyorum. Ama bina artık yeni bir apartman bloğu, o yüzden orada olduğundan şüpheliyim.

İç çekerek eve gidiyorum, yorgunluk ve lanet ilaçlar beynimi bulandırıyor. Şifreyi giriyorum ve yarı yarıya onu görmeyi bekliyorum, ama ev boş, onun varlığından yoksun.

Sikeyim.

Viskiyi elime alıp üç ya da dört kadeh içiyorum, sırf o sersemliği arttırmak için.

Kira... Ben ne yapıyorum ki?

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Kayboldum ve bunu biliyorum. Onu önemsiyor musun?

Kahretsin, belki onu seviyorum bile.

Beni daha önce hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde tüketiyor. Zırhı bitiriyor ve kıvrılıyor. Kira'nın biri onu zorladığı için mi kaçtığını, onu kullandığını mı yoksa...

Bana ihanet mi ediyor?

Ne kadar çirkin olsun, bu düşünceyle eğlenmek zorundayım. Bu fikir ne kadar acı verirse versin.

Çünkü bu benim için yeni bir şey. Araziyi anlamıyorum. Ve ben zeki bir adamım.

Ama bu şey, bu hisler? Bir pislik kadar aptalım.

Tanrım, sanırım onu gerçekten seviyor olabilirim. Sanırım bakmadığım bir anda düştüm ve şimdi mesele sadece hayatımdaki karmaşa içinde tatlı bir kızı değil, sevdiğim kadını hayatta tutmak.

Bu beni ruhuma kadar sarsıyor. Ya onu kaybedersem?

Ya ona onu sevdiğimi söylersem ve o beni sevmezse?

Bir bardak daha doldurup içiyorum, sonra şişeyi alıp yatak odasına giderken bardağı yan masaya koyuyorum.

Bu iki seçenek kabul edilemez. İkisinden biri gerçekleşirse dünyayı yakarım.

Kahretsin, çok yorgunum. Haplar hâlâ vücudumda. Derin bir iç çekerek silahımı yastığımın altına koyuyorum ve tamamen giyinik bir şekilde şişeyle birlikte yatağa uzanıyorum. Bir şekilde uyuyakalıyorum.

... Ta ki asansörün sesi beni uyandırana kadar.

Hemen silahımı çıkardım ve ayağa kalktım, dinlerken sallanıyorum.

Sessizlik.

Sonra kapı hafifçe çalınır. "Kim var burada?" Kalın bir sesle mırıldandım.

Öldürmeye hazırım.

KIRA

"Tanrım."

Ondan gelen tek bir kelime, konuşmadan çok sesli bir nefes. Ama beni sabitliyor, yatak odasının kapısında sallanırken bana biraz güç veriyor. Kapıyı neden çaldığımı bilmiyorum. Başım zonkluyor ve her yerim ağrıyor. Garajdan bindiğim asansörün aynalı iç kısmı berbat bir gösteriyordu.

durumdayım.

İlyä, yine de... Tanrım, o çok güzel. Ona dokunmak istiyorum.

Ona gitmek istiyorum.

Bilmiyorum.

Yüzündeki ifade sert ve duygusuz. Sanki bir yabancıya bakıyormuş gibi.

Ve acıtıyor.

"İlyä." Konuşmak zor çünkü dudağım acıyor ve çenem normalde olduğundan iki kat daha büyükmüş gibi hissediyorum. "Ben... Başka nereye gideceğimi bilemedim."

Yüz ifadesindeki bir şey değişiyor ve ona öfkeyle birlikte bir tür delilik geliyor. Bana doğru yaklaşıyor. "Bunu sana kim yaptı?"

Gözlerim yaşlarla doluyor ve başımı sallıyorum. "Kızma."

"Lanet olsun, Kira. Öldürebilirim." Silahını bıraktı ve parmaklarını yüzümde gezdirdi.

Bana dokunuşu çok nazik ve tatlı. Ama sadece yatıştırıcı olmadığını biliyorum; ne kadar kötü olduğunu görmek için kırık kemikleri kontrol ediyor.

Yaralıları.

"Bunu sana kimin yaptığını söyle ki onları parçalara ayırabileyim."

Ya da, sanırım, kendini öldürtecek, ve ben bununla başa çıkamam. Ben... Ben yapamam. Ona karşı olan hislerim beni boğmakla tehdit ediyor.

Şu anda sadece ona ihtiyacım var.

Ama beni banyoya götürüyor, her dokunuşunda alttan alta şiddetli bir öfke akımı gösteren bir şefkat. Beni oturtuyor ve viskiyi uzatıyor.

"İç. Ve bana hangi hayvanın sana vurduğunu, seni kestiğini söyle..." Gömleğimi kaldırdı. "Seni yumrukladım." Ve karnımdaki acının üzerinde izler bıraktı.

Yere bakıyorum ve kesiği ve çiçek açan mor çürükleri görüyorum.

"Bunu kim yaptı, Kira?" Sözleri yine yumuşak. sert anlamına geliyor.

"Bilmiyorum. ... Biri aradı-" "Kim?"

"Bir arkadaş." Tate'e böyle seslenmek ağzımda acı bir tat bırakıyor. "Başları beladaydı ve ben de bu belaya bulaştım."

Saçlarımı okşuyor. "Söyle bana, bu yalanlara neden inanmalıyım?"

"I..." Yarım bir hıçkırık atıyorum ve viskiden bir yudum alıyorum. kesik dudağımı yakıyor. Karnıma ulaştığında sıcaklığı memnuniyetle karşılıyorum. "Lütfen, İlya, sadece nazik ol."

"Nazik davranıyorum. Sana karşı." Ama ayağa kalkıp banyoya giriyor.

Döndüğünde üzerimdeki tişörtü ve pantolonu çıkarmamı emretti. Evde hemen üstümü değiştirdiğim için şükrediyorum. Bana aldığı o güzel elbisenin kana bulandığını düşünmek istemiyorum.

İlya başka bir şey söylemeden yaralarımı tedavi etmeye başlıyor, önce kesiklerle ilgileniyor. Bu işte benden daha iyi. Çabuk, sanki ikinci doğasıymış gibi. Hızlı ama titiz.

Morlukların üzerine arnika kremi sürüyor, sonra sütyenimi çıkarıyor ve Yuri'nin beni incittiği göğsüme uzun uzun bakıyor.

"Canavar," diye mırıldanıyor ve arnika ile tatlı bir masaj yapıyor.

Onun dokunuşu çifte görev yapıyor, Yuri'ninkinin üzerinde yanıyor ve biliyorum ki İlya'nın parmakları ve büyüü benimle kalmaya devam edecek.

Gece.

"Bu daha iyi hissettiriyor," diye fısıldıyorum, omuzlarım
çöküyor. "Güzel."

Eğilerek göğüslerimin arasını öpüyor, sonra boğazıma doğru ilerliyor
ve oradaki izlere hafifçe hırılıyor. Acının üzerinden öpüyor.

Ağızıma ulaştığında, boğazımdaki arnika kokusunu alıyor ve kesiğe
tekrar hırılayarak diğer tarafını öpüyor. "Siktiğimin canavarı. Öğreneceğim
Kira ve bunu onlara ödeteceğim. Söz veriyorum."

"Hayır-"

"Bunu onlara ödeteceğim." Ayağa kalkıp dolabına gidiyor ve büyük bir
tişörtle geri dönüyor. Eski, yumuşak ve onun gibi kokuyor ve giymeme
yardım ediyor. Sonra tişörtün altına uzanıyor ve külotumu çıkarıyor.
"Giydiğin tüm kıyafetleri yakıyorum."

"Şömineniz var mı?"

Yok.

"Onları çöp kanalına atacağım." Sonra Ilya viskiye başıyla işaret eder.
"İç."

Bir yudum daha alıyorum ve yorganı geri çekerek içeri girmemi
işaret ediyor.

"Ama ben-"

"Yorgunsun; gözlerini zar zor açık tutabiliyorsun. Bu yüzden
dinlenmeye çalışın, mümkünse uyuyun ve başınız daha da kötüleşirse bu
numarayı arayın."

Bir çekmeceyi açıyor ve bir kâğıda bir şeyler karalıyor.

Başımı sallıyorum çünkü o haklı; yorgunum ve dinlenmek
istiyorum. O yanımdayken.

Bekle.

"Nereye gidiyorsun?"

"Dışarı. Patronumu görmem ve bunu sana kimin yaptığını bulmam
gerek.

Sonra evde olacağım. Kitabını getireyim."

Tökezleyerek yatak odasına girdiğinde hava kararmış, geç olmuştu. Doğruldu, uykum kaçtı ve ışığı açtım.

Gördüğüm şey beni şok etti.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Ne oldu? Sana kim zarar verdi? Patronun seni öldürmeye mi çalıştı?"

Soyunuyor, yara bere içinde ve kan içinde. Çıplak kaldığında banyoya gidip duşu açıyor, sonra geri gelip beni kucağına alıyor. Yüzünü buruşturuyor ama belli ki yaraları umurunda değil, hem de daha taze olanları.

Hiç konuşmadan beni duşa kadar taşıdı ve orada beni temizlemeye başladı. Ağzından tek kelime almak için ne kadar uğraşırsam , konuşmuyor. Elleri göğüslerimde, karnımda, bacaklarımın arasında geziniyor. Her yerimde. İşi bittiğinde kendini temizlemek için süngeri alıyor ama ben geri alıyorum.

"Bana bırak."

Onu sabunluyorum ve süngeri geniş, dövmeli sırtında, gövdesinden kıkına doğru gezdiriyorum. Döndüğünde sikiyle başlıyorum, o beni durdurana kadar elimi yukarı aşağı kaydırmaya kendimi kaptırıyorum.

"Seni hemen şimdi becermemi istemiyorsan olmaz," diye uyarıyor. İlk sözleri.

"Peki." Yutkunuyorum.

"Ama..." Morarmış yanağımı öpüyor, "Bayıldım." Onu temizlerken, "Ne oldu?" diye sordum. Patronun-"

"Andrei'yi görmedim. O kadar kızgındım ki cevaplar , öldürecek birini aramaya çıktım ama bana yanlış hapları verdiniz ve biraz zayıf, çok fazla dikkatim dağılmış durumdayım. Sadece birkaç bar kavgasına karışabildim."

"İly, yapamazsın..."

"Yapabilirim. Kimse beni durduramaz. istersem, savaşırım."

Kolu bana dolanırken başımı göğsüne yaslıyorum. "Ama sen öyle biri değilsin. Hiçbir zaman düşünmeden dışarı çıkıp bir kavgaya atlamadın. Mikhail yaptı."

"Bizi bildiğimden daha fazla takip ettiniz."

"Her yerde." Yarı gülüyorum. "Yapacak başka bir şeyim yoktu. Ve... ve o benim kardeşimdi ... ve ben senden hoşlanıyordum."

"Biliyorum."

Yüzüm yanıyor.

Gülüyor, su üzerimize dökülürken göğsündeki gümbürtü içimi titretiyor. "Ben... Ben çok utanıyorum."

"Çok ."

"Can sıkıcı olduğumu düşünüyordun." Ona bakıyorum. Süngeri alıp koydu.

"Bazen. Ama çoğunlukla sevimliydi. Şimdi... beni her yerde takip edebilirsin."

Kalbim takla atıyor. Bu düşünce içimdeki en sıcak olasılıkları, hayal olduğunu bildiklerimi ortaya çıkarıyor. Kapatmaya gücümün olasılıklar.

"Gel."

Ilya duşu kapatıyor ve kendi bakımını yapmadan önce beni büyük, kabarık bir havluyla kuruluyor. Sonra beni yatak odasına götürüyor ve tüm yaralarımı ve bandajlarımı kontrol edip eskilerini yenileriyle değiştiriyor. Ondan bandaj rulosunu alıyorum ve aynısını onun için yapmaya başlıyorum.

Birbirimize sessizce bakıyoruz ve bunun bizi dünyamıza mühürleyen garip ve lezzetli küçük bir tören gibi olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Beni yatağa götürdüğünde, yardım edemem ama neredeyse huzurlu hissediyorum. En azından yavaşça uykuya dalabileceğim kadar huzurlu.

Sonraki birkaç gün boyunca, yemek yemek ve ara sıra yürüyüş yapmak dışında çatı katından neredeyse hiç çıkmadık. Sonunda, Ilya'nın katılması gereken bir toplantı var. Yedek silahların nerede olduğunu ve gizli alternatif çıkışı bildiğim için onun evinde kalıyorum.

O dışarıdayken o kadar paranoyak oluyorum ki, kilere gidip rafların altına gizlenmiş bir kilit buluyorum ve onu devreye sokuyorum.

Tate de aramıyor, Bay Calhoun da. Tate'in öldüğümü düşünüp merak etmeden edemiyorum. Eğer öyle olsaydı şaşırmazdım.

Bay Calhoun'a dürüst davrandım. Muhtemelen sırtı sıvazlanırdı.

Deniyorum ve önemsiyorum çünkü bu benim hayalim, stajyer değil gerçek bir muhabir olma fırsatım.

Deniyorum ve başarısız oluyorum.

Çünkü işim Ilya'ya ihanet etmem anlamına geliyorsa buna değer mi? Bir gün, bir toplantıdan döndükten sonra, bana sessizce sordu, "Çok gerginsin, Kira.

Neden?" "Sen gitmiştin."

Yavaşça beni kollarına çekti.

"Burası güvenli."

Ona sarılıyorum çünkü benimle dünya arasında duran tek şey o. İçimdeki o sert, soğuk yerleri eritiyor. "Sadece biraz hissediyorum..." Kelimeyi arıyorum.

"Kayıp mı? Savunmasız mı?"

Beni başımı sallıyorum.

"Güvendesin. Ama düşünemedim." Ilya boxer'ına kadar soyunuyor, gömleğimi çekiştirerek çıkarıyor ve beni yatağa geri çekiyor. "İnsan olduğunu öğrenmek hiç hoş değil. Bir adam sana zarar verdi."

"Ben iyiyim."

"İyileşmedin, o yüzden iyileşene kadar kalacağız." Yarı gülümsüyor, sanki bir soruya cevap vermiş gibi, sanki ondan kalmasını ve gitmemesini istemişim gibi.

Elimi göğsüne koydum. "İyileşmedim mi? Vuruldun."

Parmaklarımı öpüyor. "Ve sen neredeyse öldürülüyordun prenses. Eğer bana gelip gidebileceğimi söylemeye çalışıyorsan, bunu biliyorum. Sadece iyileştiğinden emin olmak istiyorum."

Ya da, sanırım, biraz şaşkınlıkla, benimle olmak istiyor. Ama bunu söylemiyorum. Bu şekilde yeterli. Burada olması ve beni yalnız bırakmayacağını yeterli.

İyileşirken bana destek olmayı teklif ediyor. Sonra aшаğı bakıyorum ve ona geri dönüyorum.

"Çıplak olmamın bir sebebi var mı?" diye soruyorum. Sırıttıyor. "Hoşuma gidiyor."

"Tabii ki biliyorsun."

"Gel," diyor Ilya, "dinlen, ben yanında yatacağım."

Zaman böyle geçiyor. Ve yavaş yavaş daha iyi hissediyorum. Yiyeceğimizin azaldığından bahsettiğinde, süpermarkete gitmeyi öneriyorum. Birkaç gün sonra yürüyüşe çıktık ve sonra akşam yemeği yedik.

Dışarı çıktığımızda her şey sessiz ve gözden uzak. Sanırım beni güvende tutmaya, daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyor.

Ama asıl keyif aldığım şey evde kalmak. Ve ben iyileştikçe, onunla birlikte yemek pişiriyoruz -iki yaralı kuş, tamamen işlevsel bir yaratık haline geliyor.

Kısa süre sonra artık toplantı yapılmayacak ve ben de nedenini sormayacağım.

Pek bir anlamı yok. İly'a bu şekilde açılmaz.

Çoğu zaman yatakta ya da kanepedeyiz. Seks yapmıyoruz ve yapabileceğimi düşünsem de, beklemesiyle ilgili... romantik... bir şey var. İyileşmemi istemesi.

Sadece seks için değil, benimle birlikte olmak istediğine dair romantik bir şeyler.

Baş döndürücü. Ve onunla ne kadar uzun süre birlikte olursam, bu bittiğinde ne yapacağımı o kadar çok merak ediyorum.

İlk geldiğim zamana kıyasla çok daha iyi durumdayım. Bir akşam hafif bir yemekten sonra, İly'a bir sürprizi olduğunu söyledi. "TELEVIZYON MU?" Ona sordum.

"Hadi rahatlayalım."

Kucağını sıvazlıyor, kanepeye yaslanmış, elinde uzaktan kumanda. Tanıdık bir müzik beni sarıyor.

"Hayır... İly'a."

Bir gülümseme özgür kalır. Disney'in tema müziği. İç çekiyorum ve yerleşiyorum içinde.

Televizyon bize bir şeyler sunarken ben onun üzerine kıvrıldım ve üzerimize bir örtü çektim.

bir sürü Disney filmiyle.

Moana bittikten sonra "Beğendin mi?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Bayıldım." Ve başka bir Disney filmi başlıyor. Benim için bu şekilde ayarladı. Bunu biliyorum.

Hangi gün olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil. Gün geçtikçe daha iyi, daha güçlü hissediyorum ve ona daha çok... aşık oluyorum.

Aşk olabilir, ama sevmek daha güvenlidir.

"Biliyor musun, tüm bu maçoğun altında, sen biraz... yumuşaksın."

"Akıllıca. Kalbine giden yolu biliyorum." Kendinden görünüyor. "Antika silahlar ve Disney filmleri üzerine kitaplar. Sanırım Frozen yakında vizyona girecek."

Ağlamaktan korktuğum için konuşamıyorum.

Frozen başladığında göğsünü öpüyorum. "Bu filme bayılıyorum."

"Biliyorum. Tek izlediğin şeyin o olduğu bir dönemden geçtin. Kardeşini deli ederdin." Gülmeye başladı. "O parkı hatırlıyor musun?"

"Ve sinema salonu. Artık yok." İçimi çektim. "Sen ve Mikhail paten parkının yanındaki korkunç tünelin yanında sigara içtiniz."

Oynadığım parkın hemen yanında.

"O tünelden çok korkuyordun." Saçlarımı düzeltti. "Yalnız kalmak ve konuşmak için içeri girdik."

"Benden uzak dur."

"Ben öyle demedim prenses."

Göğsünü hafifçe ısırdım. " yapmana gerek yoktu."

"Yine de bizi kadar takip ettiniz. Ve içeri girdiğinizde. Çok korkmuştun. Sanırım Mikhail gurur duyuyordu. biliyordum. Meraklı bir kızı zapt edemezsin."

Gülümsememi gizlemek için yüzümü ona çeviriyorum. Aynı anda nasıl bu kadar mutlu ve üzgün olabilirim? Kalbimin onun için iyi ve kötü duygularla kabardığını hissediyorum? Gerçi şu anda iyiler kötülerden çok daha ağır basıyor.

"Biz oraya Arendelle derdik." Ve yine gülüyor. "En sevdiğim

filmdeki şatodan sonra mı?"

"Sus ve izle."

İzliyorum.

Birkaç gün sonra, neredeyse tamamen iyileştiğimde, bir elbise ve spor ayakkabı giydim. Pek sevdiği bir elbise olmadığını söyleyebilirim, çünkü beni gördüğünde dudakları kıvrılıyor.

"Nedir o?"

"Giysiler."

Rahat giyinmiş, mutfak tezgâhına yaslanmış dizüstü bilgisayarında çalışıyor, yanında sıcak bir kahve var. "Güzel bir renk."

"Bu siyah."

Elbise sadece bol bir A kesim, içinde rahatça hareket edebileceğim, altındakini zar zor belli eden bir şey.

Bir el sallıyor. " değil."

"Etrafta çıplak ya da dar kıyafetlerle dolaşmayacağım."

"Yazık." İlyâ iç geçiriyor ve bilgisayarı kapatıyor, yüz ifadesi gergin.

"Ama aklıma gelmişken, şimdi daha iyi olduğuna göre, konuşmalıyız."

Midem bulanıyor. "İlyâ, ben-"

"Neden gittin?" diye soruyor ben bir şey söyleyemedim. "Neden bana güçlü hapları verdin? İlk başta bir hata yaptığını düşündüm ama zayıf olanların şişesini yatağın yanına koymuşsun. Güçlü olanların şişesinde de o kadar çok yoktu. Peki... neden?"

Nefesimi tuttum ve adaya sarıldım. Yalan söyleyebilirdim ve belki bunu kabul ederdi.

Belki, ama o bilirdi.

Ne zaman yalan söylediğimi ya da gerçeği çarpıttığımı her zaman biliyor gibi görünüyor. Bana bir kez bile sözde işimi sormadı, yani gazeteciliği bilmiyor olabilir ama distribütör olmadığımı kesinlikle biliyor.

Ben de ani bir karar verdim. Belki de hayatımın en tehlikeli kararını.

Ona gerçeği söylemeye karar verdim.

", sana her şeyi anlatacağım. Ben anlatana kadar tepki vermeyeceğine söz verir misin?"

Bana bakıyor.

"Konuş," diyor. "Şimdi."

İLYA

Kira'dan ne beklediğimi bilmiyorum ama bunun o olduğundan emin değilim.

Kesik kesik konuşuyor, ellerini iki yanında kenetlemiş, yüzü pembeleşiyor.

Benden nefret ediyor, ailesinin çöküşünün suçunu bana yüklüyor, sanki bir madalya gibi. Ama bu tamamen beklenmedik bir şey değil. Onunla ilk karşılaştığımda görmüştüm.

İkimiz de öfke ve kızgınlıkla köpürüyorduk. Ben ona, kardeşim gibi sevdiğim Mikhail'le akraba olduğu için kızgındım. O da kardeşinin Rusya'da ölümü yüzünden bana. Ve babasının ölümü için ayaklarımın altına serdiği hatalı suçlama. Bunu kimin yaptığını biliyorum ve onları dışarı çıkardım. Küçük bir yavru, memleketteki davamız için bir bağnaz.

Babasının kederden öldüğünü düşünüyor. Zehirden öldü. Ama ona söylemedim. Henüz söylemedim.

Bakalım bu muhabir saçmalığına karşı öfkem nasıl geçecek.

Viski adada duruyor ve ben onu içmeyi düşünüyorum.

Ama şimdilik erteliyorum.

Lanet olası küçük bir muhabir.

"Ve sen ne yaptın, Kira? Beni mı istedin?"

"Sana hiçbir şey borçlu değilim," diye fısıldıyor, kımıldamadan. "Ailem senin lanet ellerinle öldü, Ilya. Ve sen de kardeşimi çalan insanlar için çalışıyorsun. Ne kadar iyi olduğuna dair bir hikaye ördün, nasıl-" Durur ve başını sallar. "Seni tanı mıyordum."

"Yani, dünyanın iyiliği için, beni lanet olası Bratva'yı devirmek için mi kullanacaktın?"

Bratva'nın ona zarar vermeye çalıştığını söylemesine bile gerek yok. Yine de, nasıl kaçabildiği beni aşıyor. Kira bile onlara karşı koymakta zorlanacak.

Ama bana karşı? Hiç şansı yok.

"Evet..."

Bakışları titriyor ve ben gülmeye başlıyorum. "Hayır. Sen merdiveni tırmanmak istiyordun. Açgözlülük için beni satacaktın."

"Sana hiçbir borcum yoktu."

"Tüm bu zaman boyunca, bana ilaç verdiğinde bile, kendi açından çalışıyordun. Seni o kadar çok istiyordum ki her bir kırmızı bayrağı görmezden geldim." Şimdi şişeyi kaydırıyorum.

"Hayır."

Ona baktım. "Hayır mı?"

"İly, lütfen." Nefes alıyor, bana doğru bir adım atıyor. "Dinle."

Şişeyi adanın kenarına bıraktım. "Eee?"

"İşler değişti ve ben... patronum beni tehdit ediyordu. Aramızdaki bağlantıyı biliyordu. Bu sadece kovulmak değil, aynı zamanda karalanmaktı." Gözlerini kaçırmıyor, hakkını vermeliyim. "Başka bir stajyer daha var. Tate. Elinde bilgi olduğunu söyledi. ne olduğunu bilmek istedi."

Şimdi lanet şişeyi açıyorum ve uzun bir nefes çekiyorum. Ya bunu yapacağım ya da silahımı alacağım. Kimi vurmak istediğimi bilmiyorum. Bu Tate'i mi? Patronu mu? Ona zarar veren pislikleri mi?

Onun dışında herkes. Çünkü çok öfkeliyim. O kadar öfkeliyim ki derin bir yudum daha alıyorum.

"Sen ve Tate birlikte çalıştınız."

"Hayır ve dinle."

Mesajları özetliyor. Açık telefonunu bana fırlattı. Kırık ekrandan Tate'ten gelen mesajları okuyabiliyorum. Tate'in ya da herhangi birinin bana karşı kullanabileceği hiçbir şey olmadığından emin olmak için eve nasıl gittiğini anlatıyor.

Sonra aramalarımı görmezden geldi ve o adamla buluşmaya gitti.

"Kodu nasıl aldın?"

Şimdi yüzü alev alev yanıyor. "Mickey. Mikhail Mickey'di. Bunu sadece sen biliyordun. Ve... Gerisini ben bir araya getirdim."

"Akıllı kız," diye hırladım. "Ve eğer bilgisayarımı doğru düzgün kontrol edersem..." Kullandığım şişenin kabuğuna şişenin dibiyle vuruyorum, "Bu değil, ama diğerlerim, orada olmadığım veya bayıldığım zamanki girişleri bulacağım, değil mi? Bir şeyler kopyaladığının kanıtı mı?" Gözlerimi kısıyorum. "Orada senin bilmediğin her türlü güvenliğim var."

"İlyä."

Onun sefaleti neredeyse kalbime dokunuyor. Neredeyse.

"Peki, bu Tate. Bunu sana o mu yaptı?" Şişeyi morlukların solduğu, kesiklerin iyileştiği ve giysilerinin altında bıçak yarasının tekrar birleştiği doğrultuyorum. "Ne kadar acı vereceğimi bileyim diye."

"O gitti. Konuşmamı sağlamak için beni seni tanıyan birini görmeye götürdü."

Kasap değil. Ondan kurtulamazdı. "Kurtuldun mu?"

"Hayır. Ve Tate üzerimde bir şey bulamadı. Eğer benim evime giderse-"

"Birisi yaptı."

" zaman hiçbir şey bulamazdı. Hepsini güvenli bir kasaya koydum."

Bu kadar öfkeli olmasaydım, bunu eğlenceli bulurdum. "Kim kesti seni? Şimdi söyle bana."

"Y-Yuri."

"Yuri Naidov mu? Bu herif ne için bu işin içinde?"

Kafası karışmış görünüyor ve bu beni kızdırıyor. Onun kim olduğunun farkında mı? Neler döndüğünün? Tehlikeyi o mu yaratıyor?

"Bilmiyorum-"

"Büyük, çirkin, yaşlı. Topal. Kötü kol." Bunu yaptım. Daha fazlasını yapmalıydım. Şansım varken onu öldürmek gibi.

Başını sallıyor.

Yine yapacağım gibi görünüyor.

"Özür dilerim, bir hikaye bulmaya çalışıyordum, sonra da sizi korumaya çalışıyordum ve-"

"Hayır, işleri karıştırıyorsun." Şimdi daha çok içiyorum çünkü öfkenin ardında bembeyaz bir korku var. Onun için. Ve bu beni çılgına çeviriyor.

Ters ters baktım. "Dürüst olmak gerekirse, Kira," diye hırıliyorum, "Kendini tehlikeye attın. lanet olası bir suikastçı var. işkence ettikten sonra öldürüyor. Ve benim ölmemi istiyor. Bunu yapmak için maksimum acı veriyor. Bana ulaşmak için sana işkence edecek ve öldürecek. Bana acı çektirmek için."

"Ama umurunda değil-"

"Umurumda, Kira. Ölmeni istemiyorum. Yetişkin adamlar onun işkencesiyle yüzleşmektense öldürülmeyi tercih eder. Korku aşıyor, haklı olarak. Ve Rus Bratva'sının yozlaşmış kısımlarını eve geri getirmeye çalıştığımı biliyor. Lanet olsun, Kira."

"I..." Dönüp bana doğru uzanıyor ama soğuk bakışlarımla onu durduruyorum. İrkildi ama geri çekilmedi.

"Hayır. Dokunma bana." Asansörlere doğru yürüyüp şifreyi değiştirdim. Bilgisayarlarda oynayabilir. Daha önce girmişti, yani orada ne olduğunu biliyor.

Sonra nadiren kullandığım çelik yeleklerimi ve kılıflarımı çekip silah ve mermi yüklüyorum ve Semyon'a bir mesaj gönderiyorum.

Kira ne yapacağımdan emin değilmiş gibi belli bir mesafeyi koruyarak beni takip ediyor. "Cezan beklemek zorunda. Ben dönene kadar."

"Nereye gidiyorsun?" Yutkunuyor.

Yerine koymadan önce son silahımı kontrol ediyorum. "Kasap'ı, Yuri'yi ve Tate'i öldüreceğim. Belki patronunu da. Adı ne?"

Başını sallıyor.

Semyon ekstra güvenlikle gelirken onu köşeye sıkıştırıyorum. "Onu koruyor musun?"

"Ellerimi kana bulamanı istemiyorum."

"Çok geç. Tate'e soracağım." Sonra geri çekiliyorum. "Kira? Ben dönene kadar benim . Resmi olarak."

Semyon'la birlikte dönüp gidiyorum.

"Seninle gelmemi mi istiyorsun?"

Semyon'a karanlık bir bakış attım. "Ben bu Tate denen herifin adını ve adresini sordum, bebek bakıcısını değil."

"Yardım, el tutma değil," diyor. "Tepeden tırnağa silahlanmışsın." "Bu akşamın ne getireceğinden emin değilim. Ama önce, ben Yuri Naidov'la bir şey bulabilecek misin, nerede, ne kadar zamandır burada, kiminle çalışıyor gibi bakmanı istiyorum. Ve çok dikkatli ol."

"Her zaman."

Yollarımızı ayırdık ve Tate'in evim dediği apartmana doğru yola çıktım. Ne yazık ki bir evde yaşamıyor. Belki de bu onun için bir şanstır. Gerçi şansı pek yaver gitmiyor.

Burası bir Bratva mülkü. Kalın duvarlar.

İçeri girip merdivenlerden üçüncü kata çıktım ve kapıyı çaldım.

Kapıyı açması birkaç dakikasını alıyor. Telefonla konuşuyor. Beni görünce gözleri büyüdü, yüzü soldu. Kapıyı çarparak kapatmaya çalışıyor ama ben tekmeleyip içeri dalıyorum ve arkamdan çarpıyorum. Sonra sııttım.

"Bay Calhoun, sizi sonra ararım."

Telefonu kapattı.

"Kimdi o?" Ben soruyorum.

"Çık dışarı ya da-"

Ona yumruk attım ve telefonunu aldım. Düştü ve sehpaye çarptı.

Yakasından tutup yukarı çekiyorum. "Polisleri arayacak mısın?"

. Sana kimi isteyeceğini söyleyeceğim."

İnliyor ve ben ona tekrar yumruk atıyorum. Sonra tekrar.

Düşüyor, masa parçalanıyor ve ben de kanlar , hüngür hüngür ağlayana kadar tekmelemeye başlıyorum. Saçını çekiyorum, kafasını yukarı sürüklüyorum. Sonra onu tekrar yumrukluyorum.

"Bu Kira içindi." "Lütfen!"

Dur! Özür dilerim."

Gitmesine izin verdim ve geri çekildim, silahımı çektim, horozunu kurdum ve ona doğrulttum. Onu vurabilirdim. Onu vurmak istiyorum ama ABD'de bir gazeteciye öldürmenin kötü bir iş olduğunu ben bile biliyorum.

"Neden," diye sordum, "yaşamana izin vermemeliyim?"

Onu öldürmemem gerektiğini biliyorum ama o öldürmüyor ve inanç ve korku çok güçlüdür.

"Sana her şeyi veririm." diye

mırıldanıyor. "Bilgi mi?"

"Evet! Bunu yapabilirim. Lütfen beni öldürme."

Adam tam bir korkak; canını kurtarmak için kendi annesinden bile vazgeçer. Ama yine de ona güvenmiyorum. Korkaklar asla güvenilir değildir. Gerçeğin yaşamalarının tek yolu olduğunu düşünmelerini sağlamalısınız.

"Bana her şeyi anlat," diyorum, "ve bana istediklerimi söylersen, yaşarsın. Ama bir uyarı var."

"Ne olursa!"

"Uzaklaş, çok uzaklara. Bu gece şehirden siktir olup git. Eşyalarını toplaması için birine para vermek gerekse de umurumda değil ama gitmeni ve bir daha asla geri istiyorum, anladın mı?"

"Evet, Bay Rykov."

"Güzel. Sen kadar biri seni izleyecek.

Şimdi. Konuş."

Öyle.

Sözlü olarak bağırsaklarını döküyor.

Ve tüm bu süre boyunca ağlıyor. Bana Yuri hakkında pek bir şey söylemediğinde, sadece bulduğu bazı beklenmedik bilgiler yüzünden tesadüfen karşılaştığımızda onu daha fazla becermeyi düşünüyorum.

Olur böyle şeyler. Ben biliyorum. Beni kısa el stilinde bir zafere fırlatan molalarım oldu. Ama daha fazlasını istiyorum, daha fazlasına ihtiyacım var.

Yine de bu sümüklü zayıfta olduğunu sanmıyorum.

Ama ilginç olan şu: Tate çalınan yasadışı zulamın nerede tutulduğunu buldu. Beni bulmasını sağlayacak bağlantının bu olduğunu düşündü ve Kira'nın elindekini çalarak bir ifşaat yazacaktı. Beni tutuklatacaktı.

Onu hayata tutunmaya bırakmayı ve 911'i aramayı gerçekten düşünüyorum.

Ama benim yok.

Onu bir kez daha tekmeliyorum, emrimi tekrarlıyorum ve gidiyorum.

Dışarıdaki havada derin bir nefes alıyorum, sonra arabama biniyorum ve telefonumu çıkartıyorum.

O ipucunu aldıysa ya da o bilgiyi elde etmek için kıcını yırttıysa, fark etmez. Hepsi beni etmek için bir tuzak.

Kasap'ın planı bu mu? Beni öldürmek değil ama beni ve Bratva'mı mahvetmek mi?

Belki de beni ölüme çekmek için bir tuzaktır.

Andrei'yi arıyorum.

"Umarım harika bir şeyle arıyorsundur," diyor. "Yalnız maceralarından sonra."

"Sanırım silahları buldum."

İğneleyici sözler eriyip gidiyor.

"Nerede?"

"İnşaat alanı, yasal cephelerimizden biri."

"Bizde," diyor Andrei, "bunlardan çok var. Daha açık olun."

"altındaki borularla ilgili sorun nedeniyle aylardır terk edilmiş olan." Sabırsız bir elimle direksiyona vuruyorum.

"Emin misin?"

"Ben orada ama kaynağım yemin ediyor. Ve korkak bir aptal olduğunu düşünürsek, ona inanıyorum." Bu sözleri asla hafife alarak söylemem ve Pakhan da bunu biliyor. "Bir ordu gönderin."

"Bir ordu mu?" Duraksıyor. "Bunun bir tuzak olduğunu mu düşünüyorsun?"

"değil. Orduyu getirin. Bu işi halledeceğiz. İlk ve son kez."

KIRA

"Burada ne kadar kalmam gerekiyor?" Talep ediyorum.

Bunu daha önce de sordum. Birkaç kez. Ve geri döndüm. Çünkü gerçekten şu anda ne yapacağımı bilmiyorum. İki büyük Rus gardiyanla konuşmak ve onları kızdırmak anlamına gelse bile, korkuyu, büyük kısmını geride tutmak için her şeyi yapmaya hazırım.

Burada sadece iki adam var, taş suratlı, silahlı. Ve ne anlama geldiklerinden dolayı beni tedirgin ediyorlar.

Ben İlya'nın tutsağıyım ve o öldürmeye gitti... ya da daha kötüsü, kendini öldürtmeye.

Tost makinem kadar konuşkanlar, ama bazı süslü olanlar kesinlikle onlardan daha fazla konuşuyor. İç çekiyorum, gitmek için can atıyorum. Bunun yerine, mutfağa girip bir içecek dolduruyorum ve kendime de biraz su alıyorum. İlya'nın süslü suyunun kapağını açıp bir yudum alıyorum; sonra viskiyi elime alıyorum.

"Mmm," diyorum burnumun altında gezdirerek, "lezzetli viski."

Etrafa sıçratmayı düşünüyorum ama gerçekten hiçbir etkisi olmayacak; burası sadece bar gibi kokacak.

Biri telsizle birine sesleniyor, diğeri bakmıyor. "Votka değil."

Dev buzdolabının dondurucusuna gidip bir şişe çıkardım. Pahalı ve Rus malı. Biraz titriyorum, çünkü babamın iyi ve kötü özel günler için bir tane vardı. Eve geldiğinde Mikhail içmişti. Babam içerken kardeşim kıkırdadı.

Ona bağırdı, sonra da bir ay boyunca bahçe, mutfak ve banyo temizliği görevine verdi.

Bu kıkırdamaları durdurdu ve inleme ve yakarışları başlattı.

Mikhail on üç yaşındaydı. Babamdan bir daha asla çılmadı.

Havada salladım. "Rus votkası."

"Lütfen. Çalışıyoruz."

Diğeri, "Ne diyorsak onu yapmalısın," diyor. Bakışlarını değiştirirler. "Ilya'nın bize söylediği şeyi."

İç çektim ve votkayı geri koydum. Viskimi yudumladım. Bir plan olarak, iyi değildi. Ne yapacaktım ki? Onları sarhoş edip bağlayacak ve kaçacak mıydım?

Sanki burada beni izleyen sadece onlar değil.

Gelenler sadece bu ikisi değildi. Onlar sadece benimle kalma ayrıcalığına sahip olan iki kişi.

Yaklaşık sekiz kişi geldi ve sanırım dışarıdan çıkışları koruyorlar. Bu ikisi asansörlere bakıyor, gelebilecek her şeye hazırlar.

Düşündükçe ürperiyorum ve burada olmalarından, Ilya'nın buna ihtiyacım olduğunu düşünmesinden korkmaya geri dönüyorum. Çünkü elbette onun tutsağıyım ama aynı zamanda beni güvende tutmanın tek yolunun bu olduğunu düşündüğü için de onun tutsağıyım.

İçkimi bitiriyorum ve yarım bir tane dolduruyorum. Bir yanım şişeyi alıp yatağa girip saklanmak istiyor ama ben o kız değilim. Bazen olmak istediğim kız; bu çok daha kolay olurdu. Ama .

Dürtmek, kazmak ve konuları deşmek yapmam gereken şeyler. Sanki DNA'mda varmış gibi.

Yanlarına gidiyorum.

Ve arkaları bana dönük olsa da, yaptığım her hareketin farkında olduklarını biliyorum.

"Sence Ilya iyi olacak mı?" Viskimi yudumlarken soruyorum. Telefonumu alıp aramaya çalışıyorum ama açmıyor. "Telefonuna cevap vermiyor."

"Meşgul," diyor biri.

"Ve telefonlarıma cevap vermiyorsun." Şımarık bir velet gibi konuşuyorum. "Telefonlarıma cevap vermeli. Biriniz onu arasın. Lütfen?"

Bana bakmıyorlar. "Seni izlemek için buradayız, konuşmak için değil."

"Ya da senin için arama yaparım. Bu yetişkin işi." Bu seferki arkasından bana doğru bir el sallıyor. "Git ve bir şeyler yap."

Hareket etmiyorum. Aslında, bir adım daha yaklaşıyorum.

"Yetişkin işi mi?" Bir ertelemeye, tutunacak aptalca bir şeye sahip olduğum için mutluyum. Bir adım daha yaklaşıyorum. "Ben yetişkinim. Yoksa erkek mi demek istiyorsun?"

Biri bana dönüp bakmadan "havada asılı durma" diyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Burada istediğimi yapabilirim."

"Sen bir tutsaksın."

Neredeyse gözlerimi deviriyordum. Daha önce aksanı saf Chicago iken şimdi kalın bir aksan takınıyor.

"Senin koruman altındayım," diyorum sessizce. Mesele şu ki, yalnız kalmak istemiyorum.

Çünkü korkuyorum.

Bu ikisi de olur. Çünkü dışarıda, dünyada neler olduğunu bilmiyorum. Ilya bir görevde ve ben de işteki rakibim yüzünden kilit altında değilim. Durum bundan çok daha kötü. Bir adam var, Yuri. Ve Yuri yalnız çalışmıyor. Eminim geçmişte de çalışmıştır ama Ilya Kasap'tan bahsetti.

İsmi bile... Ürperiyorum.

Peki ya Tate? O bir solucan ama ölümü hak etmiyor. Beni kaderime terk edecek olsa bile, onun kaderinin sebebi olamam.

Ve Ilya'nın bir ruh daha. Titreyerek nefes alıyorum.

Eğer Ilya Tate'i öldürürse, ellerim kana bulanır. Aptal küçük bir kız gibi davranmıyorum. Ilya'nın kim ve ne olduğunu biliyorum. Ama o kan? Benim üzerimde , çünkü Tate'i benim için öldürecek. Ve benim hatalarım yüzünden onun cinayete damgalanmasını istemiyorum.

"Lütfen bizi işimizle baş başa bırakın da sizi zorunda kalmayalım."

Rusça konuşarak, "Herkes birbirini istiyor," diye cevap veriyorum. Bu onu şoke etse de tek kelime etmiyor. "Peki, ben giderim. Bazı açılardan tutsak olabilirim ama istediğim yere gitme iznim var. Mantık çerçevesinde." Burası olduğu sürece.

Diğeri konuşur. "Seni güvende tutmak için buradayız. Dışarısı güvenli değil. Yatak odasına ya da başka bir odaya gidin. Eğer biri

içeri gir, saklan."

Bir an için kıpırdamıyorum ve korku beni tekrar sarıyor. "Birinin bunu yapacağını mı düşünüyorsun?"

İlki normal aksanına geri dönüyor. "Sizi güvende tutacağız ya da denerken öleceğiz."

"Burası aşılmaz bir yer." Umarım. "Git," dedi adam.

Ilya'ya küfretmek istiyorum ama korku öfkemi felç ediyor.

Çoğunlukla.

Çünkü biliyorum ki Ilya zeki, dikkatli ve yanında bir tür tanrı olsa bile bazı şeyler olabilir. Mikhail'de olduğu gibi. Ve onlar gibi adamların başına bir şey geldiğinde, genellikle sonları ölüm olur.

Bir yere zorla girecek olsam ilk bakacağım yer yatak odası olur, o yüzden oraya gitmiyorum.

Bunun yerine, çalışma bilgisayarlara doğru ilerleyip kapıyı kapatıyorum.

Ona yaslanarak bir an duruyorum, titremeye teslim oluyorum, sonra masaya geçiyorum, telefonumu ve bardağımı bırakıyorum ve siyah ekranlara bakıyorum. Ekran koruyucu yok, bu da Ilya'nın onları kapattığı anlamına geliyor.

Bu yüzden onları tekrar açtım ve ana bilgisayarın şifre kutusunu yanıp sönmelerini bekledim.

Asansörlerin kodlarını değiştirdi ama bilgisayarlar hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da hepsi bir şekilde birbirine bağlıysa.

Kutu beliriyor ve şifreyi girerken nefesimi tutuyorum.

Bir mucize eseri, işe yarıyor. Yavaşça nefes veriyorum.

Tüm masaüstü temizlenmiş; girecek hiçbir şey yok ve gizli bir dosya bulduğumda boş. Sadece bir simge var ve o da internet için. Tıkliyorum ve normal bir şey çıkıyor.

Kahretsin, bunu benim yüzümden mi yaptı, yoksa... Ya da ne?

Ilya her zaman bir adım önde görünüyor.

Bazı farklı şeyler denedim ama dark web'e nasıl erişeceğimi gerçekten bilmiyorum. Ve tarayıcı geçmişisi yok. Yani bunun yerine, bir

Birkaç dakika haberleri kontrol ettim ama hep aynı felaketler, dedikodular ve savaşlar. Bratva hakkında hiçbir şey yok ve olağan yolsuzluk hikayelerinden başka bir şey yok.

İç çekerek işe koyuluyorum.

E-posta hesabıma ulaşmak yeterince kolay ve her saçmalıklar var.

Bay Calhoun'dan bir tane bile e-posta yok.

Ki bu garip.

Bakışlarım telefonuma kayıyor.

O da aramadı.

Ama bu benim için gelmeyeceği anlamına gelmiyor. Bu yüzden bununla yüzleşmeliyim. İşe de ihtiyacım var. Bu yüzden Bay Calhoun'a bir mektup yazdım. O mektupta bildiğim her şey var. Ilya ve yaptıkları hakkında her şey, Bratva hakkında her şey ve kopyaladıklarımın üstü çizilmiş bir versiyonu.

Beni kesip atabileceği bir şeyi ona asla vermezdim.

Ona Tate'in ihanetini de anlattım.

Bitirdiğimde okuyacağım.

Tanrım, sanki içimdeki bir şeyi temizledim. Sanki bu bir çeşit günah çıkarma gibi.

Ona isteğim dışında tutulduğumu söyleyebilir, bunu gönderebilir ve beni kurtarmaları için polisleri buraya göndermesini sağlayabilirim. Daha iyisi, bunu bir medya karnavalına çevirirdi. Ve sonra özgür olurum. Bratva'dan, Ilya'dan kurtulurdum. Belki geçmişimden bile kurtulmuş olurum.

"Eğer bunu yaparsam," diye fısıldadım. "Hayallerimin kariyerine sahip olurum." Ve hayatımın aşkını kaybederim.

Bir şey bana sertçe vuruyor ve nefes alamıyorum.

Hayatımın aşkı.

Ilya.

Her zaman ve sonsuza dek Ilya'ydı.

Bunu şimdiye kadar nasıl görmedim?

"Aman Tanrım. Gerçekten de öyle. Ona bir şey hissetmiyorum ya da umursamıyorum." Tabii ki yok.

Ekrana bakıyorum, hiçbir şey görmüyorum.

"Onu seviyorum."

Ben aşığım. Her zaman öyleydim.

Parmağım geziniyor.

Basabileceğim iki şey var. Gönder ya da sil düğmesine.

Rekabet yok.

Tam basmak üzereydim ki çatı katından bağırışlar yükseldi. "Bu da ne...?"

Bir dizi gürültülü patlamanın ardından hızlı silah sesleri duyuldu. Yere atlayıp kendimi masanın altına sıkıştırdım.

Sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyor. Sessizlik geldiğinde, neredeyse onu tanımıyorum.

Kimse bağırıyor. Kimse benim için gelmiyor.

Titrek bir nefesle kendimi yukarı itiyor ve kapıya doğru ilerliyorum. Kalbim artık o kadar yüksek atıyor ki, kan sesi kulaklarımda çınlıyor. Kapıyı açmak ve çatı katının geri kalanına adım atmak gerçekten çaba gerektiriyor.

İlk fark şey yalnız olduğum.

Kan yok ama korumalarım gitmiş. Önce ilk asansöre, sonra da ikinci asansöre koşup onları kontrol ediyorum.

İkisi de aynı durumda. Çalışmıyorlar, açık bile değiller. Sanırım kodu bilmediğim için önemli değil, ama...

Bağırışmalar, patlamalar. Silah sesleri.

Ama bir saldırı olduysa herkes nerede? Düşman falan yok.

Gardiyan yok.

Kilere bakarken ağzım kuruyor. Kapı açıktı. Manyetik şeritten bir şef bıçağı alıp oraya doğru ilerliyorum.

Her yerde yiyecek ve tenekeler var ve kapı kırılmış.

Bacaklarım sallanıyor.

İki kapı da.

Yangın kapısını kırıp açmak ciddi bir güç gerektirirdi. Tabii... tabii içeri girmeye çalışmazlarsa ve İlya'nın adamları onları savuşturmazsa.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Yine de kesin olan bir şey var. Burada kalamam. Burası artık bir ölüm tuzağı. Ördek gibi oturuyorum.

Kahretsin. Bıçağımı alıp kilerdeki dağınıklığın üzerinden geçerken içimi bir panik kaplıyor. Yangın kapısını yavaşça açıyorum. Bir göz attım. Şimdiye kadar gördüğüm en garip yangın kuyusu. Yine de burası Bratva'ya ait bir bina. İlye başka bir yerde yaşamazdı.

Halı kaplı zemine çıkıyorum ve kan ayaklarıma hücum ediyor.

Koridor cesetlerle dolu.

Cesetler.

Kahretsin.

Başım gerçekten belada.

İLYA

Bu benim kendi kişisel dünya savaşım. Ve Bratva sahasında oluyor. Benim Bratva'mın sahasında.

Andrei yanıma inerken "Siktir git," diye bağıyor. "Haklıymışsın."

Bu herif deli. Çömelmedi, o kadar hızlı koşmadı, sadece tatlı zamanını aldı ve bunu yaparken bir sürü düşmanı öldürdü.

Kendime bu kadar kızgın olmasaydım, etkilenirdim.

Silah sesleri ve bağırışlar boş inşaat alanında yankılanıyor. Ve bundan nefret ediyorum. Buna olduğum için nefret ediyorum, bilgi toplarken biraz fazla dikkatsiz davrandığım için nefret ediyorum - bu da bana istemediğim sonuçlar getirdi. Ölüm, yıkım ve aşık olduğum kızın tehlikede olması gibi.

"Ne konuda haklısın?" Ateş ediyorum, düşmanlardan birkaçını vuruyorum, sadece bize odaklandıklarında eğiliyorlar.

Andrei çok öfkeli. Bunu dalga dalga hissediyorum. Bana değil, duruma. Birinin bizden çalmaya cüret ettiği gerçeğine.

"Silahlar burada. Çoğunlukla dokunulmamış." Kulağına dokunuyor. "Dmitry az önce telsizle haber verdi. Bu iş bittiğinde onları dışarı çıkaracağız. Soldan ısı geliyor. Ve arkadan. Kımıldayın!"

Koşuyoruz, ateş ediyoruz ve dev çimento borularının üzerinden atlıyoruz. Buradan odayı görebiliyoruz ve aptal olmadıkları sürece kimse arkadan yaklaşamaz. Ama borular en iyi siper değil. İleriye gözlüyorum ve daha iyi bir pozisyonu işaret ediyorum.

Artık terk edilmiş olan alçak bir beton duvarın arkasına siper aldığımızda silahlar patlıyor. Tepemizde kurşunlar uçuşuyor.

"Bir orduya ihtiyacımız olduğu konusunda haklıymışsın," diyor Andrei, bize doğru koşan bir aptalı vurmak için ayağa kalkarak.

"Benim bu. İnsanları kızdırmak, böylece rehavete kapılmazsın. Hem senin burada ne işin var? Sana ordu gönder dedim, kendin teslim et demedim."

Bir gölge bize doğru gelmeye başladı; döndüm ve ona ateş ettim. Bir adam çığlık attı ve bir silah fırladı.

"İyi atış," diyor Andrei, diğer taraftan gelen başka bir grubu indirirken.

"Deniyorum."

Adamlarımız etrafımızda savaşıyor. Ve bu destansı bir savaş. Silahlar, bıçaklar, tekmeler ve yumruklar. Tam bir savaş.

Andrei'nin bu işin içinde olacağını bilmeliydim. Hem o hem de Valentin kendilerine engel olamıyorlar. Bu saçmalıkla büyüyorlar.

Oysa ben yapılması gerekeni yapmaya gidiyorum. Bunun yapılması gerekiyor.

"Bir general kenarda durmaz." Andrei silahını yeniden dolduruyor.

I döküm onu a Bak. "Bu tam olarak ne onlar yap. Valentin nerede?"

"Diğer işlerle ilgileniyorum."

Kavgaya katılmaya gidiyor ama ben onu durduruyorum. "Tuzak mı?"

"Bizim bölgemiz. Ve o şerefsizleri geri püskürteceğiz." Andrei silahlarını ateşleyerek kavgaya karışıyor.

Geri çekiliyorum. Burada eksik olan bir şey var. Elbette, bizi buraya onlar getirdi ve silahlarımız da burada, ama ben bu pisliklerin peşinde değilim.

Kasap. Hangi cehennemde bu? Bir yere mi saklandı? Büyük savaşlara girecek bir tip değil. Kontrolü seviyor. İşkencenin iğrençliğini ve yavaş, uzun süreli öldürmeleri.

Ama adamlarından birini yakalayabilirsem, belki nerede olduğunu bulabilirim.

Dövüşün arka taraflarında dolaşıyordum. İçeri girdiğimizde Andrei, Semyon ve ben en öndeydik, hücum liderlik ediyorduk, içeri giriyorduk

üç yönden. Tam bir saldırı başlattık, sanki tavandan düşmüş gibiydik.

Yalnız bıraktığımız ön kapıyı izliyorlardı.

Arazinin planını bilmek yardımcı oldu. Hepimiz buraya sıradan, yasal sorunları çözmeye çalışmak için sıkıcı yolculuklar yaptık.

Ama Kasap pek çok şey olabilir ama aptal bunlardan biri değil. Bu tuzak onun. Beni burada istiyor.

Tate'in konuşacağını bilmiyor olabilirdi ama beni buraya getirme ihtimaline karşı o pisliğin yaşamasına izin vermiş olmalı.

Bu da uzakta bir yerde saklanmadığı anlamına geliyor. O burada. Bir yerde. Yakınlarda, ama savaşın ortasında değil.

Dönüyorum, tam o sırada bir adam üstümde yükseliyor, parmağı tetikte. Elimi namluya sürüyorum ve atış boşa gidiyor. Taşaklarına tekme atıyorum ve düşerken önce göğsüne, sonra da kafasına ateş ediyorum.

Adamlardan birini sorgulamam buraya kadarmış.

Silahını kaptım ve alçaktan koşarak yere düştüm, yolda birkaç kişiyi daha indirdim ve sonra kapıdan dışarı fırladım.

"Voi-fucking-la."

Bir ölüm dileği gibi, orada, bir buldozerin yanında çömelmiş.

Kasap.

Tabii ki dışarıda, bir korkak gibi.

Silahını dolduruyor, bacağına büyük bir kasap bıçağı bağlı. Göz göze geldik.

"Yakaladım seni."

Ona saldırıyorum.

Ama o benden kaçıyor, arkasından çılgınca ateş ediyor. Bir kurşun Kevlar'a isabet etti. Lanet şey çok acıtıyor ama durmuyorum. Ateş de etmiyorum. Onu bizzat indirmek istiyorum. Dövüşmek istiyorum.

"Benden o kadar kolay kurtulamayacaksın, seni piç kurusu," diye kükrüyorum.

Bizimkinin yanında aynı sorunları yaşayan bir inşaat alanına dalıyor ve ben de onu kovalıyorum. Kedime fare gibi davranıyor ve onu köşeye sıkıştırana kadar kaçtığını düşünmesine izin veriyorum.

"Silahını bırak" dedim. "Şimdi."

Dönüyör. "Kurşunlarıma karşı nasıl dayanıklı olabiliyorsun?"

"Berbat bir nişancısın."

"Sana saygı duyuyorum, İlya. Güçlü ve akıllısın. Neredeyse benim kadar zekisin."

"Ben daha zekiyim."

Beni görmezden geliyor. "Ben orada olmasaydım başka kimse çalışmazdı."

"O kadar da değilsin."

"Halkını kesip biçmeye kimin yardım anlaman yeterince uzun sürdü. O aptal Yuri- ile takım kurduğumda"

"Yaşlandıkça yavaşlıyorsun, değil mi?" Bilgiyi dosyalayarak . "Belki de kendini göstermeni istedim. Bu kadar hamamböceğine dönüşeceğini düşünmemiştim."

"Onlar hayatta kalanlar," diyor. "Senin aksine."

"Bu lanet şarkı da ne? Hâlâ ayaktayım."

"Ödünç alınmış zaman." Kelimeleri tükürüyor. "Gerçek Pakhan, gerçek Pakhan, mutlu değil. Bu yüzden küçük takımınızı mahvedeceğim. O oyunculara işkence edeceğim, inşa ettiğiniz her şeyi yok edeceğim, hepinizi yoksul bırakacağım. Burada size böyle zarar vermiyor muyuz? Mali durum? Amerikan rüyası, paramparça?"

"Bu herkesin hayali değil mi?"

"Sürgünde geçirdiğin zaman seni değiştirmiş diyeceğim ama sen her zaman kapitalist bir pisliktin."

"Ve sen her zaman sadist bir katil psikopat oldun." "Bratva'nı ve sahte Pakhan'ını yok etmek için sabırsızlanıyorum." "Her seferinde bir şey. Önce beni geçmen gerek."

"Evet..." Sonra başını eğiyor. "Silah yok mu?"

Ben de onun gibi ellerimi uzatıyorum. "Silah yok. Biz savaşıyoruz."

"Senin kız için oynayalım mı?" diye soruyor ve bir kapıya çarpana kadar boruların ve çantaların üzerinden geçerek geri çekilirken içime öfke saçıyor. Kapıyı itiyor ve küçük bir oda gibi görünen bir yere giriyor. Ben de onu takip ediyorum. Burada hiçbir şey yok, ki bu mükemmel. bakıyorum, biraz küçük ama yapılabilir. Tüm sorunlar ortaya çıkmadan önce burayı site içindeki operasyonlar için kullanmış olmalılar. Kapının önüne gelene kadar ilerliyorum.

"Onun yanına bile yaklaşamazsın," diye hırladım.

"O zaman ölüm kalım üzerine kumar oynayacağız sanırım."

"Söz konusu olan senin ölümün olduğu sürece," diyorum. "Bıçağınızı ve silahlarınızı bırakın. Şimdi."

Bıçağın kılıfını açarak bir gösteri yapıyor. Sonra siyah deri bir çanta çıkardı. "Neşterler, diğer aletler." Sırıttırıyor. "Asla bilemezsin." Yığına iki silah ve üç bıçak daha giriyor. "Sıra sende."

pisliğe güvenmiyorum ama görebileceği yerlere silahları bırakma gösterisi yapıyorum. Kevlar uzun kollu gömleğin altında, bu yüzden onu bırakıyorum. Birkaç seçkin silahla birlikte. Adil değil belki ama bu adamın oynamasına imkan yok.

Önemli değil. Şu anda, Kira hakkındaki önerisi için onu çıplak ellerimle parçalayabilirim. Hatta tam da bunu yapmaya çalışacağım.

Kasap benimle dövüşmek için ellerini kaldırıyor ve duruşundan bunun kirli bir sokak dövüşü olacağını anlıyorum.

Bana uyar. "Şuna ne dersin? İlk vuruşu sen yaparsın. Son vuruşu ben yapacağım."

"Öyle mi
düşünüyorsu
n?"

"Biliyorum."

"Göreceğiz." Telefonu çaldığında bir adım öne çıkıyor. Duruyor ve küfretmeye başlıyor, yüzüne sert bir konsantrasyon ifadesi geliyor, sanki mesajı gönderen her kimse benden çok daha önemliymiş gibi.

Birdenbire, telefon için çaresiz kaldım. Kim olduğunu görmem lazım. Ama tam ben bunu yaparken silahını çekiyor ve birbirimize doğrultuyoruz.

Ben daha hızlı ve daha iyi bir atıcıyım, o da bunu biliyor. Ama bu kadar yakinken, birbirimizi vurma ihtimalimiz var.

"Şerefsiz," diye gürlüyorum.

Sadece başını sallıyor ve silahını üzerimden çekiyor.

"Bunun olmasından korkuyordum," diyor Kasap, "Bu yüzden yedek bir planım var. Ama merak etmeyin, bunu bitirmek için geri döneceğim. Ama..." Telefonundaki bir düğmeye basıyor ve bir şey tıslamaya başlıyor. "En akıllı sen değilsin. Ne de olsa seni buraya ben getirdim, değil mi?"

"Sen neden ?" Silahı ona doğrultuyorum, dışarı adımını atarken tetiği biraz yavaş çekiyorum, çarpıyor ve kilitleniyor

kapı.

Silahım doğru çalışmıyor olmalı.

Sonra bir adım attım ve neredeyse

düşüyordum. Bu da ne...?

Odada tatlı bir koku var ve hızla doluyor.

Oh. Siktir. Gaz. Başım dönmeye başlıyor ve kapıya ulaşmak için tökezleyerek koşuyorum. Kapıya çarptım ve bacaklarım yol vermeye başladı, ama dişlerimi sıkıyorum, kendimi kapıya atıp kırmaya çalışırken etkilerle savaşıyorum.

Ama her seferinde daha da zayıflıyorum ve gözlerimin önünde giderek daha fazla siyah patlamalar belirliyor.

Benden uzaklaştığında düşmemesine şaşmamalı. O buradaydı. O...

Kapıya tekrar vuruyorum ama hareket etmiyor. Düşüncelerimi çalıştırmak giderek zorlaşıyor.

Bilincimi kaybetmeye başladım.

Karşı koymaya, kapıyı açmaya çalışıyorum ama karanlık beni ele geçiriyor ve hiçliğin içine düşüyorum.

KIRA

"Çekil."

Mutfak adasının altında saklandığım kendi kendime bu kelimeyi söylüyorum.

Gözlerim yanıyor, görüşüm bulanıklaşıyor ve göğsüm o kadar sıkışıyor ki sanki bir şeyler patlayacakmış gibi.

"Çekil, Kira."

Ama

yapamıyoru

m.

Mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışıyorum. Sessiz olmak, hareket etmekle aynı şey değil.

Eğer hareket edersem, bir parçam öleceğimi fısıldıyor. "Yapamam," diyorum sessizce.

Evet, ama kalırsam kesinlikle öleceğim, diyor başka bir parçam. Bu yüzden gitmem gerek.

Ama uzuvlarım

reddediyor. "Yapmak zorundasın."

Ben gazeteciliği yanlışları düzeltmenin, haksızlıklar karşısında içimi dökmenin ve kinimi kusmanın bir yolu olarak seçmiş bir kızım.

Ben Chicago Üniversitesi'nden tam burs kazanmış lanet bir kızım. Ve okuldaki yozlaşmayla ilgili kişisel projesi ve dekanın kişisel yozlaşmasını gün ışığına çıkarma ihtiyacı yüzünden bunu çöpe atan kızım.

Bu yüzden okuldan atıldım ve bok çukuruna düştüm.

Chicago Daily'de daha düşük maaşlı stajyerlik işi.

Ben buna bağlı kalan kızım.

Tüm bunlardan önce, geçmişe siktir git diyen, yüksek öğrenime pek de parlak olmayan bir giriş yaptıktan sonra adını değiştirmek için yeni evraklara para ödeyen kız. Dekanın bursunun tüm izlerini kayıtlardan silmesiyle uğraşmak zorunda kalan kız.

Beni utanç verici saçma bir gerekçeyle tehdit etti. Okuldan atılmamla birlikte bu hikayeyi paylaşmaya çalıştım, ancak kabul edilmediği için intikam almak isteyen hoşnutsuz bir çocuk gibi görüldüğümü fark ettim.

Eğer tüm bunları yaptıysam, hayatta kaldıysam, hareket edebilirim. Ben saklanan bir kız değilim.

Ben Ilya Rykov'un başını döndüren kızım.

"Ama bu güvenli."

Başımı sallayıp kendime cevap veriyorum. "Şimdilik."

Merdiven boşluğundan kimse çıkmayacak ve bu da şu anda bulunduğum yerin güvenli olduğu anlamına geliyor. Ama bu kalacağı anlamına gelmiyor.

Belki adamları Ilya için gelenlerin hepsini öldürmüştür. Ama bu daha fazlasının gelmesini engellemeyecek. Çünkü onun adamları... onun adamları...

Bir hıçkırığın çıkmasını engellemek için elimi ağzıma götürüyorum. Hıçkırıklar orada. Gözyaşları da öyle. Ama birini bırakırsam hepsi gelecek ve bir sonları var mı bilmiyorum. Histerik olmayı göze alamam.

Adamları öldü.

Bununla başa çıkmak zorundayım.

"sen de öyle olacaksın."

Bununla başa çıkmak zorundayım, evet. Ama şimdi değil. Şu anda, siktir olup gerek.

Kendimi harekete geçirebilmem için on dakika daha geçmesi gerekiyor. Bıçağımı alıyorum ve kilerdeki kapıya doğru yöneliyorum.

Ve sonra dışarı çıkıyorum.

"Onlar sadece manken, beden değiller. Sadece mankenler."

Cesetlerin üzerinden geçerken bunu defalarca tekrarlıyorum. Uzun, zorlu bir yol. Çünkü onların insan olduğunu biliyorum.

Ama yalana devam etmek zorundayım. Saygısızlıktan değil. Sadece bunu yapabileceğimi sanmıyorum - onların üzerine basmak, onları görmek, iri gözlü, ölü, bazı yaralar - tüm bunları görmek ve rol yapmamak.

"Gerçek değil. Gerçek değil," diye fısıldıyorum, sadece kaldığımda aşağı bakıyorum. Dikkatlice, kasıtlı olarak hareket ediyorum.

Ve ölümün o özel ve mide bulandırıcı kokusunu içime çekmemeye çalışıyorum.

Bu oyunu bir kata ulaşana kadar oynuyorum, burada kırık dökük bir kapıdan geçiyorum, yakın zamanda ve özveriyle çarpılmış bir kapı. Kapıdan geçiyorum ve enkaz olmasına rağmen merdiven boşluğunun bu kısmında hiç ceset yok. Sahanlıkta etrafa bakıyorum. Aşağıda birkaç kat var, ama buradaki katlar Rusça olarak küçük yazılmış, bu yüzden buranın kesinlikle Bratva'nın özel giriş ve çıkış yolu olması gerektiğini biliyorum. Hızlı kaçışlar için olduğunu tahmin ediyorum. Eğer buraya geldilerse, aşağıda bekliyor olabilirler.

Solumda bir kapı var. Eğer bu merdivenlerden inmeye devam edersem, diğer adamların beklediği yere çıkacağım. Ama solumdaki kapıdan aşağı inersem.

Bilmiyorum.

İçeri girene kadar da bilemeyeceğim. Üzerinde çıkış yazan bir tabela var. Belki başka bir merdiven boşluğuna çünkü bu binada yasal kiracılar yaşayacak, en üst kattaki adamla hiçbir ilgisi olmayanlar. Ya da asansörlere. Belki görünmeden çıkmak için bir şans.

Temel olarak iki seçeneğim var: bu şekilde devam etmek ya da kapıyı açıp diğer tarafta ne olduğunu görmek.

Nefes alarak kapıyı açıyorum ve küçük bir oh çekiyorum. Tam olarak rahatlama sayılmaz ama yakın.

İki tarafında da daireler olan bir koridordayım. Sadece iki kapı var. Arkamdaki kapı kapanıyor ve duvar gibi görünüyor, ama diğer ucunda asansörlerin yanından geçen bir çıkış işareti var. Acele ediyorum, belki bir asansöre binmeye hazırlanıyorum. Ama ikisi de boş, üzerlerinde ışık yok. Anahtar için bir yer var ama şifre yok. Kahretsin. Ya o çıkışa gideceğimi düşünüyorlarsa?

Omuzlarımı dikleştirerek doğruca çıkış kapısına yöneldim ve kapıyı iterek açtım.

Bu kez yangın merdivenine giriyorum. Dinliyorum ama ses , yukarıdan ya da aşağıdan gelen bir şey yok ve kullanılmayan bir havası var.

Mükemmel. Beni bodruma ve garaja götürmeli. iyisi mi? Vücutsuz.

Merdivenleri yavaşça çıkıyorum, bıçağımı kavriyorum, her köşede beni nelerin bekleyebileceğinden korkuyorum, her ihtimale karşı duyularım sapıtmış olabilir. Ama hiçbir şey yok. Hiç kimse yok.

Sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyor ama üzerinde 'bodrum' yazan kapıyı geçip kısa merdivenlerden bir sonrakine çıkıyorum. Garaj.

Kapıyı itip açıyorum. Aşağıda, ikinci asansörün gittiği yerde ikinci bir kat olduğundan eminim ama oraya nasıl ulaşacağımı bilmiyorum.

Ama bu burada. Bunu alacağım. Ve diğer merdivenleri kullansaydım çıkacağım yerin tam tersi. Dışarı çıkıp etrafıma bakıyorum ve kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum.

Gözlerimin alışması değerli dakikalarımı alıyor. Ama kimseyi duymuyorum, yine de binanın derinlikleri tanımlayamadığım bir şekilde beni ürkütüyor, sanki her gölge tehditkâr bir şey saklıyormuş gibi.

Ama burada biri varsa, o zaman diğer kapıyı izliyorlardır. Değil mi?

Bir patika görüyorum. Yürüyerek çıkan insanlar için bir çıkış yolu ve kapalı çıkışa götürüyor. Loş betonda ilerlemeye başlıyorum, birden gölgelerin arasından bir şey çıkıyor ve beni yakalıyor.

İki adam beni avuçlarının içine aldı.

İçlerinden biri elini ağızma atmadan önce bir çığlık kopuyor. Onu sertçe ısırdım ve o da beni bıraktı. Çırpınmaya başladım ama diğerini saçıma yakaladı.

Bıçağımla kesiyorum ve bir şeye saplıyorum. "Amcık!"

Beni bırakıyor ve suratımın tam ortasına yumruk atıyor, ben sendeleyerek geri çekilirken ışık dans ediyor ve patlıyor.

Diğer adam bana çelme takıyor ve düşüp betona çarpıyorum, ellerimle kendimi zor tutuyorum.

"Şuna bak, bıçak hâlâ ," diyor biri silahı benden alırken.

Onu tekmeledim ve ılık attım. "Yardım edin!"

"Sessiz ol," diye mırıldanıyor bıçağı alan kişi ve kaburgalarıma sert bir tekme atıyor.

Acı iek açıyor. Nefes almaya çalışıyorum.

Adamlardan biri beni saçımdan tutup sürüklüyor. "Seni öldürmeme emri aldığıımız için şanslısın, ama bu seninle biraz eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmiyor."

Bir elini pantolonumun içine sokuyor ve tam biri kırılırken tekrar ılık atıyorum. "Yeter."

"Efendim-"

"Ona zarar vermeyin."

Ayak sesleri yaklaşırken bir motor sesi duyuldu ve aynı adam , "Onu bagaja koy. Kaltağı buradan götüreceğim."

İLYA

"Ne oluyor lan?" Ağzım pamukla .

Ve hareket edemiyorum.

Dünya şiddetle sallanıyor. Yüzüme bir şey çarpıyor. "Kendine geliyor." Semyon söyledi.

"İlyay? Beni duyabiliyor musun?" Andrei'nin sesi şimdi.

Altımdaki zemin soğuk, nemli, toprak ve beton kokuyor. Temiz, taze havanın her nefesinde her şey geri gelmeye başlıyor.

Gazsız hava.

Lanet olsun.

Kasap'ın beni alt etmesine nasıl izin verdim? Beni kandırmasına? Beni o odaya kilitlemesine? Bütün bunlar beni ortadan kaldırmak için büyük bir tuzaktı.

Evgeni, şu anki Rus Pakhan'ı Gusinsky'ye karşı işlediğim suçlar için beni öldürmek istese de, o benim acı çekmemi istiyor. Ve bunu beni öldürmeden önce yapacak. Kahretsin.

Gözlerimi açtım. "Az önce bana vurdun mu, Semyon?"

"Bana neler olduğunu anlatmazsan gözlerinin arasına bir kurşun sıkarım." Andrei omzumu tutuyor ve beni sarsıyor.

Kalkmaya çalışıyorum ama koluma acı saplanıyor. Aşağıya bakıyorum. "Bana uyuşturucu vermenin yolu bu değil," diyorum ve Semyon kalkmama yardım ederken iğneyi çıkarıyorum.

"O penceresiz odada çok uzun süre kilitli kaldın ve kapı güçlendirilmişti. İçeri girmek için beş kişi uğraştık ve seni uyandırmak için adrenalin vermek zorunda kaldık." Andrei inşaat alanının artık derin olan karanlığında bir el feneri yakıyor. "Elektriği de kesmek zorunda kaldık." Ben ona bakarken ışığı yüzüme tutuyor. "Sana ulaşmak için. Bir dakika daha geçseydi, sen diye bir şey kalmayacaktı."

"Silahlarıma ihtiyacım var."

Semyon, Kasap'ın bıraktığı şeylerle birlikte onları da bana uzatmaya başladı. "Bunları burada nasıl tuttuğunu bilmiyorum."

"Bir tuzak ve ben buna kandım," diye mırıldandım. "Siktir!"

Andrei beni inceliyor. "Tabii ki. Tuzaklar böyle çalışır."

"Ben o sikikten daha zekiyim. Bak." Bacaklarımı test ediyorum, birkaç adım atıyorum. Hâlâ bir zayıflık, bir yalpalama var ama geçecek. "Ama bundan saklanmıyorum. Bunun bizi ortadan kaldırmak için bir tuzaktan fazlası olduğunu bilmeliydim. Belki de bu yüzden lanet olası bir ordu istedim..."

"O seni istedi, bir ordu değil."

"Ve neredeyse ona veriyordum."

"Yapmadığına sevindim. Ama neden seni bu kadar istiyor?"

Semyon'un yardım elini sıkarken Andrei'ye bir bakış atıyorum. "Uzun hikâye. Ama Bratva'nın Rusya'daki yozlaşmış kolunu çökertmeye çalışmamın bir nedeni de bu. Elçiliği insanları kontrol etmek için kullanıyorlar. Bizi engellemek için."

"Dahası da var," diye tahmin ediyor Andrei. Ağır ağır iç çekiyorum. "Her şeyi ettim."

"Peki bunu nasıl yaptın? Bana ne halt ettiğini söylememek ve beni görmeye gelmemek dışında?"

"Evgeni acımasız, zalimin de ötesinde. Maksimum acı onun için maksimum eğlencedir. Görünüşe göre şu anki Rus Pakhan, Gusinsky, senden ya da benden memnun değil. Sen çok güçlüsün ve ben de ona sorun çıkarıyorum."

Andrei omuz silkiyor. "Bunu biliyorum."

Gözlerimi kısıyorum. "Kasap'ı Gusinsky gönderdi, Andrei. Seninle ve benimle uğraşmak için. Ama bu bir taşla iki kuş vurma durumu. İşini mahvet-"

"Dmitry?" diye emrediyor.

Adamlarından biri geliyor. "Buraya geldiğinden beri Evgeni Kuchеров hakkında her şeyi öğrenin."

Dmitry, "Zaten çalışıyorduk," diyor.

"Daha çok çalış." Andrei sesini yükseltmiyor. "Şimdi tüm iştirakçileri toplayıp ezme zamanı. Gusinsky'ye yüksek sesle bir mesaj gönderin. Temizlemekten kastım, bu şehirde bizim dışımızda Bratva ile iş yapanlar."

Dmitry küçük bir grup adamla birlikte yola çıkmadan önce başını sallar. "Onu yakalamak o kadar kolay olmayacak."

"Bu senin işin. Destekle-"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Desteğe ihtiyacım yok. Kokusunu alır." "İnsanları olacak."

"Yapmazsa hayal kırıklığına uğrarım." "Bu intihara meyilli, Ilya."

Andrei kaşlarını çatı. "Hayır. Bu onun ölümü olacak." diyorum.

"Ben de onunla gideceğim," dedi Semyon."

"Hayır. Andrei'ye yardım etmelisin." İkisine de baktım. "Senin, Valentin'in ve tüm üst düzey yöneticilerin peşine düşecek. Onun peşine düşecek..."

Kira.

Yumruklarım sıkıldı.

"Gitmem gerek. Kendime. Tek başıma." Andrei'ye bakıyorum. "Semyon'un sunuculara erişimi var. Bilgisayarlarımın tüm bağlantılarını çoktan kapattım. Onlara girebilse bile hiçbir şey göremez. Tehlikeli biri ama onu alt edebilirim."

Onun için üç orduyla savaşırdım. Dört. Kaç tane olduğu umurumda değil; sırf o yaşayabilsin diye ölene kadar savaşırm. Ve bunun için dayanacak kadar inatçıyım. Kira'nın hayatı için.

"Ilya, dinle-"

"Yalnız gitmem gerek."

Andrei beni inceliyor, sonra "Buna değer mi?" diyor. "Evet."

Sıkı bir baş sallama, ama Andrei hiçbir şey vermiyor.

"Kasap'ın bunu bir intikam aracı olarak kullanacağını biliyordum."

"Rusya mı?"

"Evet," diyorum Andrei'ye. "Rusya. Fırsatını bulduğunu anladığında beni öldürmek için buraya çekti."

Ya da sanırım beni bayıltıp işkenceye götürecekti.

" nereden biliyordu?" Andrei soruyor.

Dışarı çıkarken omuz silkiyorum, gözcülerimiz saklanan herhangi bir düşman olmadığından emin olmak için yayılıyor. "Silahların bulunduğu binanın kime ait olduğunu bulmak yeterince kolay. Gerçek sahiplerini. Eğer bağlantılarınız varsa ve paranız varsa."

"Siktir." Andrei nefes verir. "Ve çok da gizli değil. Ama burası?"

"Onlar inşa etti. Her iki site de terk edilmiş durumda. Öngörü işe yaramaz bir araçtır." Duraksıyorum. "artık benim peşimde olduğunu biliyoruz."

Andrei ve Semyon birbirlerine bakıyorlar ve tüm duyularım alarma geçiyor.

Neydi o?" dedim.

"Haber aldım, Ilya," dedi Semyon. "Biz seni ararken."

Kimse söylemiyor ama benim böyle patlamam pek de akıllıca bir şey değildi. Aslında, Andrei ve Valentin'in eğlence ve kaos el kitabından bir sayfaydı.

Tamamen karakterime aykırıydı. Ama son zamanlarda kendimde değilim. Nedenini de biliyorum.

Kira.

Birden başımı Semyon'a doğru çevirdim. "Ne oldu?" "Senin yerin..."

Beynimde binlerce gong çalıyor ve içimde buz gibi dalgalar yankılanıyor.

"Çatı katı yağmalandı," diyor Andrei, "ve tüm adamlar öldürüldü. Orada sakladığınız her şey gitti."

"Hayır."

"Bilgisayarınız yok edildi ve-" Andrei durur. "Ilya." "Bu umurumda bile değil. Ne gitti? Kira mı?"

Andrei beni yakaladığında kaçmak üzereydim. "Kira hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama koridorun duvarlarında kanla yazılmış bir mesaj vardı."

"Neydi peki?" Sessizce sordum.

"ARENDELLE. YALNIZ GEL."

Telefonunu kaldırıyor. Birisi bir fotoğraf çekmiş ve Andrei'ye göndermiş.

Beynim tik tak etmeye başladı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sorar. "Başka bir zaman bir araya geleceğiz-" "Hayır. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum."

Binadan çıkıp arabamın olduğu yere doğru ilerlerken Semyon ve Andrei arkamdan bağırlıyor.

Artık başka hiçbir şeyin önemi yok. Onun dışında hiçbir şeyin.

Kasap onun nerede olduğunu nereden biliyordu?

Midem bulanıyor, dönüyor ve ekşi asit ağzımı dolduruyor.

Arkama bakmıyorum. Andrei'ye ve emirlerine cevap vermiyorum ve onlara nereye gittiğimi söylemiyorum.

Kira Kasap'ın elinde.

Bunu biliyorum.

"Eldivenini kabul ediyorum," diye mırıldanıyorum, motoru çalıştırıp uzaklaşıyorum.

Ben korkak değilim ve bu puştan daha zekiyim, ama o değerli bir düşman olduğunu kanıtladı. Duygularımın beni alt etmesine izin veremem. Aksi takdirde, tıpkı orada yaptığı gibi beni de haklar.

Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim. Kendimi kontrol edeceğim. Buna ihtiyacım var.

Söylemesi yapmaktan daha kolay olsa bile -özellikle de sevdiğim kız risk altındayken.

Başka kimseyi bekleyemem.

Yalnız gideceğim.

Ve bu şekilde bitireceğim.

Tek başına.

KIRA

Çirkin adam göz bağımlı çekip çıkardı ve ben de ona tükürdüm.

Sadece sırtıyor.

Orospu çocuğu beni minibüsün arkasına bindirdiğinde çoktan hırpalamıştı. Neyden görmek için, bana söyledi.

O her kimse, ondan hoşlanmıyorum. Aurasından yayılan kötülük hislerimi tırmalıyor, derimi ürpertiyor.

"Çok güzelsin," diyor. "Yazık." Bu da ne demek şimdi?

Nerede olduğumu anlamaya çalışarak çılgınca etrafıma bakıyorum. Tanıdık bir tüneldeyim, ama korkudan tam olarak kestiremiyorum. Yine de bununla ilgili bir şey var... Ama zamanımı bununla harcayamam. Onun yerine ellerimi ve ayaklarımı yokluyorum ama hareket etmiyorlar. Beni metal bir sandalyeye bağladı. Ve ne kadar denesem de .

Yabancı bir parmağını yanağımda gezdiriyor, alaycı bir . "Çok güzel. Şimdi." Eğilerek, bir aşık gibi boğazımdan nefes alıyor. Midemi bulandırıyor. "Olmayacaksın. Seninle işim bittiğinde."

Tenimi yalıyor, ben de başımı onunkine çarpıyorum.

Geri çekilerek bana öyle sert bir tokat attı ki başım geriye savruldu.

"Siktiğimin küçük orospusu."

"Kimsin sen?" Talep ediyorum. "Kimin için çalışıyorsun?"

"Yanlış sorular."

"Kiminle bilmiyorsun."

Gözleri kısıldı. Bundan hoşlanmıyor. Sanki ününün kendisinden önce gelmesi gerektiğini düşünüyor.

"Biraz aptalsın, değil mi? Küçük aptal arkadaşın sana görgü kurallarını öğretmedi mi?"

Ağzımda taze kan var. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirip hepsinin yerinde olup olmadığını kontrol ediyorum. Hiçbir şey gevşek değil... henüz. "Hangi arkadaş?"

"Basit bir işi bile yapamayan aptal arkadaşın," diyor. "O arkadaş."

"Daha spesifik olmanız gerekecek. Hayatımda bir sürü aptal insan oldu."

"Acemim." Adam bunu profesyonelliğin timsali, oyununun zirvesindeymiş gibi söylüyor.

Bir tüneldeyiz.

Aptal bir tünel, sanki çok fazla Cumartesi sabahı eski usul Batman çizgi filmi izlemiş gibi.

Bu tünelde bir de katlanır masası var ve tüm bunlara gülerdim, gerçekten gülerdim. Ama gülmüyorum. Çünkü komik değil. Korkutucu bir şey, özellikle de çürük masanın bu kadar olduğunu görmek.

Masa o kadar zararsız bir şey ki, üzerindeki aletleri açtıkça bir tehdit havasına bürünüyor.

"Daha açık konuş," diyorum toplayabildiğim kadar güçle. Onu zorluyorum, kışkırtıyorum, ama onu öfkeliendirebilirim, belki bir hata yapar ve belki de kurtulabilirim. Ya da en azından biraz zaman kazanırım. "Ne acemisi?"

Korkumu görmesini istemiyorum.

Ama o beni görmezden gelerek masanın üzerindeki bir dizi eşyaya yöneliyor.

Elini üzerlerinde gezdiriyor.

"Hey," dedim. "Seninle konuşuyorum!"

Omuzları sertleşiyor. Sanırım avının karşılık vermesinden hoşlanmıyor. Bu çok kötü. Tüm seçeneklerim tükendi. Yeterince zaman kazanabilirsem, belki, sadece belki, Ilya gelir ve beni kurtarır.

Ve Ilya gelecek. Bundan hiç şüphem yok. Ilya, her ne sebeple olursa olsun, beni kendisinin olarak görüyor. Beni güvende tutmak için dairesine kilitledi. Beni güvende tutmaya çalışmak için. Bunu görebiliyorum.

Şimdi.

"İlyâ kaybetmez," diyorum. "Onun hakkında bunu biliyorum." Hatamı fark ettim. Ve düzeltmek için yön değiştirdim.

"En azından," diyorum, "bildiklerimden bu kadarını anladım."

"Sessiz ol."

"Sana ne yapacağını bir düşünsene," diyorum kelimeleri tıslayarak, "onun evine girip beni aldığını öğrendiğinde. Daha da kötüsünü. Adamlarını öldürdün."

"Kapa çeneni dedim."

Deri bir kayış aldı ve yüzüme vurdu. Yakıcı acıyı ısırarak bastırıyorum.

Deriyi kıracak kadar sert değildi. "Bir uyarı," diyor. "Sadece kimin sorumlu olduğunu bilmen için."

"Sen kimsin?" Ellerimi serbest bırakmaya çalışırken soruyorum.

Kemerî bu sefer göğüslerimin üzerine vuruyor. Acı beynimin derinliklerinde izler bırakıyor.

"Kim. Sen. Sen?" Kelimeleri zorlayarak çıkarıyorum. Neredeyse bir çığlık gibiydiler ama ona bu zevki tattırmayacağım.

Adam durakladı, bana baktı. "Erkek arkadaşın sana benden bahsetmedi mi?"

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarıyor ve damarlarıma korku dolmaya başlıyor. Oh, Tanrım. Hayır. İlyâ Kasap diye birinden bahsetmişti ve... sanırım bu o.

"O yaptı." Kendi kendine gülümseyerek başını sallıyor. "Çok iyi."

"Önemsizsin," diyorum içimdeki titremeyi gizleyerek. "Neden bir şey söylesin ki? Özellikle de çok az tanıdığı birine?"

Gülüyor. "Sana söyledî. Yüzündeki tanıma ifadesini gördüm. Ve onu çok az tanıyorsun? Sana bir ego desteği vereceğim, sürtük. Hoşuna gitmediği sürece fahişe bulundurmaz. Bunu ona karşı kullanabilirim. Seni kullanabilirim."

"İngilizce konuşmayı nerede öğrendin?" Zorlamaya devam ediyorum. "Aptallar için Supervillain okulunda mı?"

"Kapa çeneni, yoksa senin yerine ben kapatırım. Ve benim yöntemlerimden hoşlanmayacaksın."

"İnsan ilişkileri senin uzmanlık alanın değil, değil mi?"

Gözlerini kısıyor ve beni inceliyor. Sanki birinci sınıf biftekmişim gibi. "Ve hayatta kalmak senin en iyin değil, küçük kız."

"Bu kadar uzun süre idare edebildim."

"Tamamen şans." Bir testere aldı. Tıbbi kullanıma uygun görünüyor ve beni çok korkutuyor. Ama onu bırakıp kasap bıçağını tercih ediyor. "O da yeni bitti."

O yaklaşırken yutkunuyorum. Canımı yakabileceğini biliyorum. Beni çoktan incitti, hırpaladı, sadece beni bayıltacak ve bağlayacak kadar. Beni buraya getirdi.

Ve şimdi.

Bana nefret ettiğim bir parıltıyla bakıyor.

Yüzümü tutuyor. Bir o yana bir bu yana çeviriyor. Kasap bıçağın ucunu derimin üzerinde hafifçe gezdiriyor. Ve biliyorum ki en küçük bir baskı bile derin bir kesik açacak.

Ama yönünü değiştiriyor, boğazımın ortasından bir çizgi geçiriyor, köprücük kemiğimin birleştiği yerde ucu biraz içeri itiyor ve sonra daha sert bir şekilde aşağı iniyor, tişörtümü, etimi kesiyor.

"Siktir!" Bağıryorum.

Acıtıyor. Gülümsüyor.

Parmağını küçük kesiğin içine sokarak, nefesimi kesiyor. Daha sert bastırıyorum.

"Çok hoş." Gülümsemesi genişliyor. "Seninle çok eğleneceğim." Bu sefer bir anahtar alır.

Esnetiyor.

"Acıdan hoşlanıyor musun, ?"

Cevap vermedim.

"Gerçekten önemli değil," diyor. "Çünkü işim bittiğinde hiçbir şeyin içinde olmayacaksın. Acıdığında söyle derdim ama hepsi ."

Şalteri üzerime indirmeye başladı. Sertçe. Bir düzen yok gibi görünüyor, ama yüzümden kaçınıyor.

değil ama bunu en sona saklayacağına dair içimde korkunç bir his var.

İlk başta, hepsi yüksek seviyede, toleransımın hemen altında acıtıyor, ancak bazen sert, bazen yumuşak, bazen tek bir yere odaklanarak devam ediyor.

Kolumda vurduğu yerde kaygan bir ıslaklık hissediyorum. O kadar acı veriyor ki neredeyse uyuşuyor.

Neredeyse.

Sonunda, kısa bir süre sonra, anahtarı yere bırakıyor ve saçlarını tutup geri çekerek yüzüne tokat atmaya başlıyor, yumruk gibi yağana kadar daha sert ve daha sert.

Bunu karnıma öyle sert bir yumruk atarak bitiriyor ki, acı içimde mide bulandırıcı dalgalar halinde yayılıyor.

"Yuri zamanında iyiydi ve burada faydalı bir araçtı," diyor. "Ama gerçekten, daha fazla işaret olmalı. Biraz... gerçek yumuşatma. Onu işe almak yaradı. Bir noktaya kadar. Sanırım bana seni kazandırdı."

Kendimi kontrol altına almaya çalışarak nefes nefese kalıyorum ve titriyorum. "Seni elde etmek bana Ilya'yı kazandırır. Kazan-kazan. Benim için."

Sert bir çekiyorum.

"Ilya seni öldürecek." Hâlâ nerede olduğumu ya da neden bu kadar tanıdık geldiğini bilmiyorum. Ama Ilya'yı buraya çektiğine bahse girerim.

Kasap asla kazanamayacağını biliyor mu? Kimse adamımı yenemez.

"Seni öldürecek," diye hırıliyorum.

"Hayır, o kadar zeki değil," diyor Kasap. "Peki ya sen? Hiçbir şey. Çok daha büyük bir oyunda sadece bir piyon. Şimdi kapa ."

Bıçağı yere bırakıp metal parçaları olan bir eldiven giyiyor yüzüne vuruyor. Kendime gelemenden ya da ağzıma dolan kanı tüküremeden karnıma sertçe vuruyor. Vuracağı yerleri seçerek devam ediyor. Sonra arkasına yaslanıp memnuniyetle başını sallıyor.

"Bu bir uyarıdır, kızım. Bana cevap verme, yoksa seni parçalara ayırmaya başlarım."

Korku işliyor ama ağzımdaki kanı tükürüp başımı kaldırıyorum.

Zorbalara katlanamıyorum. Zayıflara yanlış yapan insanlara katlanamıyorum. Masumlara. Ve bu adam amacına hizmet ettiği sürece kimi incittiğini umursamıyor.

"İlya," diyorum şişmiş dudaklarımın arasından, kaburgalarım her nefeste acıyor, "benim için gelecek ve sonra-"

"Buna güveniyorum," diyor ve beni tekrar , bu sefer kaburgalarım, çünkü nasıl nefes aldığımı duymuş olmalı.

; değil. Ve memnuniyeti yüzüne yayılıyor.

Öfke benimkine yayılıyor.

"Seni öldürecek," diye fısıldadım.

Kasap sadece başını sallar. "Hayır. Ona daha önce şans vermiş olabilirim ama riskler çok arttı. Patronumun onun ölmesine ve senin de hayatta kalmana ihtiyacı var..." Kaburgalarımın birinde bir çizgi çiziyor ve sertçe itiyor. Tekrar inliyorum. "En azından birazcık canlı."

Ilya hakkında bildiklerime sarılıyorum: zekası, gücü, öfkesi ve dövüş becerisi. Ona inanıyorum. Beni kurtaramayabilir ama kendini kurtaracaktır.

Önemli olan tek şey bu. Önemli olan tek şey o.

"Ilya'yı tek başına öldüremezsin," diye öksürüyorum.

"Yalnız olacağımı kim söyledi?"

Kalbim bir an için durdu. Ben bir tuzağım. Ben buyum işte. Bir tuzak.

Ilya için.

"Benim için gelmeyecek. Zamanını boşa harcıyorsun. Ama onunla konuşmama izin verirsen, onu buraya getiririm," diyorum. Eğer Ilya'yla konuşabilirsem, benden nefret etmesini sağlayacağım, dönecek, diğer gidecek. Ve-

"Kapa çeneni, fahişe."

Tekrar vuruldum, sonra Kasap uzun bir sopa aldı. Sopayı karnıma sokuyor, bir düğmeye basıyor ve içime dev bir elektrik akımı yayılıyor.

Durduğunda nefesim kesiliyor, titriyorum, şokun küçük dalgaları tenimi sarıyor.

"Bir dahaki sefere voltajı yükselteceğim. Sanırım seninle biraz eğleneceğim."

Bir kalem çıkarıyor ve gömleğimi yırtarak tüm kolumu ortaya çıkarıyor ve küçük çizgilerle işaretlemeye başlıyor.

Şimdi elimde değil; ağlıyorum, gözyaşlarımın tuzu yüzümdeki kesikleri yakıyor.

Bu bir tepki, korku değil. Bana elektrik vermesinden. Tükürmek, tırmalamak ve ısırarak istiyorum. Onun beni incittiği kadar ben de onu incitmek istiyorum.

Ama hareket edemiyorum.

"Genellikle sorgularım, sonra parça parça dilimlemeye başlarım." Yaklaşıyor ve ağzıma kauçuk gibi kokan bir şey sokuyor. Tükürmeye çalışıyorum ama çenemi itip kapalı tutuyor. "Orada tut. Aferin kızıma."

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum ve bu sefer bana dürtü ile vuruyor, suyu daha da artırıyor. Çığlık atıyorum ve . Neredeyse bayılana kadar bitecek gibi görünmüyor.

Onu alır.

"Ama seninle, seni parçalara ayırmadan önce oynayacağım. Tırnaklarını ve dişlerini çekeceğim, belki dilini kesip pişireceğim. Ben yemem ama özel kuryeyle geldiğinde yüzünün alacağı ifadeyi hayal et, senin gurme yemeğin. Bu kadar çok konuştuğunu düşünürsek, akıllıca bir hareket, sence de öyle değil mi?"

Ona bağırmak için sesler çıkarıyorum ama o ağzımı kapatıyor. Sonra bir bant aldı ve ağzımı bantladı.

"Artık o kadar da güzel değilsin, değil mi?" Gülerek başını sallar. "Tabii ki-"

Tam o sırada telefonu çalar.

"Her zaman bir şey vardır," diye homurdanıyor cevap vermeden önce. Hiçbir şey söylemiyor, sadece başını sallıyor ve telefonu kapatıyor. Sonra bana bakıyor ve gülümsüyor.

"Gösteri zamanı."

İLYA

Parkın yakınındaki fırtına tüneline yaklaşırken aklımda tek bir düşünce var:

Kira.

Bu sadist piç Kira'yı yakaladı.

Zihnimden olabildiğince uzağa itmeme gerekiyor. Beni tüketiyor, dikkatimi dağıtıyor, oyunumu bozuyor.

Ama aynı zamanda beni besliyor.

Bana ne olursa olsun, onu kurtaracağım. Çünkü o yaşıyor.

Bu sadece hüsnükuruntu değil; onun hayatta olduğunu biliyorum. Sadece hissetmiyorum, biliyorum. Kasap. Beni istiyor ve beni ona geri götürecek anahtar da o.

Eğer onun kılına zarar verirse....

onu . Sakinleştirici bir nefes alıyorum.

Sakinlik en son olduğum şey, en son hissettiğim şey ama mantığımla çalışabileceğim bir yere ulaşmam gerekiyor.

Ona dokunduğu için, onu ilk etapta aldığı için zaten ölmenin ötesinde ve ben ona acı çektireceğim.

Ama önce konuşmasını istiyorum. Çünkü cevaplamam gereken bazı sorular var. Mesela Arendelle'i nereden buldu? Ondan mı? Mikhail'le anlaştığına şüphe yokken mi?

Öyle ya da böyle, .

İleride korumaları gördüm. Tabii ya. Evgeni kuralları kendine göre değiştirdi. Tam da beklediğim gibi.

Silahımı kontrol ediyorum ve görebildiğim muhafızları sayıyorum - en az sekiz, yani muhtemelen çok daha fazlası var.

"Bire bir için çok fazla," diye mırıldanıyorum, yarı-otomatikli adamın sigara içmek için bir yer bulmasını bekliyorum. "Sürüden uzakta dolaşmaya devam et," diye sessizce onu kışkırtıyorum. "Benim lanet akşam yemeğim ol."

Diğer taraftan girdiğime emin oldum. Sokak lambasının altında. Görölmek.

Yarı otomatik olan adam sigarasını yakarak yaklaşıyor. Diğerleri beni arıyor. Benim avantajım bölgeyi biliyor olmam. Mikhail ve ben önden değil, yandan girecektik. şu anda bulunduğum yan taraf, bakabilecek gözlerden uzak durmak için iyi bir yer. O zamanlar polisler bizim gibi serseriler için parkı tarardı.

Bir adım daha yaklaşır yaklaşmaz, sigarasını yakmak için eğildiğinde, saldırıyorum. Ayağa kalkıp onu yakalıyorum ve bıçağımı kırmadan hemen önce boynuna saplıyorum.

Hızlı, çok temiz değil, ama sessiz. Silahı ve telefonunu alıyorum.

Kenarlara doğru ilerliyorum. Ama avantaj burada bitiyor. Buradan fırtına tünelinin girişine kadar hava açık, bu da adamları görebileceğim anlamına geliyor. Dışarı adım attığım an, onlar da beni görebilecekler.

Yarı otomatik silahımı kontrol ederek dışarı çıktım. Beni hemen fark ettiler ve tam üzerlerine mermi yağdırırken bir çığlık yükseldi. Yere yığıldılar. Tünelin ağzına doğru ilerliyorum, ama bekleyen diğer adamlar üzerime atlamadan önce fazla uzaklaşamıyorum.

Ben silah kullanamam, yer yok ama onlar da kullanamaz. Bıçaklar ve göğüs göğüse dövüş. Sokaklarda, Bratva'da geçirdiğim zamanlardaki tüm becerilerimi kullanıyorum. İlk adamın diz kapağına tekme atıyorum, uluyan kıcını yakalıyorum ve onu üç kişiye daha haklamak için kullanıyorum. Hepsinin kafasına bir bıçak yedim. Biri elini düşürdü. Onu kaldırıyorum.

Bir mermi beni ıskalıyor ve dönüp geri ateş ediyorum. Birine vurdum ve attılar. Üç adam daha geldi, silahlı

Bıçaklar, ayaklar ve yumruklar, hepsi beni öldürmeyi hedefliyor. Hepsini teker teker hakladım.

Ama ne zaman bir adam düşse, onun yerini bir başkası alıyor. Her yönden ortaya çıkıyorlar; dışarıdan, tünelin derinliklerinden, lanet toprağın altından. Fark etmez; savaşıyorum. Böbreklerime gelen her tekme, suratıma inen her darbeyi görmezden geliyorum.

Hala iyileşmemiş olan kurşun yaramın acısını ve akan kanın ıslaklığını da görmezden geliyorum.

Yüzüme inen bir yumruk beni geriye doğru savurdu. Kan tükürüyorum, başka bir yumruğu savuşturuyorum ve en yakın bağırsağa bir tekme atmak için dönüyorum.

Biri beni arkamdan yakaladı ve onu öndeki adamların arasına fırlattım, yere düştüğünde boynuna sertçe vurdum.

Yüzümdeki kanı silerek sertçe savuruyorum, kemik, et ve kıkırdakla birleşiyorum.

Başka birinin elinde bir bıçak var ve bıçakla bana vurup etimi kesiyor. "Seni !" Kükrüyorum. kırıyorum ve bırakmıyorum. Onun yerine, bir sonraki saldırganımı bıçaklamak için onu kullanıyorum.

Bildiğim kadar kirli dövüşürüm. Daha fazlasını indiririm. Daha fazlası gelir.

Ve üst üste yığılıyorlar. Her düştüğümde, kendimi tekrar yukarı çekerek onları . Alnımdaki bir kesikten akan kan ben yerdeyken biri beni tekmeledi- gözlerime doluyor ve ben onu silmeye vakit bulamayana kadar yüzümden aşağı akıyor.

Etrafım sarıldı. Bu bir kabus oyunu ve gücümü kaybediyorum. Çeneme gelen bir darbe beni sarsıyor ve biri arkamdan bacaklarıma tekme atıyor.

Ayağa kalkmaya başladım ama yüzüme bir silah doğrultulmuştu. "Kımıldama, pislik."

Biri yavaşça alkışlamaya başlar ve kalabalık .

Kasap bana gülümsüyor. Sığır sopası var ve onu kullanıyor. Acı korkunç ve neden olduğu nöbetleri durduramıyorum, ama benden bir ses alacağını düşünüyorsa sikeyim.

Acıdan

değil. Bir

yalvarış

değil.

İşi bitince çömeliyor. "O kadar da akıllı değil. Kazanacağını söyledi ama... o sadece aptal bir fahişe."

"Siktir git, Kasap." Adamlarının sahip olduğu silahları, bıçakları ve muşta tozluklarını görmezden gelerek ona odaklanıyorum. "Teke tek istediğini sanıyordum?"

"Planlar," diyor, "değişti." "Ya da korkaklığın ortaya çıktı."

Kasap tükürüyor, beni kıl payı ıskalıyor. "Bütün bu adamlar seni bitirmek için sabırsızlanırken bana böyle şeyler söylemeye nasıl cüret edersin? Ölüme çok yakınsın İlyas ve bunun farkında bile değilsin, seni lanet olası aptal."

Geri adım atarak adamlardan uzaklaşır ve giderken elini onlara doğru sallar. "Bitir . Oynayacaktım ama... daha büyük balık, hepsi . Öldür onu. Şimdi."

Yumruklarımı sıkıp önce hangisine saldıracığıma karar vermeye çalışıyorum. Eğer öleceksem, birkaçını da yanımda götüreceğim.

Hareket etmeye başladığımda bir el silah sesi duyuldu ve bir adam düştü.

Ağır çekim gibi. Mermiler havada süzülüyor ve tüm adamlara isabet ederek onları sinek gibi düşürüyor. Kasap'ı görebiliyorum. Donup kalmış, tünelin karanlığında arkasından kurşun yağmuru gelmeye devam ederken gözlerini kırıştırıyor.

Kimin ateş ettiğini göremiyorum ama bu onun emri değil. Bu çok açık. Kurşunlar durduğu anda, Kasap korkak gibi kaçıyor.

Tetikçi her kimse, bana zaman kazandırdı. Semyon takip etti mi?

Bu soruyu düşünecek zamanım yok. Kasap kaçıyor ve ben onun kaçmasına izin veremem. Bu tüneller yarılr ve bükülürse sonsuza dek gitmiş olacak. Bu yüzden acıyı görmezden gelerek ayağa kalkıyorum ve kendimi koşmaya zorlayarak peşinden gidiyorum.

Duruyorum. İki tünel var, ikisi de ışık . Zekice. Ama durup dinliyorum ve bir şey duymayınca, sanki o tarafa çekiliyormuşum gibi soldakini .

Oraya doğru
gidiyorum. Ve dur.

Dizlerimin üstüne
düşüm. Kira.

Başı eğik, bir sandalyeye bağlı, yanında pırıl pırıl sikici aletlerle dolu bir masa.

Korkumu kullanarak kendimi ayağa kaldırıyorum. "Kira."

İnliyor. "Aaasn"

Başını kaldırıncı ne kadar kanlı ve hırpalanmış olduğunu görebiliyorum. Ve ağzına bir şey bantlamış, lanet olası hayvan. Bandı çekiyorum ve lastiği çıkarıyorum. Yarı odaklanırken gözleri dalgalanıyor. İçimdeki öfke yükselirken midem bulanıyor.

Lastiğin ne için olduğunu biliyorum.

Pislik herif muhtemelen bana uyguladığı sopayla ona elektrik verdi. Görünüşüne bakılırsa, birden fazla kez.

Ona yaptığı tek şey bu değil.

Göğsüm sıkışıyor.

O piçin kafasını koparacağım. Kevlar'ı çıkarıp Kira'nın etrafına sarıyorum ve ellerini serbest bırakmaya çalışıyorum. Eller soğuk ve belli ki adam onları çok sıkı bağlamış... ya da belki de kadın kurtulmak için bir şekilde sıkıştır.

İkincisini göz ardı etmeyeceğim.

Ama onu serbest bırakmak biraz zaman alacak, zamanım yok.

İnliyor, ben de saçlarını tarıyorum.

"Kira, sorun yok. Sadece-"

Bir el ateş ediliyor, başımın yanındaki duvara isabet ediyor ve ateş devam ederken sandalyesini yere atıyorum. Bir kurşun omzuma, son vurduğum yerin hemen üstüne isabet ediyor. Bir sonraki mermi yan tarafıma isabet ediyor ve ben kendimi üzerine atarken omurgamı kıl payı ısıtıyor.

Daha fazla silah sesi duyuyorum ve onu korurken dönmeye çalışıyorum ama bir sonraki kurşun bacağıma isabet ediyor. Yüzümü soğuk ve sert zemine çarparak düştüm.

Başka bir mermi zar zor ısıtıyor. Bir sonraki ısıtılmayacak.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum. Onu kurtarma ihtiyacı beni tüketiyor.

Acı zar zor fark ediliyor.

Çılgınca ateş ederken yerde kalmak zorundayım, ete isabet etmeyi, Kasap'ı vurmayı ve onu öldürmeyi umuyorum.

Yeniden doldurduğundan emin olduğum için küçük bir erteleme var. Bu zamanı masayı devirmek için kullanıyorum ve Kira ile suikastçi arasında bir bariyer olarak durmasını sağlıyorum.

Sonra sürünmeye başlıyorum, ondan uzaklaşıyorum, kan izleri bırakıyorum. Bu yaralar temiz değil; bunu hissedebiliyorum. Kurşunlardan biri kan pompalayan bir şeye isabet etmiş. Gömleğimi almalıyım, bir şeyler almalıyım, ama zamanım yok.

Kira'dan uzaklaşmak zorundayım çünkü hedef benim, o değil ve... o nerede?

Onu göremiyorum. Yüzümden akan kanı siliyorum. Aniden tekrar ateş ediyor, beni kanatlandırıyor ve yere savuruyor.

Çok fazla kan kaybediyorum, çok fazla, ama patlayan siyah noktaların ya da sersemliğin beni etkilemesine izin vermeyeceğim. Sol elimi kullanarak silahımı çekiyorum, kendime iki elimi de kullanmayı öğrettiğim için bu evren karmaşasından her kim sorumluyorsa ona teşekkür ediyorum ve ateşin geldiği yere nişan alıyorum.

Bir gölge titreşimi var. Tetiği çekiyorum.

Ben ıskalıyorum, ama o da ıskalıyor. Sürünerek ilerlemeye devam ediyorum. Artık nişan almıyor; vücut hizasından körlemesine ateş ediyor, bu yüzden yerde kalmam gerekiyor. Hareket etmeye devam ediyorum, kendimi zorluyorum.

Sonra atışları yavaşlatıyor.

Hayır.

Kasap kaçmaya çalışıyor. Geri çekiliyor. Kendimi yukarı itmek için tüm gücümü kullanıyorum ve onu görüyorum, bana sırtını dönmüş, karşı tünele doğru koşuyor.

Ben nişan alamadan, bir kurşun daha karanlığı yırtarak Kasap'ın omzuna saplanıyor. Çığlık attı ve yere düştü.

Hızlı hareket ediyorum çünkü henüz ölmedi. Tekrar ayağa kalkmaya çalışıyor. Ona doğru koşuyorum, yakasından yakalamak için sınırlarımı zorluyorum. Bir saniye bile kaybetmeden silahımın kabzasını suratına dayıyorum.

Kira'ya olan tüm öfkem ve korkum ortaya çıkıyor ve kendimi kaybediyorum. Onu yumruklamaya başlıyorum, posası çıkana ve garip guruldama sesleri çıkarana kadar kafasını yere çarpıyorum. Sonra bir şey kırılıyor, muhtemelen kafatası.

Ama ölmüş olsa bile durmayacağım.

Üzerine oturuyorum ve sonunda tatmin olana kadar kafasını defalarca yere .

Güçlkle çıkardığım bir homurtuyla onu itip ayağa kalkıyorum, dengesiz ayaklarımın üzerinde sallıyorum.

"Kira..."

Tam dönüp onun yanına gitmek üzereydim ki, garip bir şekilde tanıdık gelen bir ses karanlıkta yankılandı. Omurgamdan aşağıya karanlık bir inançsızlık dalgası gönderen bir ses.

"İlyä..."

Donup
kaldım.

Bu ses... Bu sesi tanıyorum. "Hayır...
Olamaz."

Dönüyorum ama Kira'dan başka bir şey göremiyorum. Birisi sandalyesini düzeltmiş, ama o hala sandalyenin dışında görünüyor. Yarım adım ileri atıyorum.

Sonra karanlığın içinden bir figür çıkar. Her
bir duyu onun yüzüne odaklanır.

"Bu da ne..." Yumruklarım kıvrılıyor, dövüşmeye hazırım. "Senin
ölmüş olman gerekiyordu."

"Buna gerçekten inandın mı, İlyä?" diye soruyor. Bir
ağız dolusu kan yutuyorum.

Hayır. Derinlerde bir yerde, yaptığımı sanmıyorum. Gerçekten
önemli olan yerde değil.

Ona bakıyorum. Ama bir parçamın her zaman onun hayatta
kalabileceğini düşünmüş olması, hayatta anlamına gelmiyor.

Değil. ortalama o değil a figment .
benim Savaşta yaralanmış bir hayal gücü. Belki de
ölmüşümdür ve burası da öbür dünyadır.

"Gerçekten benim," diyor, sanki aklımı
okuyabiliyormuş gibi. Ve bu o.

Benim hayal gücüm
değil. Bu Mikhail
Zhirkov. Kira'nın
kardeşi.

KIRA

Ağzımın tadı lastik gibi ve nefes almak acıtıyor, sanki etrafımda bir baskı bandı var ve gittikçe sıkılaşıyor. Acı içinde yüzmeye devam ediyorum.

Sayıklama.

Silah sesleri vardı, ama şimdi yok.

Ilya buradaydı. Beni korudu. Üzerime bir şey koydu. Beni yere serdi ve kurşunlardan korudu. Çok fazla mermi vardı.

Ve sonra ortadan kayboldu.

Birisi... nazik, güçlü eller... birisi sandalyeyi kaldırdı ve yüzüme dokundu. Tanıdık.

Ilya değil.

Dünya değişiyor ve ben ağırlara, sızılara ve üzerimdeki ağırlığa odaklanmıyorum. Hissedemediğim ellerime odaklanmıyorum.

Sesler. Seslere yakalandım. Çok iyi tanıdığım bir ritim. Diğer uzun zaman öncesinden bir hayalet.

Kafamı ne kadar sert vurdum?

"...canlı..."

Konuşmalarında kelime öne çıkıyor. Tünelin etrafına bakıyorum... onları görene kadar.

Bakışlarım Ilya'nın güzelliğine takılıyor. Yaralı, kanaması var, darmadağın ve hâlâ tanıdığım en yakışıklı adam. Kalbim, yaralarımın hiç ilgisi olmayan bir şekilde çarpıyor.

Sonra ani bulanıklığı gidermek için gözümü kırıyorum ve diğer kişiye odaklanıyorum.

Ve bir anda dünyamın dibi çöktü. Hayır...

Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Rüya görüyorum. Görmek zorundayım. Yoksa Ilya bir hayaletle konuşuyor.

Ya da uğradığım onca kötü muamele yüzünden kafamda bir şeyler yerinden oynadı. Sayıklıyorum, zayıfım, aklım başımda değil.

Ama...

Ama...

Bir inilti serbest kalır.

"Wally..." Fısıldıyorum, sesim kesik kesik.

Evet, öyle. Mikhail. Benim kardeşim. O bir hayalet değil. Yaşlanıp gerçek bir adama dönüşmezler.

Ilya'nın bakışları yanımdan geçiyor ve bana doğru birkaç adım atıyor. Hemen düşmeye başlıyor, ama Mikhail orada, eski günlerdeki gibi, birbirlerine yaptıkları gibi yardım ediyor. Kardeşim ve Ilya.

Anlamıyorum. Şu anda yapabileceğimi sanmıyorum. Tek bildiğim onun burada olduğu ve.

Zor

yutkunuyorum.

Babam değil.

Eğer bu gerçekse, babam kardeşimin öldüğünü düşünerek öldü demektir.

Öfke beni sürüklüyor. Aşk. Korku. Aklımı kaybediyorum.

Ama bu eski günlerdeki gibi değil. Ilya onu başından savar. "Senin lanet yardımına ihtiyacım yok, hain."

"Vuruldu."

Kardeşimin sözleri beni telaşlandırdı.

"Hayır! Ilya!" Sözlerim yine fısıltıyla çıktı.

"Umurumda gibi mi görünüyor?" Ilya kardeşime hırlıyor.

"Senden hiçbir şey istemiyorum. Asla."

"Doğru, peki o aptal kışını orada kim kurtardı sanıyorsun? O adamlar seni öldürecekken?"

Ilya bana doğru bir adım daha atarak, "Benim lanet olası peri vaftiz annem," diyor.

Ama Mikhail onun önüne geçer. "Büyük kötü Ilya, ha? Orada ve burada kışını kurtardım. Vurdum-"

Ilya ona doğru yaklaşıp ve gömleğinin önünden yakalar. "Umurumda mı sanıyorsun? Bana ihanet ettin, geleceğimize ihanet ettin ve kendi bencil gücün için inşa ettiğimiz her şeyi mahvetmeye çalıştın. Hay sikeyim. Öldüğünü sanmıştım-"

"Saçmalık.

" "Ben yaptım."

"İçinizde bunu bilen küçük bir parça olmalı."

"Senin yüzünden Boris denen pislik Pakhan oldu. Rusya'yı mahvetti. Benim *evimi*. Ve onu oraya koyan sensin."

Başım dönmeye başladı, sanki dünya dönüyormuş gibi. Üstümün altından kalçalarımı ıslatan ılık bir şey var. Acı uzaklaşıyor. Gözlerimi açık tutmak zorlaşıyor.

Ama buna ihtiyacım var. Kardeşimi görmeliyim. Ilya'yı görmeliyim. Onu seviyorum.

Onun beni sevmesi önemli değil.

Yapacağım son şey olsa bile ona söylemek istiyorum."

"Bırak dedim, Mikhail."

"Her zamanki gibi inatçısın. Seni nasıl bulduğumu sanıyorsun?"

"Sen," diyor Ilya, "o ölü piçle birlikte çalıştın."

" ama... O koca beynine bir şey mi oldu?

Seni neden kurtarayım ki? Biz aynı taraftayız." "Ve bunu nasıl bilebilirim?"

"Çünkü Andrei burada olduğumu biliyor. Bana Kasap'ın duvara yazdığı şeyin resmini gösterdi. Bak, konuşacak çok şeyimiz var ama biz düşman değiliz." Duraksıyor. "Profesyonel olarak değil... ve umarım kişisel olarak da değil."

İçeri girip çıkarken küçük bir ses çıkarıyorum, kelimeler içimden akıyor, her kelimeyi anlayabilsem de bazı kısımları mantıklı, bazı kısımları değil. Sanki bu uçağa sadece kısmen bağlıyım ve ipler yıpranıyor.

istiyorum ama yapamıyorum. Sesimi fısıltının üstüne çıkaramıyorum.

"Senin tarafında. Aynı tarafa, Ilya. Andrei'yi ara."

"... Sanırım kışımı kurtardın..."

"Teşekkür ederim. Şimdi eğer bu kalenin zemininde kanaman bittiyse, belki de çocuğun iyi olduğundan emin olmaya gitmeliyiz."

"Wally," diye nefes alıyorum, tam da Ilya inerken. "Siktir, Kira. ."

"Merhaba Wally..."

Ilya'nın yüzü benimkinin önünde beliriyor. "Demek rüyada gördüğün Wally bu, ha? Onu kıskanıyor muydum? Hayatta olmaz."

"Sen..." Mikhail diyor ki. "Belki seni vururum, Ilya, kız kardeşime dokunduğun için. Hey, çocuk."

Daha fazlasını söylemek istiyorum ama sadece bir o yana bir bu yana gidip Ilya'ya odaklanabiliyorum. Bazen iki kişi oluyor, bazen bir kişi.

"Acıyacak," diyor, "Üzgünüm ama plastik bağlar çok sıkı." Bileklerimin arasından metalik bir şey kayıyor ve serbest kalıyorlar.

Acı, karıncalanma, iğnelenme ve sıcaklık onları doldururken haykırıyorum. "Üzgünüm prenses." Ilya sonra ayaklarımı serbest bırakıyor. "Ayağa kalkabilir misin?"

"Ben... Bilmiyorum." Boğazım o kadar kuru ki bu kelimelerin çıkıp çıkmadığından bile emin değilim.

Ilya bir kolunu bana doluyor. Mide bulandırıcı hissiyata rağmen ona tutunuyorum ve ıslaklığın dışarı doğru yayıldığını hissediyorum. Bana yardım etmeye çalışırken orama dokunuyor. İnliyorum.

"Kahretsin, Kira. Vurulmuşsun." "O iyi mi?"

"Ben doktor değilim," diye tersliyor Ilya.

"Ben... Ben... iyiyim..." Bir adım atmaya çalışırken söylüyorum. Ama dünya dönüyor, devriliyor, bacaklarım bükülüyor ve aşağı inmeye başlıyorum.

Ilya beni daha sıkı tutuyor, dünya kapanmaya, kararmaya başlıyor, geriye o ve kardeşim kalana kadar...

İkisine de "Sizi seviyorum," diyorum ve bu sözlerde garip bir rahatlık buluyorum.

Belki de benim küçük parçalanmış ailem o kadar da parçalanmış değildir.

O kuşatıcı karanlığın dışında bir yerden Ilya'nın sıcaklığını ve kokusunu hissediyorum ve yemin ederim bir şeyler söylediğini duyuyorum.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum, küçük..."

Sanırım öyle diyor? Ya da belki de hüsnükuruntu. Belki kardeşim de öyle diyordur.

Kelimeler tekrar üzerime yıkıyor ve onların sıcaklığına gömülüyorum. Hepimiz buradayız. Yine birlikteyiz, eski günlerdeki gibi.

Ama bu sefer beni geride bırakmaya çalışmıyorlar.

Ve gizli aşkım bana her zaman olmasını dilediğim gibi nazikçe sarılıyor.

Daha fazla ve sanırım... sanırım bırakmalıyım. Daha fazla dayanamıyorum; karanlık çok istilacı; beni eziyor.

Ama ölmenin en iyi yolu bu. Sevgiyle çevrili.

Sonunda hiçbir şey kadar karanlığın beni ele geçirmesine izin verdim.

KIRA

Aşama aşama uyanıyorum. Odanın tuhaf bir kokusu var ve yatak küçük. Ağrım var.

Kafam korkunç ve harika rüyalarla dolu. İşkence görmenin, vurulmanın dehşeti.

Kardeşim hayatta olduğu için sevinçliyim.

Gözlerimi açıyorum ve içime farklı bir neşe yayılıyor. İlya.

"Yaşıyorsun."

"Dikkatli ol," diyerek kollarımı ona dolamamı engelliyor. "Damlan var."

Yere bakıyorum ve kolumu neyin çektiğini görüyorum. "Hastanede miyim?"

"Evet."

Yutkundum ve etrafıma bakındım.

Tabii ki bir hastane odasımdayım. Ama aradığım şey bu değil.

Kalbim sıkışıyor.

Mikhail burada

değil.

Bir rüya olmalı. Ne kadar zalimce.

"İlya, ben... Ben kardeşimi gördüğümü sandım. Bunun benim de öleceğim anlamına geldiğini düşündüm."

İlya başını sallıyor.

"Mikhail ölmekten çok uzak, onu görmek bir hayaleti görmek gibi olsa bile."

Sırtım sertleşiyor ve bir acı yayılıyor. Onunla savaşıyorum.

"Yaşıyor mu?"

"Mülkün güvenliğini sağlama sırası ondaydı. Yakında geri dönecek."

"Ne... Kafam çok karışık." Ona baktım. "Mülkiyet mi?"

"Burası çok seçkin bir özel hastane. Kayıt altına alınmanızın iyi olacağını düşündük. Saldırıya uğradığınız ve vurulduğunuz yazıldı."

"Ama... polis mi?"

"İfadeniz çoktan alındı." "Gerçekten kafam karıştı," diye fısıldadım.

"O zaman seni topraklamama izin ver." Beni öpüyor.

Yumuşak, tatlı, şefkatli; içimdeki fırtınadan uzak bir sığınak. Başını kaldırdığında, "Mikhail ve ben sırayla devriye geziyoruz." diyor.

"Yani... burada benimle birlikte olarak sadece görevini mi yapıyorsun?"

"Hayır, bu benim seninle olmak istemem." Beni tekrar öpüyor ve kalbim yerinden fırlıyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." O kadar mutluluk doluyum ki patlayabilirim. "Sana daha yakın olmalıyım."

"Nasıl isterseniz prenses." İlya yatağa uzanıyor ve beni dikkatlice kollarının arasına alıyor.

Bu saf mutluluk.

Kapı açıldı ve yukarı baktım. Adam -çünkü Mikhail artık bir erkek- elinde tütülü, taçlı ve ayaklarına metalik patenler dikilmiş pelüş mavi bir ayı tutuyor.

Bakıyorum.

Mikhail orada.

Yaşıyor. Nefes alıyor.

Kardeşim yaşıyor.

Mikhail benden İlya'ya, sonra tekrar bana bakıyor. İçeri girdi ve kapı kapandı. "Bir şey kaçırdım mı?"

Ona bakıyorum, hâlâ şaşkınlık içindeyim. Tek istediğim ona sıkıca sarılmak ve onu ne kadar çok sevdiğimi, her şeyin affedildiğini söylemek ama öyle değil. Nasıl olabilir ki?

"?" Sertçe söyledim. "Bu hayatı geri

almaya çalışıyordum."

"Çok şey kaçırdın..."

"Anlıyorum." Dar gözlü bakışları benim ve yataktaki İlya'nın üzerinde geziniyor.

"Hayır, bilmiyorsun." İlya doğrulup kardeşimin bakışlarıyla buluşuyor.

"Çok şey kaçırdın." Sonra bana döndü. "Gitmemi ister misin?"

Muhtemelen ondan dışarı çıkmasını istemeliyim ama yapmayacağım. Ona o kadar çok yalan söyledim ve gerçeği atladım ki artık bunu yapmak istemiyorum. Eğer bir şansımız, herhangi şansımız olacaksa, o zaman bu açık kitaplar anlamına gelir. Bu yüzden başımı sallıyorum.

Elimi ve öptü.

Bunun eski arkadaşına bir "siktir git" olduğuna eminim. Ve bunda harika bir şekilde yeni ama tanıdık bir şey var. Sırıtmaktan kendimi alamıyorum. En azından bir saniyeliğine.

Sonra tüm yıllar üzerime yıkılıyor. Uzun, derin bir nefes alıyorum ve bırakıyorum.

"Sen... Babam kalp krizinden öldü, kırık bir kalpten." Kederimden yutkunuyorum ve kısa bir bakış yakalıyorum. "Ne oldu?"

Kardeşim dudaklarını büzüyor. "O öldürüldü, Elsa. Çok geç olana kadar bilmiyordum... ve senden uzak durmak en iyisi gibi görünüyordu. Herkes öldüğümü düşünseydi, senin peşine düşmezlerdi."

Az önce bana neyin çarptığını tam olarak hissedemeyecek kadar acı içindeyim. İlya'ya döndüm. "Bütün bunları biliyor muydun? Babam hakkında? Mikhail?"

"Baban..." Nefesini içine çeker. "Evet, ama Mikhail'in bana ihanet ettiğini düşündüm ve..."

"Anlıyorum." O zamanlar İlya'dan nefret ederdim, o da bizden nefret ederdi. Haininin ailesinden.

Kardeşim iç geçiriyor. "Dürüst davranmıyorum, Kira. Rusya'dayken birinin sistemlerimizi sabote ettiğini biliyordum. Düşündüğümde, bunu yapabilecek kadar akıllı, cesur tek bir kişi vardı. İlya. Yine de nasıl olduğunu anlayamadım. Ama ettim. Ve sonunda, ben

gizli izi buldum. Beni buraya, İlya'ya, o da sana getirdi."

"Tüm o yılları kardeşimle geçirmek anlamına gelseydi tehlikede olmayı tercih ederdim..."

Gülümsüyor. Ama bu kalbimi acıtan hüzünlü bir gülümseme. İlya sadece elimi sıkıyor.

"Bağlantıyı ortaya çıkarana kadar, dönüştüğüm canavarı görmeni istemedim." Mikhail önce yere, sonra bana ve İlya'ya baktı. "Uzak durabilirdim ama senin ve İlya'nın gelecekleri biliyordum ve ikinizin de ölmesine izin veremezdim. Bu yüzden gizlice Amerika'ya kendim geldim."

"Peki şimdi ne olacak? Yine mi ortadan kaybolacaksın?" Burada boşluklar, devasa boşluklar var ama aynı anda sadece bir şeye odaklanabiliyorum ve bunun İlya için yeni bir şey olduğunu sanmıyorum.

En azından benim için yeni değil.

Ben konuşuyor olmalılar.

Mikhail bir eliyle ensesini ovarken diğer eliyle ayının canını sıkıyor. "İlya'yı sevdiğini görebiliyorum ve kalan son ailemi geri almak için çalışmak istiyorum. Bu ikiniz için de geçerli. Gittiğim için beni affedebilir misin? Olgunlaşmamış bir gençtim... Daha iyisini bilmiyordum. Artık biliyorum." Kardeşimin sesi düştü. "Sen beni affedebilir misin, Kira?"

"İntikam istiyorsun, mi?" Ben soruyorum.

Bakışlarına karşılık veriyor. "Bunu sorabilir miyim emin değilim." "Öylece gidemezsin," diyor İlya.

"Bunu planlamayın."

"Kalıyor musun?" Şok olmuş bir şekilde sordum. Mikhail omuz silkiyor ve İlya'ya bakıyor.

"Ya birlikte çok iyi olacağız ya da ortalığı kasıp kavuracağız... belki de birlikte iyi olmak ortalığı kasıp kavurmak anlamına geliyordur. Bunu öğrenmek eğlenceli olacak."

İlya başını sallar. "Andrei'nin bana burada olduğunu söylemediğine inanamıyorum. O piç ve sırları."

Mikhail yarı güler. "Bir buluşma ayarlamaya çalıştı. Ama sen görmezden gelmeye devam ettin. Muhtemelen balistiğe gideceğini biliyordu, o yüzden-"

"Bana ihanet ettin," diye araya giriyor İlya, "beni Rusya'dan kovdurdun."

"Ve şimdi ben de aynı durumdayım. Benim yaptığım gibi ayrıldıktan sonra, ölü taklidi yaptıktan sonra hayatta olduğumu açıkladıktan sonra..." Kardeşim omuz silkiyor, "Bu beni Rusya'da bir numaralı düşman yapar... belki de Bratva'nıza katılırım. Bu kulağa nasıl geliyor, eski dostum?"

İlya homurdanır. "Kendini kanıtlaman gerekecek." "Yapabileceklerimden çok daha fazlası var."

Çatlamış dudaklarımdan küçük bir kahkaha kaçıyor. "Görüyorum ki kendine olan güvenini kaybetmemişsin."

"Birinin bana inanması gerek." "Ben..."

Ben sana inandım."

"Biliyorum, kardeşim. Ben çok-"

"Öldüğünü sanmıştım. Düşündüm ki..." Yutkunuyorum.

"Vurulduğum, Kira. Rusya'daki en büyük Bratva'nın liderliği için bir güç mücadelesi vardı."

"Görünüşe göre bu mücadeleyi sen kazandın," diyor İlya. "Kahrolası kralı selamlayın."

"Ama aynı zamanda birilerinin her zaman kral için geldiğini bilecek kadar zekiydin... Bratva'da olmanın şiddetini ve tehlikesini hafife aldığımı fark ettim. Kira, Rusya'da durum Amerika'dakinden bile kötü. Bu yüzden hem gücü elimde tutmak hem de kendimi güvende tutmak için sözde ölümümle oynadım ve herkesin buna inanmasını sağladım."

Şimdi ayıyı çeviriyor ve İlya yakalayamadığım bir şeyler mırıldanıyor.

"Sonra Bratva'yı gölgelerden kontrol etmeye başladım. Hatta daha fazla gizlilik için bir kukla Pahkan'ı -Boris Gusinsky'yi- figüran olarak yerleştirdim."

O ve İlya tekrar bakışır. "İlya bana gazeteci olduğunu söyledi." "Stajyer."

"Patronundan iyi balık yemi," diyor İlya.

"Artık benim için öldürmek yok," diyorum. "Tate'e ne yaptığını bilmiyorum ama ben-"

"Ona şehirden gitmesini söyledim. Sanırım gitmiş. Patronun aradı."

Birden yanaklarım alev aldı. "Bay Calhoun'a bir e-posta yazdım. Göndermedim. Bunu düşündüm ama yapamadım ve _."

"Ben yaptım," diyor İlya, telefonunu kaldırarak. "Bilgisayarımdaki interneti kullandın; ben ayarladım. Geldi ve ben de gönderdim. Değişikliklerle birlikte. Ve evet, o çok zeki." Kardeşime bakıyor, o da başını sallıyor. "Mikhail ve ben konuşuyorduk. Sana yolsuzluk hikâyesini, Gusinsky'nin Bratva'sının Chicago'ya nasıl girmeye çalıştığını anlatacağız."

"Yani... burada isim yok, sadece kaynaklar var ve ben de gazeteyi -ya da bir gazeteyi, kovulduğuma şüphe olmadığına göre- siyasi mafya eğilimli bir yolsuzluk hikayesini ortaya çıkarmak için mi kullanıyorum?" Soruyorum, zihnim aniden olayları farklı bir açıdan, kardeşim İlya'yı ve halkını koruyan ama burada ve Rusya'da siyaseti etkileyen yozlaşmış unsurları alaşağı eden bir açıdan bir araya getiriyor.

"Senden daha zeki olduğunu söylemiştim Mikhail," diyor İlya, sesi gururla dolu. "Hastane yatağınıza bağlanın; bir gezintiye çıkacaksınız."

Gözlerim açıldı. "Telefonum. Ona ihtiyacım var."

İlya elindekini yatağın üzerine koyar. "Bunun üzerine kayıt yapabiliriz." "Sen başla, İlya."

Başını sallıyor. "Mikhail gölge Pakhan olmadan önce, bir önceki Pakhan Ivan Orlov'u devirme mücadelesinde ona yardım ediyordum. Boris Gusinsky, şimdiki kukla Pakhan da yardım ediyordu. Üçümüz birlikte yakınlaştık... Sonra bir gün, Boris ve Mikhail beni ülkeden kovdurmak için işbirliği yapar gibi oldular. Başka seçeneğim yoktu. Herkes bana karşı cephe almıştı. Gitmek zorundaydım."

"Mikhail'in bana neden ihanet ettiğini bilmiyordum, ama Boris? Adam oportünist, sadakati olmayan biri, yani..." Nefes veriyor. "Buraya gelmem gerekiyordu ve neyse ki Andrei Zherdev bende bir değer gördü. Bana Chicago Bratva'da çalışmayı teklif kabul ettim."

"Ve bunun için benden nefret ettin," diyor Mikhail.

"Lanet olası planlarına beni de dahil edebilirdin."

Ellerimi kaldırdım. "Çocuklar..."

Kardeşim devraldı. "İlya'nın Rusya'dan kovulması nedeniyle Rusya'daki Bratva'ya ve dolayısıyla bana karşı büyük bir düşmanlık besliyordu."

"Tabii ki seni suçladım. Kim suçlamaz ki?" Ilya bir nefes alıyor, elimi öpüyor ve devam ediyor. "Ama mutlak yozlaşmayı gördüm; sona erdirmek istediğimiz şey buydu, bu yüzden sana sadık kalmak için boş zamanlarımda Amerika'dan sistemlerini gizlice sabote etmeye başladım."

"Ne gibi?" Ben soruyorum.

"Güvenlik sistemleri, finansal sistemler, bilgisayar sistemleri gibi şeyler, her zamanki şeyler," diyor Ilya, elini havada sallayarak.

Kardeşim ayıya işkence etmeye devam ediyor.

"Bilmediğim şey Boris'in de her şeyi çözmüş olduğuydu. Ya da bilgilendirildi. Ve gerçek patronu olan bana söylemek yerine, kendi başına harekete geçmeye ve bir kez olsun özerk olmaya karar verdi

-Onu tanıyordunuz; bir uşaktan başka bir şey olarak görülmemek en büyük güvensizliği idi.

"Hepimizin bir yeri var ve o güvenilir bir iğneydi, uşak değil." "Öyle olana kadar," diyor kardeşim. "Beni etkilemek için Bratva'nın en korkulan suikastçısı Kasap Evgeni'yi, Chicago'da Ilya'nın peşine düşmesi ve değer verdiği her şeyi yok etmesi için gizlice kiraladı."

"Ve sen de ona izin verdin," diye tısladım, neredeyse Ilya'nın elini . "Bunu neden yaptın ki?"

"Ben buradayım. Öğrendiğimde geldim. Bir canavar olabilirim Kira, ama o tür bir canavar değilim. Ben kötü değilim. Ve siz ikiniz ailedensiniz."

"Neden sana söylemedi ki?" Sesim yükseliyor. "Bu yeterli değil mi?"

"Boris'in planı tüm bunları iş bittikten sonra bana açıklamaktı," diyor Mikhail nazikçe, "biraz daha özgürlük ya da güç ya da... bilmiyorum... karşılığında övgü alacağı umuduyla."

"Mikhail," diye fısıldıyorum, "Bunun ne faydası var?" Doğrulamaya çalışıyorum ama kendi başıma yapamıyorum. Ilya yatağı kaldırıyor ve yastıkları yeniden düzenleyerek serumumun emin oluyor.

Kahretsin, kendimi berbat hissediyorum; gözlerim ağır, kalbim de öyle. Fiziksel ve duygusal olarak acı çekiyorum.

Cevap vermesini bekleyerek kardeşime ters ters bakıyorum. "Eee? Nasıl yardımcı oluyor?"

İly'a bir bakış fırlatıyor, o da benimle ilgilenmeden önce sadece arkasına bakıyor.

Bunun bir kısmının kardeşime bir 'siktir git' olduğunu biliyorum, ama çoğunlukla benim için. Bunu, parmaklarının üzerimde gezdirdiği şefkatli ve sevgi dolu hareketlerde hissedebiliyorum.

Bana yeniden yaşadığımı hissettiriyor.

Kalçalarımın hafifçe bastırıldığını fark eden İly'nın ağzının kenarında küçük bir gülümseme beliriyor. Kaşlarını kaldırıyor ve yanaklarıma bir sıcaklık yayılıyor.

İyi erkek değilim çünkü bu ince hastane battaniyesinin altında uyarılmışlığı gizlememin hiçbir yolu yok.

"Eee? Kardeşime çıkıştım. Neredeyse parçalamaya çalıştığım zavallı ayıyı isteyecektim ama . Bu onun duygusal destek pelüşü gibi ve zavallı şey hayatta , patenli ve taçlı bir tütü giymiş olsa bile ona Olaf adını vereceğimi biliyorum. "İşine kadar İly'nın kendi başının çaresine bakmasına izin vermeye mi karar verdin?"

"Çaresiz değilim," diyor İly.

"O çaresiz değil," diye tekrarlıyor kardeşim. İkimiz de Mikhail'e ters ters bakıyoruz.

Olaf'ı diğer tarafa çeviriyor. "İkinizin aşık olmadığı, senin" -beni işaret ediyor- "sadece sana vurulduğu" -parmağını İly'a doğru sallıyor- "ve senin ona tahammül ettiğin zamanları daha çok seviyordum."

"Onu senden daha çok sevdiğimi mi kıskanıyorsun? Çünkü," diyor İly, "seviyorum." Yanaklarım yeniden ısınıyor ve gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Pislik, çocuğu sevsen iyi edersin." İly, Mikhail'e hırslıyor. Kardeşim iç çeker ve iki ayı yapmaya çalışarak şöyle der: "Boris, İly'yı hâlâ önemsemişimi bilmiyordu. Boris'in planını öğrarkama yaslanıp beklemedim Kira. Amerika'ya geri döndüm ve kendimi Andrei'ye açıkladım."

"Sinsi herif," diyor İly.

"-ve ona ikinizi de kurtarmak için neye ihtiyacı varsa ya da ne istiyorsa teklif ettim."

"Anlamadığım şey," diyor İly benden önce, "bunu neden yaptığın. Bana bizim tarafımızda olduğunu söyledin, bunu benim için yaptın. Açıklayacağını . Şimdi yap o zaman. Kız kardeşine de."

"Sana söylemiştim."

Hayır," diyor İlya, ". Ne yaptığınızı değil. Senin kişisel nedenlerin. Çünkü bu işte birlikte olduğumuzu sanıyordum."

Sevdiğim bu iki adam, iki en iyi arkadaş, uğraşıyorlar. Ama kafamda bir hikâye şekilleniyor, dayanak noktası olarak kullanabileceğim bir şey. Biri Rus, diğeri Amerikalı iki adamın Rus Bratva'sını içten dışa çökertmek için her şeyi nasıl riske attıkları. Ve bunu büyük kişisel riskler alarak, daha büyük kişisel bedeller ödeyerek yaptılar.

Kardeşim başını salladı, ayıyı boğdu, İlya'ya baktı ve şöyle dedi: "Seni korumak için kovdurdum İlya. Orlov gidişatın aleyhine döndüğünü gördü ve kışını kurtarmak için son bir çaba olarak, Pakhan'ın yerine geçebilecek iki kişi varsa -ki bizim planımıza göre bu sen ve bendim- iki potansiyel gaspçının hangisinin kral olacağına karar vermek ölümüne dövüşmesi gerektiğine dair eski bir kuralı ortaya çıkardı."

İlya kaşlarını çatıyor. "Bana söyleyebilirdin."

"Seni tanıyorum. Yanlışlar, oturmasına izin vermeyeceğin şeylerdir. Bu yüzden seni kurtardım."

"Ve tacı aldı."

"Yapmak zorundaydım, gizlice." Ağabeyim parçalamakta olduğu ayıyla bir adım daha atıyor ve hem bana hem de İlya'ya bakıyor. "İvan bu kuralı kullanarak rakiplerini zayıflatabileceğini ve böylece iktidarı elinde tutabileceğini düşündü. Ama ben bu planı öğrendim... Ve bunu durdurmanın mümkün olmadığını da biliyordum. Rusya'da, Kira," diyor bana, "Bratva'lar eski kurallar ve geleneklerle yönetilir. İvan'ın ortaya çıkardığı kadar eski ve kodlanmış bir hükme kimse karşı çıkamazdı. Herkes hizaya girerdi."

"Doğru," diyor İlya, Mikhail'e bakarak. "Yine de bana söylemeliydin."

"En iyi arkadaşımınla dövüşmek ve muhtemelen seni öldürmek zorunda kalırdım. İlya, sen neredeyse herkesten daha güçlüsün ama senin yeteneğin dahiyane zekanda yatıyor, benim yeteneğim ise doğrudan öldürmek ve şiddetli dövüşmek." Mikhail duraklar. "Üzgünüm, Kira."

"Yani... ona ihanet mi ettin?" diye sordum.

Mikhail yatağa oturmaya gider, sonra ayağa kalkar. "İlya'nın hayatını kurtarmak için onu Rusya'dan kovdurmayı planladım. Ama bunu açıklayacak zamanım hiç olmadı ve gölge Pakhan olduğumda ona ulaşma riskini göze alamadım."

"Ama yolsuzlukların hiçbirini durdurmadınız," diyorum.

"O kadar kolay değil." Ilya tekrar elimi öpüyor. "Bu işler zaman alır ve bensiz daha yavaş ilerler, değil mi?"

"Evet."

"Vurulduğunu gördüm, Mikhail. Düştüğünü gördüm. Ölmüştün..." Ilya başını sallar. "En azından ben..."

"Vurulduğum, Kira. Rusya'daki en büyük Bratva'nın liderliği için yapılan bir güç mücadelesinde vuruldum... Görünüşe göre bu mücadeleyi kazandım- ama aynı zamanda birilerinin her zaman kral için geldiğini bilecek kadar da akıllıydım... Bratva'da olmanın şiddetini ve tehlikesini hafife aldığımı fark ettim."

"Bu Bratva," diyorum.

"Rusya'da durum Amerika'da olduğundan daha da kötü," diyor kardeşim. "Hem gücü elimde tutmak hem de kendimi güvende tutmak için sözde ölümümle oynadım ve herkesin öldüğüme inanmasını sağladım. Sonra Bratva'yı gölgelerden kontrol etmeye başladım. Hatta daha fazla gizlilik için kukla bir Pahkan olan Boris Gusinsky'yi kukla lider olarak yerleştirdim..."

Sözünü kesiyor ve ben
çalışıyorum. "Hepsi bu mu?" Alaycı
bir şekilde soruyorum.

"özü bu. Sorusu olan var mı?"

"İki şey var," diyorum. "Ayımı alabilir miyim? Ve bana daha fazla ayrıntı verebilir misiniz? Bu hayatımın hikâyesi olur..."

KIRA

"Aramızda kalsın," diyorum Ilya'nın bana aldığı yeni dizüstü bilgisayarın yanında oturan zavallı, şekilsiz Olaf'a, "beni deli ediyorlar."

Yatak odasının dışında, kardeşim ve Ilya tartışıyorlar. Ayağa kalkmamam gerekiyor. Erkek arkadaşıma göre, tamamen iyileşene kadar yatak istirahati.

Şeytandan bahsetmişken.

Sanki onu çağırmışım gibi içeri giriyor ve beni kaldırıp yatağa götürüyor, yüzüme öpücükler yağıdırıyor, eli elbisemin arasından yukarı kayıyor, böylece anında ıslanan ve ihtiyaç duyan etimi keşfedebiliyor.

"Ilya!" Sessizce ciyaklıyorum.

"Bütün gün havasız bilgisayarın başında oturmayı mı tercih edersin?" diye şaka yapıyor ve sıcak, sert elleriyle amımı okşuyor.

"Şunu durdurabilir misin? Mikhail dışarıda. İçeri girebilir." Onu tokatlayarak uzaklaştırmaya çalışıyorum ama ikimiz de bunu kastetmediğimi biliyoruz.

Ilya boynuma sokuluyor. "Cesaret edemezdi. Kapıyı kapattım."

Bir parmağını içime sokuyor, itmeye başlarken ağzımı talep ediyor, başparmağı klitorisimi çalıştırıyor. Şiddetli, vahşi bir hisler denizindeyim. Vücudum geriliyor ve elimi kemerinin altına götürmeye başlıyorum. Tanıdık bir çıkıntı beni karşılıyor. Ama ona masaj yapmaya başlayamadan bileğimi savuruyor.

"Hayır, Kira. Bu seninle ilgili. Benimle değil. O daha sonra gelebilir. Ama bu, sen, şimdi boşalmalısın. Doktorun emri."

"Sanırım bu tür ilaçları seviyorum," diye nefes nefese kaldım. "Günde bir sik doktoru uzak tutar."

"Sik demişken..."

Ben kemerinin altına uzanırken alt dudağımı ısırıyor. "Hayır," diye homurdanıyor.

"Daha fazlasını istiyorum, İlya. Hepsini istiyorum." Gülüyor. "Seni becermemi mi istiyorsun?"

Başımı sallıyorum, karanlık gözlerine bakarken yüzümü ona doğru bastırıyorum. "Evet," diyorum, "Lütfen. Sik beni."

Ayağa kalkıyor ve ereksiyonunu düzeltiyor. "Sağlık raporunu aldığında."

Sonra tekrar yatağa uzanıyor.

"Daha iyiyim."

"Doktor bana haber verecek. Dikiş attırmak ya da acı çekmenize neden olmak istemem."

Onu dürtüyorum ve komodinden dizüstü bilgisayarımı alırken yan dönüyorum. "Birden fazla kurşun yarası olan adam diyor."

"Buna alıştım," diyor sanki söyledikleri mantıklıymış gibi, ama değil. "Aynı şey değil."

"Daha iyiyim ve..." Ona doğru yuvarlandım. "Seni istiyorum."

"Bir ömrümüz var." Sonra bana tiksinti dolu bakış attı. "Lanet olsun. Bana yaptığın şey bu. Beni evcilleştirdin. Umarım mutlusundur."

"Kimse," diyorum kıkırdayarak, "Büyük ve Korkunç İlya Rykov'u evcilleştiremez."

"Belki, ama bu iş için uygun biri varsa, o da sensin." Gülümsüyorum.

Birden ne kadar mutlu olduğumu fark ettim. Uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştım. Belki de hiç olmadığım kadar. İçimi burkan tek şey babamın burada olmaması. Ama bildiğini düşünmek hoşuma gidiyor. Ve annemle birlikte bir yerlerde olduğunu. Hastalıktan kaybettiği ve asla yerini dolduramadığı, asla denemediği kadınla.

Evet, birlikte olduklarını düşünmek hoşuma gidiyor.

İlya eğildi, beni öptü, sonra da "Mikhail, buraya gel!" diye bağırdı.

Kardeşim içeri giriyor, gözleri her yerde, sanki ne dair kanıt arıyor. Ama İlya ona oturmasını ve

bilgisayarı ona uzatır.

"Oku," der ona.

Kardeşim dizüstü bilgisayarını açıyor ve gözlerinin ekranı taramasını izliyorum.

"Bunu sen mi yazdın?" diye soruyor bana bakarak.

Başımı salladım. "İkiniz de kaynaksınız, anonimsiniz ama... Bence bu emir komuta zincirini bozar. Ve ikinizin de bana tüm o yetkililere karşı sağladığı tüm kanıtlar..."

"Bu harika," diyor Mikhail.

Ilya yanağıma dokunuyor ve sadece benim için gülümsüyor. "Biliyorum. Benim kızım gerçekten çok zeki, değil mi?"

"Ne düşünüyorsun?"

Dubleksin en üst katında dans ederek muhteşem özelliklerini inceliyorum. Her şey var: özel bir spor salonu, Ilya için ikinci bir ofis ve bana ofisim olduğunu söylediği yatak odası süitiyle aynı balkona sahip muhteşem bir ofis. Tıpkı alt kattaki mutfak, oturma odası, yemek odası ve boş oda gibi akıllara durgunluk veriyor. Ve kütüphane ve ikinci ofis ...

Omuz silkiyorum. " değil."

"Tamam mı?" Ağzının kenarında bir gülümseme belirirken gözleri kısılıyor. "Bana tarif ettiğin şey bu. Üst katta ofis, balkon. Daha ne istiyorsun?"

"Yalnız mıyız?"

"Başka birini görüyor musun, Kira?"

"Yani biri gelip sana güvende olduğumuzu söyleyecek mi?"

Sabırsız bir el sallıyor. "Benim halkım bunu yapmaz." "Ne olmuş yani?"

"Yalnızız."

Evde giymeyi sevdiğim basit, bol sundress elbiselerden birini giyiyorum. Ilya pek . Yine de ona , her zaman dar kıyafetler giyiyor olurum. Tamamen çıplak kalmadan vücudumu okşayan herhangi bir şey. Bir şeyleri açmayı sever. Benim gibi.

Hala, bir aydır birlikteyiz ve seks yapmadık. Bu beni deli ediyor. Ancak geçenlerde neredeyse tamamen iyileştiğimi söylediler.

"Yalnız mı?"

"Evet, Kira. Yalnız."

"Güzel." Etrafa bakındım ve sonra yatak odasına geri döndüm. Bir yatak var, yeni bir tane. "Bir yatak seçmişsin."

"Daha önce sahip olduklarımın aynısı." Evin geri kalanını işaret ediyor, "ama seni bekliyorum. Eğer burayı beğenirsen taşınırız ve tüm mobilyaları bir araya getiririz."

Sesi yine iğrenmiş gibi çıkıyor. Onu mahvettiğimi ya da evcilleştirdiğimi iddia ettiği her seferinde bunu yapmaya devam ediyor. Ona bunun tam tersi olduğunu söylüyorum ve sonra öpüşüp sarılıyoruz ve...

Bu sefer istediğimi alıyorum.

Duruma uygun giyindim.

"Uygun olmadığını görmek isterim."

"Bir çizgi var, kadın," diyor gülümseyerek, "ve sen, prenses, ona yaklaşıyorsun. Hızlıca."

Buna karşılık olarak ayakkabılarımı çıkardım, onu gömleğinden tuttum ve kendime çektim. Sonra onu yatağa itiyorum ve elbisemi omuzlarımdan aşağı çekiyorum.

yardım etti. Onu yere atıyorum. "İşte bu arkasına sığınabileceğim bir bakış," diyor.

Üzerine atıyorum. Çok uzun zaman oldu.

"Çok zor," diyorum gülümseyerek, bacaklarının arasına uzanarak. "Senin için mi? Her zaman."

"Ve bak bana ne yapıyorsun." çöküyorum ve titriyor. Ne kadar ıslak olduğumu göremiyorsa bile hissedebilmeli.

Gerginlikten, dolgunluktan inliyorum. O mükemmel.

"Sen lanet olası bir hediyesin," diye homurdanıyor.

Ona binmeye başlıyorum ve o da kalçalarını tutup doğru itiyor. Vahşi. Sıcak. Hızlı.

sonra onun üzerine düşüyorum, o da mırıldanıyor: "Lanet , sanırım bu şimdiye kadar en hızlı andı."

"Ben de," diye gülümsüyorum.

Birbirimizin gözlerinin içine bakabilmemiz için bizi çeviriyor.

Kocaman, şeytani bir gülümsemeyle çenemi okşuyor. "Seni seviyorum amına koyayım."
"Ne tesadüf," sırtıyorum. "*Seni* seviyorum."

"Vay anasını."

Şaşkınlıkla gazeteye bakıyorum.

Yazım nihayet Chicago Daily'de yayınlandı.

İlk başta Bay Calhoun bana çok geç kaldığımı söyledi. Ona gönderdiğim şeyin hayati bir parçasının eksik olduğunu fark edince fikrini değiştirdi.

Daha sonra bana işimi geri alabileceğimi söyledi, yeter ki kendisi başyazarlık işini alsın, ben de asistanlık yapayım.

Bu yüzden makalede sadece benim ismim yazılınca tamamen şok oldum.

O.

Sevinçten çılgılık atmak istiyorum ama biliyorum ki bu sadece Evdeki herkes koşuyor.

Kardeşim İlya ile yakın çalıştığı için bizim alt katımıza taşındı. Arada bir grup olarak yemeğe çıkıyoruz.

Diğer zamanlarda evde kalırız. İlya bana yemek yapmayı öğretiyor. Genellikle ikimiz de çıplak oluyoruz ve yemekler mahvoluyor ama her zaman eğlenceli oluyor.

Ofiste giderek daha fazla zaman geçiriyor olsam da birbirimize çok iyi uyum sağlıyoruz. Nasıl olmasın ki? İşim hayal ettiğim gibi oldu. Ya da olmaya başladı. Bay Calhoun bana hâlâ fazla ödeme yapmıyor ve ben de İlya'ya bundan yakınıyorum. Bana verilen bazı makaleler çok arzulanan şeyler, ama şanslı olduğumu biliyorum.

Ben, tutuklamalara ve her türlü siyasi serpintiye yol açan büyük bir makaleye sahip genç bir muhabirim ve daha yeni başlıyorum.

Sayısız ifşaat üzerinde çalışıyorum. Bazen Bay Calhoun bana yeni hikayeler vermekten kaçınıyor ama ben yine de kendi versiyonumu hazırlayıp etrafa dağıtıyorum.

Sonunda, kendi bağlantılarım sayesinde hepsi yayınlandı. Yine de Bay Calhoun olanları görmezden iyi olurdu, Böylece her konuda onunla kavga etmek zorunda kalmadım.

Zaman geçiyor ve sürekli gidip gelmeler yorucu olmaya başlıyor. Öyle bir noktaya geldim ki, istifamı verdim. Ve o hiçbir şey söylemedi.

Bir gece, İlya beni aradı. Saat erken, ama ben evde serbest bir yazı üzerinde çalışıyorum.

"Ne yapıyorsan bırak ve benimle buluş. Akşam yemeği yiyeceğiz. Kıyafetin dolabında."

Gözlerimi deviriyorum. "Sadece ihtiyacım var-"

"Bırak onu. Otuz dakikanız var. Adresi göndereceğim."

Kıyafet seksi ya da açık değil ama nefes kesici. Topuklu ayakkabılardan pantolonun ve ceketin yumuşak koyu grisine ve tozlu gül rengi ipek fiyonklu gömleğe kadar tam bir 'otuzlu yıllar' tarzı takım elbise. bir iş hayatı.

Merak ettim, .

Kapı çalındığında saçımı bitiriyordum. Binanın girişinde ve bizim kattaki kapımızın önünde özel bir kapıcı olduğu için kimin geldiğini merak etmeden hemen koşuyorum.

Kardeşim alçak sesle ısıklık alıyor. "Ben senin araba servisinim." "Bir taksi bulabilirim."

"Birlikte yaşadığın adamla tanıştın mı?" Onu görmezden geliyorum ama yine de arabaya kadar takip ediyorum. Hızlı bir yolculuktu.

Mikhail arabayı Chicago Star'ın önüne çektiğinde, kapıyı dışarıdan açan İlya'ya kaşlarımı çatarak bakıyorum.

"Burada çalışmıyorum," diyorum, "Artık çalışmıyorum." Elimi tutuyor ve öpüyor.

"Büyüleyici." "Ben de öyle."

Kardeşim arabayı sürerken bu inanılmaz yakışıklı adamı öpmek için kendime çektim.

İlya nasıl oluyor da her geçen gün daha iyi görünüyor, . Ama öyle.

"Neden buradayız?" Gözlerimi açtım. "Bay Calhoun'u öldürmeyin lütfen. O bir baş belası ama-"

"Kimse ölmeyecek." Elimi kolunun kıvrımına sıkıştırıyor.

Biz olsun aracılığıyla ve ön Kapılar, ve Ben beceriksizlik için kimlik bilgilerim artık bende değil.

Ilya onlara başını sallar.

Geçmemize izin verdiler.

"Ilya... ne..." Onu içeri çektim. "Neler oluyor?"

"Göreceksin."

En üst kat, tüm kararların genel yayın yönetmeni tarafından alındığı yer. Oraya vardığımızda etrafta onu arıyorum çünkü beni görmek isteyeceğinden emin değilim.

Neyse ki kapısı kapalı. Ama Ilya beni ona götürüyor ve açmamı işaret ediyor.

"O adamla konuşmak istemiyorum," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Ne tür-"

"Buraya Calhoun'u görmeye gelmedik," diyor Ilya. "onun ofisi değil. Artık değil."

Kapıdaki levhayı fark etmem birkaç dakikamı aldı. Ve şok oldum.

Kira Zhirkov

Genel Yayın Yönetmeni

Ona bakıyorum.

"I-Ilya..." Dönüyorum. "Bay Calhoun nerede?" "Onu kovdum."

"Sen...?" Aptal gibi davranıyorum ama bunu anlamakta zorlanıyorum. "Onu kovdun mu? Nasıl olur da-"

"Genelde bundan çok daha zekisin, Kira." Ilya kapıyı açtı ve bizi içeri götürdü.

Huşu içinde nefes alıyorum. Çok güzel olmuş. Hâlâ aynı ofis, ama şimdi duvarlar ve mobilyalar çok profesyonel bir havayla birlikte kadınsı bir dokunuşa sahip. Duvarlar soluk bal rengi ve beyaz. Masa parlak, koyu altın rengi ahşaptan yapılmış ve üzerinde yeni bir bilgisayar var. Sandalye masayla uyumlu.

Dosya dolaplarının yerine, ki onları bir kez bile görmedim, Mr. Calhoun'un kullanımında küçük bir kanep, sandalyeler ve oval bir sehpa var.

"Bu," diyor geniş bir el ile, "tamamen senin. Ne istersen yapabilirsin ama bunun sana uygun olduğunu düşündüm."

Bir nefes alıyor, fazladan bir duraksıyor ve ben çarpılıyorum. Sanırım gergin.

"Eğer yanlırsa..." bir nefes daha alır. "Başlayabiliriz-" "Bu mükemmel. Sadece nasıl olduğunu anlamıyorum."

"Oh." Sırıttıyor. "Sakin ol. Gazeteyi yeni aldım."

İzlerimde durdum.

"Bu kolay değil, Ilya."

"Hayır, gazetecilerin ve medya patronlarının basın özgürlüğü idealleri konusunda ne kadar inatçı düşünürsek aslında düşündüğümünden daha zor oldu... ama başardım."

Gülümsememi gizleyemeyerek, "Tabii ki yaptın," diyorum.

Beni öpüyor. "Ve sen Kira artık tüm operasyondan sorumlusun."

Başımı salladım. "Yirmi bir yaşımdayım. Gazete yönetemem." "Sen akıllısın."

"değil. Ben..." Ona baktım. "Tecrübeli değil."

"Deneyim kazanacaksın. Sana en iyi editör yardımcısını bulacağım."

"Ilya," diyorum. "Bunu kimse yapmaz, doğru deneyime sahip biri yapmaz."

Bir an için kaşlarını çatıyor, sonra kendinden emin bir gülümseme onun yerini alıyor. "Onlara reddedemeyecekleri kadar çok para ödeyeceğim."

"Benim için sessiz bir akıl hocası

gibi mi?" Başını sallıyor.

Masaya yaslanıyorum. "Başka bir Calhoun olmak istemiyorum."

"Yapma" dedi, yanıma gelerek. "Kendi bildiğin gibi yap. Bu kişi nihai patronun sen olduğunu bildiği sürece zaferi paylaş. Hikâyeleri al, bırak onlar alsın. En iyi gazeteyi yönet, bunu en iyi gazeteye dönüştür."

"Ama nasıl tarafsız olabilirim ki? Ben gerçek ile aynı yataktayım. Sen."

Bir kolunu bana doluyor ve bacaklarımın arasına girerek beni masaya doğru kaldırıyor. "Bizim hakkımızda yazma."

İç çekiyorum. "İşler böyle yürümüyor. Ben olmasam bile başkası olabilir."

"O zaman..." Beni öpüyor, yüzümü ve boynumu saran minik öpücükler. "Sana sadece bana zarar vermeyecek şeyleri söylerim. Ve sonra bu konuda yazamazsın."

"Öğrendiğim ya da gördüğüm her şeyin kayıt dışı kalması konusunda anlaşılmaya ne dersiniz?" Yüzünü tutup onu öpüyorum. Sonra kaşlarımı çatıyorum. "Ama eğer başka biri-"

"Prenses. Sıkı bir gemiyi nasıl yöneteceğimi bilirim." İç çektim. "İlyä."

"Şuna ne dersiniz," diyor, "tutkularınız ve sezgileriniz sizi nereye götürürse götürsün onları takip edin ve şehrin etrafındaki tehlikeli suçları ortaya çıkarmaya kararlı olun."

"Rakiplerinizi mi kastediyorsunuz? Çünkü İlyä, rakiplerin çoğunlukla uyuşturucu lordları ve şiddet yanlısı gruplar. Biraz... uygun görünüyor."

"Uygun, ama oluyor."

"Yeterince iyi değil." Onu biraz ittim. "Bana bir gazete al, ben de kayıt dışı bilgi almayı kabul edeyim. Ayrıca rakiplerin hakkında da haber yapabilirim ama daha fazlasına ihtiyacım var. Bu hâlâ tek taraflı. Adil ve dürüst bir muhabir olmalıyım."

"Genel Yayın

Yönetmeni." "İlyä."

Kıpırdamadan düşünüyor, sonra bana geri dönüyor. "Şuna ne dersin? Bazı çizgileri asla aşmayacağıma söz veriyorum, çünkü aşarsam sen de onları ifşa edebilirsin."

"Bu çizgiler mi?"

"Biliyorsam ne olayım. Onları ."

Ayağa kalkıyorum ve yüksek ofis pencerelerinden dışarı bakıyorum. Burada, şehrin üzerinde süzülüyormuşum gibi hissediyorum ama büyük bir kafaya sahip olamayacağımı biliyorum. Çalışırken adil olmak zorundayım. "Eğer şu çizgileri çekebilirsek..." Kendi kendime başımı salladım. "Katılıyorum."

Birden İlyä'nın yansımasının pencerenin camında hareket ettiğini görüyorum.

Ben ona odaklanırken dışarıdaki ufuk çizgisi bulanıklaşıyor.

Tek dizinin üzerine çöktüğünde kalbim duracak gibi oluyor.

Döndüm. "Ne yapıyorsun?"

"Kira, sen gerçekten benim prensesimsin, benim hayatımsın." Küçük siyah bir kutu açıyor ve içindeki oval tektaş o kadar büyük ve güzel ki neredeyse kr oluyorum. "Bu yüzden beni yaşıyan en mutlu adam yap. Elbette yüzük ve yemin olmadan da birlikte yaşıayabiliriz ama dünyanın benim olduğunu bilmesini istiyorum. Bundan da öte, her gün eve gelip hayatımı, kalbimi, karımı görmek istiyorum. Seni görmek istiyorum. Seni seviyorum, Kira. Peki... benimle evlenir misin?"

Yaşıadığım şoka rağmen hiç tereddüt yok.

"Evet." Sırıtıyorum. Ona koşıuyorum ve beni kollarında sallayarak ayağa kalkıyor. "Bunu ben de istiyorum. Seni seviyorum lly, hep sevdim."

Beni derinden, sahiplenerek, var olan tüm sevgisiyle öpüyor. Ve sonunda ait olduğum yerdeyim.

Sonunda eve geldim.

Sonunda tekrar bir bütün oldum.

Bu benim ailem. Birlikte her şeyi yapabiliriz. Mutlu bile olabiliriz.

EPILOG

KIRA

1 hafta sonra...

Oh, Tanrım. Yüzümü yelpazeliyorum.

Ilya o kadar hızlı hareket ediyor ki nefes alamıyorum. Nişan partisini ve düğünü yakında yapmak istemediğimden değil, sadece... önce bana birkaç arkadaş edinmek için zaman veremez miydi?

Saçımı bir kez daha düzeltiyorum ve elbisemi çekiştiriyorum. Hiçbir şey doğru değil.

Kardeşim aşağıda Ilya ile birlikte. İkisi de bana sadece birkaç kişi olacağının garantisini verdi ama ben yine de gerginliğin ötesindeyim.

Muhtemelen hepsi erkektir. Büyük, kötü Bratva tipleri ve bir ya da iki eş. Bilemiyorum.

Ve... bu elbise berbat.

Üst kattaki banyodan çıkıp tezgahın üzerine bıraktığım viski şişesine doğru yürüyorum ve bir yudum içiyorum. Sonra bir tane daha dolduruyorum ve bunun bana partiyi hazırlamaya yardım etmek için güven vereceğini umuyorum. Ilya yapmamamı söyledi ama önümüzdeki bir saati tek geçirip kendimi delirtemem.

Kardeşıme mesaj attım. **Bunu yapamam. Elbette . Ayrıca hepimizi öldürür.**

Gözlerimi deviriyorum. **Düğünü değil, bu geceyi kastediyorum. Ben kimseyi tanımıyorum. Ben. Beni tanıyorsun.**

Yardım edin!

Sıkı tutun, diye mesaj atıyor.

Bir içki daha alıp yudumluyorum, banyoya dönüp saçıma bir şeyler yapmaya çalışıyorum ve belki de başka bir kıyafet almak için üçüncü kata çıkıyorum. Bu yüzden buradayım, sahip olduğum her şeyi denememek için. Yine de...

Biri kapıyı çalıyor ve ben de hemen gidip açıyorum. "Mik-" Bu benim kardeşim değil.

Uzun boylu, tehlikeli görünümlü, çok yakışıklı bir adam orada duruyor. "İlya?"

"Kira," diyorum. "İlya daha uzun. Daha az... kız gibi."

"Sen de onun kadar kötüsün," diye mırıldandı adam, geçip etrafına bakınarak. "Onunla evlenmene şaşmamalı."

Burada a kadın O da. O var onu geri için Ben olarak
ince bir adamı elbise askısına yerleştiriyor.

"Valentin, kes şunu," diyor ve sonra dönüp bana gülümsüyor.

Aman Tanrım.

Bu o.

Şaşkına döndüm. Bu modacı, uzun zaman önce mafyaya girmemi sağlayan kişi. Büyük bana öncülük edeceğini düşünmüştüm. Ama ben ona ulaşdemir perdenin arkasına düştü.

"Yelena?" diye sordum. "Bu... bu... aman Tanrım, sensin!" "Merhaba Kira." Işıldıyor.

"Elindeki tüm içki bu mu?" diye tehlikeli bir adamın sesi geliyor. O da tanıdık geliyor. Yelena'dan bir hikâye öğrenmeye çalıştığım zamanlarda ona yaklaştığını hatırlıyorum.

Bir an ortadan kayboluyor, sonra Japon viskisiyle geri dönüyor.

Yelena alır. "Yardımanız için teşekkür ederim. Şimdilik hepsi bu kadar. Aşağı in ve diğerleriyle oyna."

"Nasıl istersen," diye mırıldanıyor, onu alıp iyice öpüyor. "Çok uzun sürmesin."

Yelena gözlerinde sevgiyle onun gidişini izliyor. "Bu benim kocam, Valentin."

"Onu oyuncak ayı gibi gösteriyorsun."

"Elbette... bir oyuncak ayı... Eğer dişleri olsaydı ve ölüm ve yıkım yaratmayı sevseydi."

Mutlu ve sağlıklı görünüyor ve onu en son gece kulübünde gördüğümde onun için endişelendiğimi hatırlıyorum.

Sanırım olmama gerek yoktu.

Çünkü onun başına gelenlerin aynısının benim de başıma geldiğini görebiliyorum. Bizi mutlu etmek için her şeyi yapabilecek tehlikeli adamlara aşık olduk.

Valentin ona her baktığında ya da dokunduğunda bu hissi veriyordu. Birbirimize gülümsüyoruz.

"İly'a'yı bulduğun için çok mutluyum. Özel birine ihtiyacı vardı," diyor, "ona uyabilecek birine. Ve bana takım elbiseyi sevdiğini söyledi."

"Sahip olduğum en muhteşem şeylerden biri." Nefesim kesildi. "Bunu sen mi yaptın?" "Evet, senin için. O istedi. O kadar aşık görünüyordu ki hayır diyemedim." O çeker ve raf Kapat. "O önerilensen olabilir istiyorum

bu gece özel bir şey."

Gülümsemem biraz kayıyor. "Arkadaş mı? Hırslarımla, hayatta kalmakla o kadar meşguldüm ki hiç zamanım olmadı ve-"

"Arkadaştan daha iyi bir şeye sahipsin. Küçük bir aile. Seni kadınlarla tanıştıracam. Ama Kira?" Gözlerimin renginde görkemli mavi bir elbise tutuyor ve başını sallayarak içime bastırıyor. Sonra gözlerime bakıyor. "Biz arkadaşız ama aynı zamanda aileyiz. Yani... bu gece yalnız değilsin."

"Teşekkür ederim, benim için anlamı çok büyük." Gözlerim mutluluktan yaşlarla doluyor. "Onu çok seviyorum. Size de teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Arkadaşlığınız," diye fısıldıyorum. "O hikayeyi araştırırken bazı farklılıklarımız olduğunu biliyorum ama-"

"Geçmiş hakkında konuşmamıza gerek yok," diye beni durduruyor Yelena. "Her şey affedildi."

Başımı salladım, kendimi aptal gibi hissediyordum. Ve biraz da kaybolmuş hissediyordum. Çünkü parlamak ve İly'a'nın benimle gurur duymasını sağlamak istiyordum ama bilmediğim o kadar çok şey var ki.

"En azından dışarıda tanıdığım biri olacak," diye gülümsüyorum, karanlık geçmişimden gelen bu küçük ipucuyla teselli buluyorum.

"Ilya var, kardeşin. Ve ben." Elbiseyi bana verdi ve sarıldı.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Tanrım, bir içki içebilirim..." Ama etrafıma baktığımda viskinin olmadığını fark ettim. İşte o zaman anladım. "Senin Valentin benim viskimi mi çaldı?" Yelena'ya baktım ve güldüm.

Başını sallıyor. "Aileye hoş geldin, Kira. Hadi seni giydirelim ve Ilya'nın aklını başından alalım. Seni hazırlarken konuşabiliriz. Konuşacak çok şeyimiz var..."

EPILOG

İLYA

6 ay sonra.

Hiç kimse bana evlilik hayatının ne kadar tatmin edici olabileceğini söylemedi. belki daha önce denerdim.

Yine de, daha önce işe yarayacağını sanmıyorum. Kira yok. Ve Kira her şeyi bu kadar fantastik yapan şey.

Seks dışında. Sonuna kadar sapıklaşmamız ya da lanet makineler gibi gitmemiz fark etmez. Yatakta uzun, yavaş bir gün ya da yeni bir yerde hızlı bir sikiş olması fark etmez. İnanılmaz bir şey. O beni dakikalar içinde boşaltabiliyor, ben de aynısını onunla yapabiliyorum. Bu yüzden onun belalı muhabirlik yöntemlerine ilgi duyuyorum.

Bir genel yayın yönetmeninin yapması gereken her şeyi ofisinde yapması gerekiyor, ancak sahada ellerini kirletmek için bu geleneği sürekli görmezden geliyor.

Ve bu benim de yaptığım anlamına geliyor. Bir avcı gibi, onu şehirde takip ediyorum. Ve onu yakaladığımda, onu alıyorum.

Biz de cüretkar oluyoruz.

Ama sadece seks değil. Ve sadece cesur baş belamı güvende tutmanın heyecanı da değil. Benden sürekli hikayeler almaya çalışıyor. Beni parmaklıklar ardına atacak ya da Bratva'mı mahvedecek bir şey değil, ama kendisine övgü, bana sıcak su ve Bratva'ya yeni düşmanlar kazandıracak pisliği istiyor.

Tetikte olmalıyım. Eğer ona karşı oyunumu bozarsam, o da durumu tersine çevirir ve beni yakalar - sahtekâr koca ile hırslı eş arasında heyecan verici bir kedi-fare oyunu. İşler hiç ciddileşmiyor.

Ona uzak durmasını emrettiğim şeyler var - ona zarar verebilecek, kulağıma çalınan şeyler. Arada bir, eğlenceli bir dikkat dağıtıcı bulmam gerekiyor. O aldırıyor. Benim de umurumda değil.

"Peki karın nasıl?" Mikhail, onunla ve Semyon'la yapacağım toplantı için oturduğumda soruyor.

İkisi hızlı arkadaş oldular.

"Hâlâ beni aptal kardeşine tercih ediyor."

"Bir avantajınız var. Şimdilik. Yine de senden bıacaktır," diyor.

İç çekiyorum ve sırtıyorum. "Şüpheli. O alıngan küçük muhabir ben etraftayken asla sıkıcı bir gün geçirmez."

"Dur tahmin edeyim," diyor Mikhail, "kepçeleri almak için seni küçük parmağında oynatıyor mu?"

Ona ters ters bakıyorum. "Deniyor."

Mesele şu ki, ben onu güvende tutarken onlara ulaşmasına yardım eden bir adamım. Ve aynı zamanda, onu benim karanlık uzak tutmak için şartlarımızı müzakere ediyor ve yeniden müzakere ediyorum.

Bu çok fazla çıplak pazarlık içeriyor.

İkimizin de mutlu olduğu bir şey.

"Midemi bulandırıyor," diye mırıldanıyor Mikhail, yüzümdeki ifadeden ürpererek.

Sırtıyorum. "Ben bir şey demedim."

Ancak Mikhail'in bizim için yaptığı işin stratejisini konuşmaya başladığımızda, Valentin ve Andrei'ye ne kadar benzediğini düşünmeden edemiyorum.

İyi iş çıkardı mı? Kahretsin, evet.

Çok önemli bir irtibatı kurtardı ve Rusya'dan gelen daha fazla yolsuzluğun üstünü örttü.

Geçen gece karıma da söylediğim gibi, şeyin contasını çıkardığınızda bir daha asla yerine oturmaz. Her şey sızdırır.

O çok zeki. Ne demek istediğimi biliyordu. Kira beni baştan çıkardı, bana bindi, bana kışını verdi ve ben detaylandırmayı reddettim. Çünkü ben

Bunun onu derine sokacağını biliyor, ama Mikhail'i içerdiği için.

Ve gerçek şu ki, Andrei ve Valentin delirmiş olsalar da, Mikhail'in deliliği kaos ya da savaş sevgisinden kaynaklanmıyor - en azından eskiden olduğu gibi değil. Bir şeyler değişti. Bir şey onu tek fikirli yaptı. kesin, gerektiğinde kaotik. Ve tüm bunlar bana ölüm arzusu gibi gelen bir dürtüyle birlikte geliyor.

Sakin, yoğun, Mikhail'i oluşturan ve her zaman oluşturan tüm parçaların en iyisi. Ama bu... bu farklı. Başka bir seviye.

Ve eğer ona söylersem Kira hiçbir şeyden vazgeçmeyecektir. O yüzden söylemem. Arkasında ne olduğunu ortaya çıkarana kadar olmaz.

"Bu grup, Triad'ın bir parçası mı?" Ben soruyorum.

Semyon bilgisayardan başını kaldırıp başını sallıyor. "Hayır, ama yine de onları dışarı çıkardık." Mikhail'e başını sallıyor.

"Biz yaptık. Triad da yardım etti."

"Mikhail, bunu Triad'ın yardımıyla mı yaptın?" diye sordum.

"Siktir." Mikhail omuz silkti. "İşe yaradı. Değil mi, Semyon?"

Semyon bilgisayarı bana doğru çevirirken kaşlarını kaldırıyorum. Elindeki rakamlara bakıyorum ve başımı sallıyorum. Ama diyorum ki, "Triad'a borçlu olmak bize borçlu olmak gibi bir şey. Asla iyi değildir, asla buna değmez."

Mikhail'in yüzü "hadi lan oradan" diyor ama bunu söylemiyor. Tek söylediği şu: "Diğer bazı işbirliklerinden doğabilecek borçları ortadan kaldıran karşılıklı bir eylem. Onlara göre kimsenin kimseye borcu . Karşılıklı bir tehdit etkisiz hale getirilmiştir. Hepsi bu."

Semyon'a bir bakış attım. "Andrei?"

"Gemide," diyor.

"Mikhail, hızla Chicago Bratva'nın bir parçası haline geliyorsun," diyorum sessizce. "Ama iş o noktaya gelirse-"

"Kendimi kanıtladım amına koyayım," diye hırslıyor ki bu tam Mikhail'e göre. "Ben burada doğdum, kız kardeşim burada-"

"Yıllarca öldüğünü düşünerek onu terk ettin." Semyon tanıklık ederken bakışlarını karşılıyor ve tutuyorum.

Onu sorgulayanın ben olduğumu bilmek Mikhail'e batıyor olmalı. Buna inanıp inanmayacağını bilmesem de, bundan hiç zevk almıyorum.

Mikhail gözlerini kısar. "Bundan pişman olmadığımı mı sanıyorsun?"

"Bilmiyorum." Ona bir aşağı bir yukarı baktım. "Sen biliyor musun?"

Mikhail bir bacağını yerde sektiriyor, belli ki öfkesini dizginlemeye çalışıyor. Kendini kontrol altında tutmaya.

"Tabii ki biliyorum," diye mırıldanıyor.

"Rusya'da bağlantılarınız var." İfadesinde sadece benim okuyabildiğim hafif bir değışim var. Ama belki Semyon da okuyabilir, çünkü tamamen hareketsizleşti.

İşte bu yüzden Semyon ağırlığının iki katı altın değerinde. Zeki, sezgileri güçlü, karanlık ruhlu ve sadık.

Ama bu onunla ilgili değıl. Bu Mikhail'le ilgili, o da beni en az benim onu okuyabildiğim kadar iyi okuyabiliyor. Bu yüzden tüm düğmelere basmam gerekiyor.

Gerçeğı görebilmemin tek yolu bu.

Bir sonraki adımı atmadan önce bize gerçekten sadık olup olmadığını görmemin tek yolu bu.

Bir , ekibime katılmak isteseydi, kesin bir evet derdim. Ya şimdi? O tarafa meyilliyim ama kendimi o kesin evetten alıkoymak zorundayım. Çünkü çok uzun yıllar ayrı kaldık ve o neredeyse nihai güç koltuğunda çok uzun zaman geçirdi.

Ve güç zayıflar ya da yozlaşanlar için değıldir.

Yozlaşmaz mı bilmiyorum.

Artık değıl.

"Ya burada işler ters giderse?" Ben soruyorum.

Bana bakıyor, yüz ifadesi gergin. "Kötü havayla başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Rusya'nın sana tekrar sunabileceğı türden bir güce hayır diyebileceğinden emin değılim," diyorum.

"Geri dönemem."

"Bu," diyorum, "cevap değıl. Gerçekten bizim grubumuzda yer almak istiyorsan, beni ikna etmen gerek. Andrei'yi değıl, başkasını değıl. Beni. Seni kardeşi gibi seven adamı."

"Beni öldürmek isteyip sonra da dönüp kız kardeşimle evlenen adam," diyor.

"Sana rağmen."

"Yani," diye mırıldandı, "her halükarda lanetlendim. Bana karşı bir garezin var ve bu beni aşağıda tutacak."

"Belki," diyorum. Semyon'un bunu biliyorum.

Bu küçük titreşimi algıladı, ama aynı zamanda silaha uzanmadığını ya da bunu düşünmediğini de biliyorum. Benim ikinci komutanım olarak, bizden biri olmadığını düşünseydi Mikhail'le arasında böyle bir rekabet olmazdı. İliklerine kadar. Rekabetin eğlenceli bir şey olduğunu biliyorum, fark etmemiş gibi davranıyorum. Ama bu farklı. Mikhail'in bizi satma ihtimali olduğunu düşünseydi, onu öldürürdü. Benim böyle düşündüğüme inanıp emri verseydi, yerine getirirdi.

Bunu yapmadım, ama yapsaydım, o .

"Mikhail, az önce bir konuda karar verdim. Ve bu büyük bir karar. Ama önce şu kin meselesi var ya? Eğer varsa.. Bu konuda ne yapacaksın? Ve sakın geri dönemem deme." Duraksıyorum. "Ben farklıyım. Alenen sürgün edildim ve bunun geri dönüşü yok. Ama sen? Seni destekleyebilecek ya da suçlayabilecek kişiler öldü. Tüm o bağlantılara sahipsin. Onları kullanabilirsin."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor. Sonra iç geçirdi. "Eğer geri dönecek , hiç . Ama yanılıyorsun, Ilya. Geri dönemem çünkü dönmeyeceğim. O Bratva'da çalışmak için değil. Böyle bir rolü üstlenmem. Eğer Chicago Bratva'ya alınmazsam, başka bir şey bulurum. Ama Rusya'da değil. Peki ya o bağlantılar? Olmayana kadar yardımcı oluyorlar." Duraklıyor. "Söyle bakalım. Nedir bu büyük karar?"

Semyon kararımı Mikhail'e söylemeden önce verdiğimi biliyor ama yine de bakışıyoruz. Kimse gülümsemiyor. Mikhail'in kıvranmasına izin verdim.

Ayağa kalkıyorum. "Sanırım Semyon, bir cevabımız var." Bıçak için elimi uzattım. "Bizim her zaman Rusya'dan daha fazla güce ve bağlantıya ihtiyacımız var, ama sizin?"

Parmaklarımı bıçağın kabzasına geçiriyorum.

"Sen, Mikhail, ölü kalacaksın."

Semyon boğazını temizler. "Bir hayalet daha iyidir." Duraksıyor.

"Patron." "Bir hayalet ölülerden daha iyi bilgi alabilir." Ona elimi uzattım.

Bıçak. "Bratva'ya hoş geldiniz."

Kaşlarını çatıyor ve bıçağı alıyor. "Seni... piç."

Bıçağa baktım. "Bu Amerikan."

"Bu plastik." Gülümsemeye başlarken bile ters ters bakıyor. "Maliyeti... Semyon?"

"Beş dolar."

"Pislikler."

Semyon onun sırtını sıvazladı. "Bunu Andrei'ye götüreceğim."

O gittiğinde, Mikhail kolumu yumrukladı. "Beni korkuttun."

"Tepkilerinizi almak istedim çünkü siz içerideyken çok hassas bir konu gündeme gelecek. Ve bir an için düşünsem..." Başımı salladım. "Hazır olana kadar seni kullanmamayı tavsiye ederim. Burada her zaman bir evin var Mikhail."

Ayı gibi sarıldım ona. "Seni çok özledim."

"Sen şanslı bir ." O sarılıyor. "Bir koyup iki alıyorsun." "Kira anlaşmanın daha iyi kısmı."

Kardeşinin yüzünde yumuşak bir gülümseme var. "Öyle."

Ona benim sahip olduklarıma -para, güç, aşk- sahip olabileceğini söylemek istiyorum. Hem o hem de Semyon bunu istiyor. Ve bunu hak ediyorlar. Ama Rusya'da ona bir şey oldu. Hakkında konuşmadığı bir şey.

Onu kendi kendine itiraf eden bir canavara dönüştüren bir şey. Benimle konuşmadığı tek şey . Sormadığım tek şey.

Çünkü bir erkeğin sırları olabilir. Beni ya da Bratva'mı sikip atmadıkları sürece. Artık onun Bratva'sını da.

Bu yüzden aptalca bir töreni ciddi bir yola soktum. Ona yapışan şeytanlar var.

"Biliyor musun, bazı söylentiler duydum," diyor. "Dün gece. Siperlerde neler konuşulduğunu duymak ve görmek istedim."

"Neydi o?"

Bana bakıyor, bir elini başının üzerinde gezdiriyor ve çantasını omzuna atıyor. "Emin değilim."

"Rusya mı?"

"Hayır, bu eve daha yakındı. Fazla bir şey değildi." Sonra derin bir nefes verdi. "Akşam yemeği mi?"

Kapıyı açık tutuyorum ve duruyorum. "Hikaye bu değil."

Tereddüt ediyor. "Hayır, değil ama... Rusya'da bazı şeyler oldu. Başa çıkmam gereken şeyler. Görünen o ki, yatıştığını düşündüğüm bir şey hala ediyor. Rusya'dan değil, ben

söyleyebilirim. Ama eğer bununla bir ilgisi varsa. O zaman her şeye hazır olmalıyız."

"Kafam karıştı. Rus olmadığını ya da Rusya ile ilgisi olmadığını mı söylediniz?"

"Bratva'da olduğu gibi değil. Ama orada oldu. Ve daha fazlasını öğrenir öğrenmez size söyleyeceğim. O zamana kadar..."

"Evet?" Ben soruyorum.

"Bu benim . Benim yüküm."

"Kira?"

"Güvende." Sonra sırtımı sıvazladı. "Hadi çocuğu alalım. Ona bıçağı göster."

Mikhail'i tanıyorum. Hazır olana kadar konuşmaz.

Hayatımın aşkını almak için yola çıktığımızda, Mikhail'in ölüm arzusuna uyan türden karanlık sirlara sahip olduğunu düşünmeden edemiyorum, belayı çökertecek türden.

Umarım bana ihtiyacı olduğunda yanında olacağımı ve sonuna kadar savaşacağımı biliyordur.



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

